MINISTERUL DE INTERNE

BULETINUL PENITENCIARELOR

În sprijinul perfecționării pregătirii cadrelor de penitenciare

ANUL XI
Nr. 4 (44)
1980

publicație de specialitate
editată de Direcția penitenciarelor

Scanned with OKEN Scanner

Consiliul de conducere al Buletinului penitenciarelor, aduce la cunoştinţa cititorilor şi corespondenţilor că articolele şi materialele trimise pentru publicare, trebuie să sosească la redacţie pînă la finele primei luni a fiecărui trimestru. Materialele primite după acest termen se au în vedere pentru numerele următoare.

Este necesar să se abordeze probleme din recomandările publicate la începutul anului, din tematica pregătirii de specialitate a cadrelor, ori alte aspecte importante din activitatea execuţional-penală.

Conţinutul acestor materiale trebuie să reprezinte o contribuţie efectivă la realizarea unui valoros schimb de experienţă, susţinut în mod convingător cu exemple concrete din practica şi problematica muncii de penitenciare.

Reamintim corespondenţilor noştri permanenţi, că nu trebuie să-şi axeze activitatea numai pe articole care să dezbată în detaliu o anumită problemă, ci avînd îndatorirea de a realiza o neîntreruptă legătură cu publicaţia, aducînd la cunoştinţă diverse acţiuni organizate în unităţi (pe linie profesională, instructiv-educativă etc.), rezultate obţinute în îndeplinirea misiunilor, experimente şi metode de muncă etc. în sprijinul creşterii contribuţiei publicaţiei la perfecţionarea pregătirii cadrelor de penitenciare.

Scanned with OKEN Scanner

BULETINUL penitenciarelor

ÎN SPRIJINUL PERFECȚIONĂRII PREGĂTIRII CADRELOR DE PENITENCIARE

ANUL XI
Nr. 4
(44)
1980

UZ INTERN
Ex. nr. 231

Cuprinsul

Pag.

- Rezultatele obținute în anul 1980 — imbold mobilizator spre continua perfecționare a întregii activități — **general maior Emil PANAITE** 3

PREGĂTIREA ȘI EDUCAREA CADRELOR — CONDIȚIE ESENȚIALĂ ÎN ÎNDEPLINIREA MISIUNILOR

- Preocupări și rezultate pe linia sprijinirii subofițerilor pentru continuarea studiilor liceale — **lt. colonel Marin MARTALOGU** . . . 9
- Metodica organizării și desfășurării unei ședințe de instrucție a trageri — **locot. major Emil FABRY** 12
- Atitudine vigilentă și comportare civilizată din partea subofițerilor care acordă drepturile deținuților prin sectorul vizite — **maior Marin BUCUR** și **căpitan Mircea MILITARU** 16
- Alternative la pedepse scurte privative de libertate (spicuiri din lucrările simpozionului de la Zürich, 1978) — **Profesor univ. dr. Tiberiu BOGDAN** 21

ORGANIZAREA ȘI CONDUCEREA ACTIVITĂȚILOR DE REEDUCARE A DEȚINUȚILOR

- Unele concluzii privind desfășurarea cercetării: „Perfecționarea individualizării pedepsei cu închisoarea în funcție de gradul de tulburare a comportamentului" — **colonel dr. Constantin IACOVIȘAC, profesor Gabriel CHELARU** și **psiholog Marin MOGOȘ** 27
- Unele concluzii relevate de analiza stării și practicii disciplinare în rîndul deținuților — **lt. colonel Ionel NAGHI** și **căpitan Traian ANDREI** . 35
- Metodologia organizării cursurilor de școlarizare a deținuților — **profesor Cornel BURZ** 39

DIN EXPERIENȚA MUNCII DE PENITENCIARE

- Cabinetul metodic al activității de reeducare important mijloc de instruire și educare a cadrelor — **maior Anghel GODEANU** 43
- Locțiitorul comandantului și rolul său în cadrul comisiei de propuneri pentru liberarea condiționată — **maior Alexandru DOSPINOIU** . 50
- Fermitate și vigilență în activitatea de supraveghere a deținuților greu educabili — **plutonier Gheorghe NISTEA** 55

REEDUCAREA MINORILOR DIN S.S.M.R.M. LA NIVELUL CELOR MAI ÎNALTE EXIGENȚE

- Unele aspecte practice din activitatea de organizare și desfășurare a orelor de informare politică — **profesor Gheorghe VASILE** . . . 59

Pag.

PE SCURT

- Atenție, filmăm !... — Secvențe în alb-negru... — **de Mihai Victor STAMATESCU** 63

ANALIZE — INVESTIGAȚII — STUDII

- Aspecte teoretice în materia cererilor sau propunerilor avînd ca obiect liberarea condiționată, întreruperea executării pedepsei închisorii și contestația la executare — **judecător dr. Dorin CLOCOTICI** . . 72
- Unele aspecte criminologice ale recidivei din rîndul infractorilor în vîrstă de peste 21 de ani (continuare din nr. 3 (43) — **lt. colonel Ilie VLADU, lt. colonel Nicolae MANOLE și lt. colonel Aurel BORCAN** . . 75

PRACTICA JUDICIARĂ COMENTATĂ

- Probleme de practică judiciară, în materia dreptului familiei, cu referire specială la situația persoanelor condamnate definitiv, aflate în executarea pedepsei cu închisoarea — **judecător dr. Dorin CLOCOTICI** . 80

PE TEME ECONOMICO-FINANCIARE

- Întreprinderile economice din subordinea D. P. raportează realizarea înainte de termen a sarcinilor pe întregul cincinal 1976—1980 — **colonel Gheorghe ZAMFIR** 84

PE TEME MEDICALE

- Primul ajutor în caz de înec, electrocutare, insolație, arsuri sau degerături — **lt. colonel medic Marian STĂNCULESCU** 88
- *RECOMANDĂRI TEMATICE PENTRU BULETINUL PENITENCIARELOR PE ANUL 1981* 94

Consiliul de conducere al Buletinului penitenciarelor, adresează cu prilejul celei de a XXXIII-a aniversări a zilei Republicii și al Anului Nou 1981 — tuturor corespondenților și cititorilor acestei publicații, urări de sănătate, fericire și succese tot mai însemnate în executarea calitativă a sarcinilor profesionale și în realizarea deplină a propriilor aspirații.

CONSILIUL DE CONDUCERE
AL PUBLICAȚIEI

general maior Anton GHEORGHIU — președinte

membri :

colonel Spiridon COROBEA ; colonel Ion CAZACIOC ; colonel Octavian GOGA ; colonel dr. Constantin IACOVIȘAC ; colonel Constantin RUSU-GHEORGHE ; colonel Ion MUȘESCU ; locot. col. Mihai BUZATU ; locot. col. Victor COSTEA ; locot. col. Vasile MORAR ; locot. col. Stan DUMITRAȘCU ; locot. col. Alexandru VULPESCU ; locot. col. dr. Marian STĂNCULESCU ; Ilie GRUIA ; judecător dr. Dorin CLOCOTICI ; procuror Dumitru CIUCĂ ; căpitan Mircea MILITARU ; Mihai Victor STAMATESCU

V—704

PUBLICAȚIE DE SPECIALITATE EDITATĂ DE MINISTERUL DE INTERNE
DIRECȚIA PENITENCIARELOR
— 1980 —

Scanned with OKEN Scanner

Rezultatele obținute în anul 1980 — imbold mobilizator spre continua perfecționare a întregii activități

general maior Emil PANAITE

Acționînd în deplină unitate și cu un înalt spirit de responsabilitate pentru îndeplinirea exemplară a sarcinilor de plan, poporul nostru păşeşte în noul cincinal cu hotărîrea fermă de a-și consacra întreaga energie și forță de creație pentru obținerea unei noi calități în toate domeniile de activitate.

Anul 1980 prima etapă a transpunerii în practică a Programului partidului de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, a fost marcat de bogate înfăptuiri în toate sectoarele vieții social-economice, care corespunde în fapt cu încheierea cincinalului 1976—1980. Cu o puternică forță de expresie, cifrele și faptele oglindesc activitatea neobosită a oamenilor muncii pentru creșterea în continuare în ritm înalt a producției materiale, dezvoltarea echilibrată și proporțională a întregii economii, adîncirea procesului de modernizare a acesteia. Ele reflectă cu deosebită pregnanță justețea politicii partidului și statului nostru, realismul prevederilor cincinalului recent încheiat, voința neclintită a poporului de aplicare în practică a prevederilor Congresului al XII-lea al P.C.R.

În acest context, cadrele Direcției penitenciarelor și ale unităților subordonate înțelegînd bine profundele implicații sociale ale activității pe care o desfășoară, au asigurat — cu sprijinul nemijlocit al organelor și organizațiilor de partid — folosirea unor metode și mijloace de muncă eficiente pentru îndeplinirea la un nivel corespunzător a sarcinilor ce le-au revenit. Așezînd la baza întregii activități, cerințele documentelor de partid, indicațiile și orientările comandantului nostru suprem, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — prevederile legilor și ale celorlalte acte normative, ale ordinelor conducerii Ministerului de Interne, în anul 1980, s-au obținut rezultate pozitive în toate unitățile de penitenciare și în fiecare compartiment de muncă în parte.

Printr-o continuă perfecționare a procesului de pregătire a cadrelor, cunoașterea aprofundată a problemelor ridicate de grupurile de deținuți și implicit a gradului lor de periculozitate, s-a asigurat o mai bună diferențiere a regimului execuțional penal, ceea ce a permis ca evenimentele negative puse la cale de aceștia să fie prevenite în cea mai mare parte.

Acționîndu-se mai organizat și cu mai multă răspundere pentru transpunerea în practică a sarcinilor stabilite prin hotărîrile de partid, legislația în vigoare și ordinele conducerii ministerului pe linia îmbună-

Scanned with OKEN Scanner

tăţirii activităţii de reeducare, s-a reuşit ca aproape întregul efectiv de deţinuţi apt de muncă să fie folosit la activităţi productive în întreprinderile speciale şi atelierele interioare, pe şantierele de construcţii, la irigaţii şi la alte lucrări menite să le formeze deprinderile necesare unei vieţi corecte la punerea în libertate. Ca urmare a intensificării acţiunilor reeducative în sprijinul muncii productive şi a îmbunătăţirii proceselor tehnologice s-a reuşit ca planul pe întregul cincinal al întreprinderilor speciale să fie îndeplinit la data de 22 septembrie 1980, realizîndu-se pînă la finele anului o producţie suplimentară de peste 140 milioane lei.

În toate unităţile a existat preocupare şi s-au obţinut rezultate bune atît pe linia şcolarizării cît şi în privinţa calificării în diverse meserii solicitate de economia naţională a tuturor deţinuţilor care întrunesc criteriile legale, îndeplinindu-se integral sarcinile stabilite, şi asigurîndu-se astfel condiţiile necesare unei eficiente reintegrări sociale la punerea lor în libertate.

Pe linia asigurării materiale şi financiare a unităţilor, s-a manifestat mai multă preocupare pentru gospodărirea raţională a bazei tehnico-materiale şi a fondurilor financiare, încadrarea judicioasă în normele de consumuri, obţinerea de economii şi creşterea eficienţei economice a întregii activităţi. Dovedindu-se o înţelegere justă şi acţionîndu-se cu fermitate pentru aplicarea eficientă a principiului autofinanţării, s-a reuşit ca în toate unităţile de penitenciare veniturile realizate să depăşească substanţial cheltuielile efectuate. În aceste rezultate se includ şi realizările obţinute în cadrul gospodăriilor agricole ajutătoare care au asigurat necesarul de consum atît la legume cît şi la carne, degrevînd astfel piaţa de importante cantităţi de produse agroalimentare.

Datorită măsurilor întreprinse pe linia încadrării, instruirii şi educării personalului, s-a îmbunătăţit structura şi nivelul de pregătire al întregului aparat de penitenciare, a crescut capacitatea combativă şi spiritul de vigilenţă, iar în prezent se munceşte mai ordonat, există mai multă disciplină şi misiunile se execută cu responsabilitate şi devotament.

Îndeplinirea întocmai a sarcinilor majore care au revenit unităţilor de penitenciare în anul 1980, scoate în evidenţă faptul că dispunem de un fond valoros de cadre, format şi educat în spiritul disciplinei militare şi al responsabilităţii comuniste, cu conştiinţa răspunderii pe care o au în acţiunea socială de prevenire a fenomenului infracţional.

Rezultatele obţinute în anul 1980, modul în care fiecare lucrător şi compartiment de muncă în parte a acţionat pentru înlăturarea lipsurilor şi pe această bază, stabilirea cu exactitate a sarcinilor care ne revin în perioada următoare trebuie să facă obiectul dezbaterilor şi analizelor temeinice şi aprofundate în şedinţele de bilanţ care se desfăşoară în fiecare unitate la încheierea anului. Documentele de partid, legislaţia în vigoare şi ordinele conducerii ministerului, pun în faţa organelor şi organizaţiilor de partid şi U.T.C., a comuniştilor şi a tuturor cadrelor de penitenciare ca sarcină fundamentală a etapei următoare, perfecţionarea în continuare a muncii pentru obţinerea unei calităţi noi, superioare în toate domeniile activităţii pe care o desfăşurăm. Pentru realizarea acestui obiectiv, este necesar ca întregul potenţial uman şi material al unităţilor noastre să fie orientat cu precădere în următoarele direcţii :

Scanned with OKEN Scanner

1. Prin îmbunătățirea procesului de pregătire, instruire și educație a cadrelor trebuie să se contribuie la perfecționarea neîncetată a formelor de muncă, adaptate la specificul fiecărei misiuni în parte, să ducă la generalizarea experienței pozitive și să dezvolte atitudinea înaintată față de muncă. Pregătirea politico-ideologică se va axa pe însușirea temeinică a documentelor de partid și în special ale celui de-al XII-lea Congres al P.C.R., pe înțelegerea noului mecanism economico-financiar și mai ales pe analiza sarcinilor ce revin comuniștilor, întregului aparat de penitenciare din conținutul acestor documente și stabilirea măsurilor necesare aplicării lor în practică.

Pentru aceasta, întregul proces de pregătire trebuie să fie mai bine organizat, să aibă un conținut adaptat la specificul muncii unității și al fiecărei misiuni, să ridice în fața cadrelor probleme practice, să găsească soluții pentru rezolvarea acestora, asigurîndu-i-se astfel un pronunțat caracter aplicativ. Să se manifeste mai multă preocupare în direcția stimulării inițiativelor și a capacității creative a tuturor lucrătorilor și pentru orientarea acestora spre mai buna executare a ordinelor și misiunilor încredințate. Trebuie să facem totul ca procesul de pregătire și educație a cadrelor să-și aducă o contribuție substanțială la creșterea potențialului operativ, la perfecționarea capacității de luptă și acțiune al fiecărei subunități, la prevenirea cu desăvîrșire a evenimentelor negative și la executarea exemplară a misiunilor. În acest sens este necesar ca toți factorii de comandă, împreună cu organizațiile de partid să se ocupe într-o mai mare măsură de inițierea și desfășurarea unor activități de învățămînt concrete și cît mai diversificate, cu caracter colectiv sau individual, pentru instruirea și educarea cadrelor pe măsura gradului de dificultate al misiunilor ce le revin.

2. În aplicarea cu rigurozitate a regimului de deținere trebuie să se asigure îmbinarea cu eficiență a exigenței și fermității cadrelor cu cerințele profundului umanism ce caracterizează legislația noastră execuțional penală. Să se pretindă cu consecvență efectivelor de deținuți ca în toate împrejurările să respecte întocmai normele legale și regulamentare și să-și îndeplinească în totalitate obligațiile ce le revin. Numai acționînd în spiritul unei discipline ferme și pentru încadrarea activității lor într-un program ordonat și condus nemijlocit de cadre, se poate aplica întocmai, în mod diferențiat, regimul execuțional penal, se contribuie la formarea deprinderilor necesare unei vieți conforme normelor morale și legale specifice societății socialiste. Este necesar să se prevină orice atitudine de bruscare a deținuților, sau de jignire a personalității acestora. Fermitatea și exigența nu au nimic comun cu abuzul de autoritate, sau cu folosirea unor expresii necivilizate, ci presupun în primul rînd obiectivitate, principialitate și tratarea deținuților ca oameni recuperabili, care pentru faptele lor antisociale trebuie să suporte rigorile aspre dar drepte ale legii.

Folosirea stimulativă și cu mult discernămînt a sistemului de pedepse și recompense trebuie să determine condamnații la adoptarea unor conduite conforme cerințelor specifice detenției, să-i mobilizeze la realizarea sarcinilor productive, și implicit la prevenirea abaterilor și a evenimentelor de orice natură. Experiența anilor anteriori demonstrează

Scanned with OKEN Scanner

că s-au făcut progrese evidente pe această linie, rămînînd în sarcina tuturor cadrelor ca prin măsurile luate să contribuie la permanenta lor îmbunătățire.

O atenție aparte se va acorda selecționării și îndrumării cu răspundere a deținuților care ajută pe subofițeri în activitatea de pază și supraveghere precum și a celor cărora li s-au încredințat unele sarcini în cadrul organizării interioare, în așa fel încît să se prevină la timp orice tendință de abuz sau de obținere a unor profituri, care se mai manifestă la unii din ei.

3. Cadrelor de conducere și întregului personal le revine sarcina importantă de a acționa pentru îmbunătățirea și perfecționarea activității de reeducare a deținuților și a minorilor din școlile speciale, prin intensificarea și orientarea acestora spre înțelegerea și respectarea legilor țării, cunoașterea politicii partidului și statului nostru și în general pentru disciplinizarea efectivelor, organizîndu-se zilnic acțiuni la care cu sprijinul organelor locale de partid se va asigura și participarea unor activiști și specialiști din afara penitenciarului.

În continuare se va pune un accent deosebit pe calificarea profesională a tuturor deținuților și a minorilor care îndeplinesc condițiile legale, asigurîndu-se totodată o mai bună colaborare cu organele de învățămînt pentru ca activitatea de școlarizare a condamnaților să se desfășoare cu rezultate superioare.

Este necesar să se ia măsuri eficiente pentru îmbunătățirea conținutului acțiunilor politico-educative, diversificarea formelor și mijloacelor de reeducare și introducerea unor metodologii noi, care să asigure atragerea condamnaților cu pregătire și comportare bună la activitatea unor colective de sprijin pe linia ordinii și disciplinei, calificării, școlarizării și mai ales a realizării sarcinilor productive. Activitățile reeducative trebuie să vizeze în mai mare măsură înțelegerea necesității gospodăririi și economisirii materiilor prime, a materialelor și energiei, îndatoririle pe care le au la locul de muncă pentru folosirea rațională și eficientă a acestora, implicațiile pozitive ale economiilor realizate etc. În contextul autofinanțării unităților de penitenciare o asemenea sarcină se impune cu și mai multă pregnanță.

Prin valorificarea experienței de pînă acum trebuie să diferențiem și să intensificăm și mai mult activitățile reeducative desfășurate cu anumite categorii de deținuți, așa cum sînt cei greu educabili sau contravenienții, cu care să organizăm acțiuni specifice, adaptate particularităților caracteriale ale grupurilor din care fac parte, asigurînd astfel muncii noastre o mai mare eficiență.

4. Obținerea unor rezultate superioare în întreaga activitate economică, organizată și desfășurată cu efectivele de deținuți în așa fel încît să depășim în mod vizibil realizările anului 1980, reprezintă o altă

Scanned with OKEN Scanner

direcție importantă a muncii comuniștilor și a tuturor cadrelor din unitățile de penitenciare, întreprinderile economice speciale și școlile de reeducare pentru minori. Îndeplinirea cincinalului în devans cu aproape 100 de zile, depășirea prevederilor planului anual la atelierele de producție interioară, realizarea sarcinilor la irigații în condițiile cunoscute ale anului recent încheiat, sînt rezultate care demonstrează spiritul de responsabilitate cu care cadrele noastre și-au desfășurat activitatea, capacitatea lor de a depăși greutățile, hotărîrea de a executa întocmai misiunile ce le revin, fiind în același timp și argumente în sprijinul concluziei conform căreia dispunem încă de rezerve de mai bine, mai mult și mai eficient. De aceea în fiecare unitate trebuie să se valorifice la maximum orice disponibilitate existentă pe linia creșterii eficienței economice, să se găsească cele mai bune forme organizatorice de muncă, în măsură să amplifice rezultatele productive.

Atelierele de producție interioară, cu spațiile nou create, dotate cu mașini și utilaje corespunzătoare asigură premizele pentru realizarea unei producții superioare, cu grad mai mare de complexitate și tehnicitate, obținute atît cu mijloace proprii cît și prin extinderea cooperării cu alte întreprinderi. Este necesar ca producția lor să fie orientată în mai mare măsură spre folosirea unor materii prime și materiale care se pot procura pe plan local, spre valorificarea și reintroducerea în circuitul economic a materialelor refolosibile.

Trebuie să se manifeste preocupare pentru înțelegerea și aplicarea corectă a noului mecanism economico-financiar, prin valorificarea superioară a tuturor resurselor, mijloacelor și căilor care determină creșterea rentabilității și a eficienței economice. În atenția specialiștilor și a tuturor cadrelor să stea în permanență preocuparea pentru realizarea unor produse noi solicitate de beneficiari, reproiectarea, reducerea cheltuielilor de producție în strînsă corelare cu obținerea de economii la materii prime, materiale și energie.

Prin modul cum ne desfășurăm munca trebuie să nu uităm nici-o clipă că atelierele și întreprinderile noastre sînt nu numai unități economice, dar și școli pentru formarea unor meseriași pricepuți, cu deprinderi și trăsături comportamentale pozitive, împrejurare care ne obligă la o organizare exemplară a întregului proces productiv.

5. Va trebui să se acorde o mai mare atenție stării administrativ-gospodărești a fiecărei unități, îmbunătățirii modului de utilizare a fondurilor și mijloacelor din dotare, prevenirii risipei de orice fel și economisirii la maximum a cotelor de energie, carburanți și combustibili.

Cadrelor de conducere, întregului personal le revin sarcina de mare importanță de a urmări în permanență realizarea ritmică și integrală a planului de venituri în măsură să asigure nu numai acoperirea prin autofinanțare a tuturor cheltuielilor făcute cu detenția, dar să

Scanned with OKEN Scanner

realizeze în plus și venituri substanțiale. Aceasta înseamnă luarea din timp a unor măsuri organizatorice de mare eficiență, activitate reeducativă intensă pentru a convinge pe fiecare deținut să muncească cu maximum de randament în așa fel încît toți indicatorii productivi și în special retribuția medie planificată și normele de producție să fie în toate unitățile îndeplinite și depășite.

Activitatea în cadrul gospodăriilor agricole ajutătoare să fie astfel organizată încît prin produsele realizate, fiecare unitate să-și asigure în anul 1981, integral necesarul de hrană atît la legume cît și la carne, creindu-și în plus și anumite disponibilități pe care le va distribui altor unități M.I., degrevînd în acest mod piața locală de o serie de produse agroalimentare. Aceasta înseamnă luarea din timp a tuturor măsurilor pentru pregătirea terenurilor, folosirea judicioasă a întregii suprafețe — inclusiv a parcelelor din curțile unităților — iar acolo unde este posibil să fie preluate noi terenuri pe care să se însămînțeze acele culturi care pot da cele mai mari producții. Întregul teren să fie lucrat cu respectarea tuturor regulilor agrotehnice, folosindu-se cadre pregătite, cu experiență în domeniu și care manifestă preocupare pe această linie, iar acolo unde există să se utilizeze și deținuți care au cunoștințe de specialitate.

Realizarea acestor sarcini, care nu sînt deloc ușoare, dar pe deplin posibile, impune ridicarea calității muncii la toate nivelele și în fiecare unitate, mobilizarea tuturor comuniștilor, a întregului colectiv de cadre la o permanentă atitudine de autodepășire, educarea acestora în concepția că obligația de a munci mai bine și mai eficient, de a se angaja cu toată convingerea în realizarea sarcinilor este o datorie de onoare, cu un conținut profund patriotic. Este necesar ca peste tot activitatea să fie bine organizată, să se asigure o repartizare judicioasă a sarcinilor, urmărindu-se ca întregul personal să-și îndeplinească întocmai atribuțiile.

Cu sprijinul direct și nemijlocit al organizațiilor de partid, toate cadrele cu munci de răspundere trebuie să desfășoare o activitate complexă de educație a cadrelor, îndrumare, control și conducere competentă a compartimentelor din subordine, să stăpînească în permanență starea de lucruri, să cunoască toate problemele cu care se confruntă subordonații, să intervină operativ și calificat acolo unde se impune cu mai multă necesitate.

Prin calitatea și competența măsurilor pe care le luăm, prin hotărîrea și spiritul de abnegație cu care ne angajăm în realizarea exemplară a sarcinilor ce ne revin în anul 1981 — primul an al cincinalului, dar mai ales prin rezultatele practice pe care le vom obține, trebuie să dovedim că am înțeles și ne-am însușit pe deplin, cerințele documentelor de partid de a ne îndeplini cu mai multă răspundere, mai bine și mai eficient, toate sarcinile ce ne sînt încredințate.

Scanned with OKEN Scanner

PREGĂTIREA ȘI EDUCAREA CADRELOR — CONDIȚIE ESENȚIALĂ ÎN ÎNDEPLINIREA MISIUNILOR

Preocupări și rezultate pe linia sprijinirii subofițerilor pentru continuarea studiilor liceale

În etapa actuală, cînd sîntem contemporani și participanți nemijlociți la vastul program de puternice transformări calitative ale rezultatelor muncii din fiecare domeniu de activitate social-economică, necesitatea perfecționării și pregătirii cadrelor noastre apare ca o cerință esențială a executării în bune condiții a complexelor și dificilelor misiuni pe care le avem de îndeplinit.

Pornind de la aceste deziderate, comanda unității noastre, împreună cu biroul organizației de partid, a manifestat o preocupare constantă în mobilizarea și sprijinirea cadrelor dornice să-și prefecționeze pregătirea de cultură generală. Pentru aceasta, am acordat importanța cuvenită pentru înscrierea lor la liceele din localitate cu profil adecvat specificului muncii pe care aceștia efectiv o prestează.

Prima acțiune desfășurată în acest sens a constat în analiza situației existente în unitate la momentul respectiv și, de comun acord cu B.O.B., ne-am stabilit un plan de perspectivă cu privire la măsurile ce trebuiau întreprinse pentru ca un număr tot mai mare de subofițeri să urmeze liceul.

Conștienți de inerentele greutăți pe care trebuia să le depășim pentru ca acțiunea la care ne-am angajat să fie dusă la capăt, am hotărît ca problema să fie pusă cu toată claritatea în fața întregului efectiv de cadre al unității, spre a putea decide în ce direcții vom acționa. Am procedat într-un asemenea mod pentru că înscrierea unor subofițeri la liceu angaja nu numai pe cei în cauză, ci, implica în egală măsură, atît răspunderea comenzii unității, dar mai ales depunerea unor eforturi suplimentare din partea celorlalți colegi, deoarece în perioadele de pregătire organizate de școală, subofițerii cursanți trebuiau înlocuiți din posturi, ceea ce nu se putea realiza decît prin eforturi în plus din partea colegilor lor de muncă.

Trebuie să remarc cu multă satisfacție că înțelegerea și spiritul de răspundere cu care au analizat situația și puterea mobilizatoare de an-

Scanned with OKEN Scanner

gajare a subofițerilor, a reprezentat încă o dovadă a coeziunii, maturității și puterii de întrajutorare a colectivului.

Acest sentiment al unității de acțiune și al capacității de întrajutorare a colectivului de cadre, a dinamizat și amplificat și mai mult hotărîrea și spiritul de responsabilitate al celor care au fost înscriși la liceu. Tocmai de aceea ei s-au angajat încă de la început să studieze în așa fel, încît în totalitate să absolve cu note bune fiecare an de învățămînt.

Menționez, totodată, și faptul că, împreună cu B.O.B. partid, am analizat situația fiecărui subofițer, capacitatea, perspectivele sale, cerințele postului și ale muncii prestate, vîrsta pe care o are, rezultatele activității practice și atașamentul față de unitate, stabilind în final lista celor care făceau obiectul înscrierii la liceu. Au urmat discuțiile idividuale, în cadrul cărora li s-au explicat necesitatea acestei acțiuni, avantajele și perspectivele pe care le vor avea, arătîndu-li-se în mod deschis că cei patru ani de școală vor însemna multe sacrificii, renunțări la o serie de preocupări, va fi nevoie să se depună eforturi stăruitoare, iar colectivul le va pretinde numai rezultate bune. Toți s-au angajat cu răspundere și hotărîre, iar în urma analizei situației, s-a decis ca, începînd cu anul școlar 1978—1979, să înscriem un număr de 15 subofițeri în treapta I a de liceu, la forma de învățămînt seral, în cadrul liceului pedagogic din localitate. Pe parcursul celor doi ani de învățămînt care deja au trecut, a continuat preocuparea comenzii unității pentru îndrumarea și sprijinirea acestora, concretizată prin numirea unui ofițer, care este și membru în B.O.B. partid, pentru a menține o permanentă legătură cu școala și de a ajuta pe fiecare cursant.

O altă materializare a acestei preocupări se reflectă și în faptul că, ori de cîte ori a fost necesar, cursanților li s-a asigurat timp liber în vederea pregătirii, iar atunci cînd a fost cazul, le-am acordat tot sprijinul pentru depășirea unor greutăți.

Analizînd retrospectiv rezultatele obținute în cei doi ani care au fost deja parcurși, rezultă că așteptările noastre s-au concretizat prin aceea că toți cursanții au dovedit interes și preocupare pentru însușirea noilor cunoștințe, s-au pregătit conștiincios și au obținut aprecieri pozitive. De altfel, toți cei 15 subofițeri au absolvit cu note bune și foarte bune treapta I-a de liceu, după care s-au prezentat și au promovat examenul pentru treapta a II-a. În prezent toți frecventează cursurile liceului din localitate, la secția filologie-istorie. Primele rezultate obținute în treapta a II-a, sînt de natură să satisfacă exigențele puse în fața acestora la înscriere.

Scanned with OKEN Scanner

O confirmare în plus a rezultatelor obținute sînt și aprecierile conducerii liceului cu privire la însușirea cunoștințelor, scoțînd în evidență seriozitatea cu care subofițerii privesc completarea studiilor, modul constant al pregătirii și calitatea răspunsurilor date la examenele de pînă acum.

Deși toți subofițerii cursanți au primit aprecieri pozitive, totuși, doresc să relev aici în mod deosebit pe plut. major ȚINȚARI DUMITRU, OLARU IOAN, ROTARIU VASILE și MIRONESCU GHEORGHE, la care rezultatele bune obținute în procesul de învățămînt, se completează în mod armonios cu cele realizate pe linie profesională, ei fiind de altfel printre fruntașii în muncă și disciplină din unitatea noastră.

La obținerea acestor rezultate au contribuit și alte măsuri pe care le-am luat pe linia sprijinirii cursanților pentru mai buna însușire a noilor cunoștințe. De exemplu, în preajma examenelor pentru treapta a II-a, am invitat cîțiva profesori din cadrul liceului, care au prezentat subofițerilor cursanți lecții sinteză și teme concentrate la obiectele de examen, au verificat cunoștințele candidaților și au acordat consultații colective la anumite probleme cu un grad de mai mare dificultate.

Fără îndoială că asemenea acumulări de noi cunoștințe se reflectă în mod pozitiv și în rezultatele obținute în munca practică. Acum, subofițerii care au trecut în treapta a II-a de liceu, se orientează cu mai multă ușurință în rezolvarea problemelor profesionale, înțeleg mai bine reacțiile și atitudinile deținuților, știu să acționeze cu mai mult tact în prevenirea unor stări de lucruri necorespuzătoare, iar calitatea muncii în unele funcții (șef punct de lucru, supraveghetor, etc.) capătă în permanență valențe superioare.

În final, doresc să relev faptul că aceste rezultate au fost posibile numai ca urmare a efortului constant depus de întregul nostru colectiv de muncă, a modului cum s-a înțeles să se soluționeze o cerință de mare actualitate, fără de care noua calitate a muncii nu poate fi realizată. Avem cuvinte de laudă pentru eforturile depuse de subofițerii în cauză. Apreciem, în același timp, modul responsabil în care ceilalți colegi au înțeles să muncească, pentru ca în perioadele necesare prezentării la pregătirea periodică și examene, să suplinească lipsa celor înscriși la liceu, în așa fel, încît misiunile să fie executate corect, iar evenimentele de orice natură să fie prevenite în totalitate.

locot. colonel Marin MARTALOGU

Scanned with OKEN Scanner

Metodica organizării şi desfăşurării unei şedinţe de instrucţie a tragerii

Instrucţia tragerii reprezintă o componentă de bază a pregătirii cadrelor, avînd drept scop, formarea deprinderilor necesare unor buni trăgători, capabili să folosească eficient armamentul din dotare, contribuind în acelaşi timp şi la dezvoltarea unor calităţi morale şi de luptă cum sînt : curajul, iscusinţa, spiritul de observaţie, iniţiativa şi atenţia, atît de necesare pentru executarea corectă a misiunilor operative de escortare, pază şi supraveghere a efectivelor de deţinuţi.

Activitatea de instruire a trăgătorilor o realizăm în strînsă concordanţă cu cerinţele practice ale muncii operative, ţinînd seama de specificul misiunilor încredinţate, în contextul cărora folosirea corectă şi eficientă a armamentului din dotare rămîne o dominantă de prim ordin. Munca noastră presupune în mod obligatoriu existenţa unor calităţi din rîndul cărora nu pot lipsi cele care îl definesc pe un bun şi sigur trăgător. Indiferent de condiţiile de timp, anotimp ori stare a vremii, cadrele de penitenciare din sectorul operativ trebuie să poată executa trageri de precizie asupra ţintelor fixe sau mobile în aşa fel încît în situaţii reale să acţioneze corect, precis şi eficient.

Din această modalitate practică de îndeplinire a misiunilor decurge însăşi necesitatea instruirii temeinice a efectivelor de cadre cu privire la folosirea armamentului din dotare. Numai stăpînindu-şi cu temeinicie armamentul, cunoscîndu-i bine proprietăţile tehnico-tactice şi manevrîndu-l cu iscusinţă şi siguranţă cadrul nostru poate să ajungă prin exerciţii şi antrenament constant la obţinerea unor rezultate de mare precizie la tragerile pe care le execută.

În acest sens pregătirea, organizarea şi desfăşurarea şedinţelor de tragere, reprezintă una din etapele importante ale procesului de instruire a cadrelor, iar de modul cum se realizează un asemenea moment depinde în mare măsură, însuşi rezultatul tragerii.

Activitatea practică şi experienţa dobîndită în acest domeniu, ne-a demonstrat cu prisosinţă că asemenea rezultate bune şi foarte bune la instrucţia focului se obţin numai în condiţiile unor preocupări constante şi permanente pe linia pregătirii şi executării tragerilor, raportate la realitatea misiunilor de pază şi escortare pe care le avem de îndeplinit. Dobîndirea unor deprinderi corecte şi statornice în executarea tragerilor precise, este un proces evolutiv care dă posibilitatea consolidării progresive a acestora, de la simplu la complex, condiţionat şi de temeinicia preocupărilor ofiţerului instructor, de logica organizării, conducerii de executării şedinţelor de tragere cu armamentul din dotare.

Scanned with OKEN Scanner

Planificarea ședințelor de tragere am făcut-o separat pe categorii de cadre, respectiv pentru ofițeri, subofițeri și personal civil. Precizăm totodată și faptul că Planul anual, reprezintă baza programelor lunare de pregătire a cadrelor, unde concretizăm în mod eșalonat și tragerile pe care le executăm în fiecare lună. În sens larg putem spune că programele lunare reprezintă un adevărat desfășurător al acțiunilor și sarcinilor prevăzute a fi realizate prin Planul anual al pregătirii cadrelor.

În acțiunea de organizare propriu-zisă a tragerilor un rol important îi revine ofițerului instructor cu pregătirea de specialitate și militară care are obligația să raporteze din timp comandantului unității data la care este planificată ședința, cu care ocazie prezintă spre aprobare următoarele documente :

— ordinul de tragere (în două exemplare) ;

— planul conspect (referitor la : condițiile ședinței de tragere ; antrenamentul și executarea tragerii ; planificarea pe serii) ;

— desfășurătorul activităților privind instrucția focului.

Cîteva sublinieri se impun în legătură cu desfășurătorul privind instrucția focului în care se menționează : modul de organizare a antrenamentului ; condițiile ședinței de tragere ; probleme despre cunoașterea armamentului ; locul derulării activităților pregătitoare ; organizarea poligonului și atelierelor la instrucția focului.

Ședințele de tragere se execută sub conducerea comandantului sau a locțiitorilor acestuia, ceilalți ofițeri urmînd să fie repartizați la conducerea unor activități anterioare sau concomitente executării tragerii. Participarea întregului efectiv de ofițeri la o asemenea activitate, precum și la executarea ședințelor de tragere, asigură o calitate superioară pregătirii concretizată și prin abordarea unor aspecte tot mai complexe referitoare la instrucția focului.

Acordăm mare atenție organizării antrenamentelor anterioare executării tragerilor, pe care le realizăm în zilele premergătoare ședinței propriu-zise, de regulă înaintea plecării în misiune. Așa cum am mai arătat și într-un material anterior, pentru a spori eficiența unor antrenamente, am amenajat în cadrul unității un poligon redus în cadrul căruia desfășurăm și aceste acțiuni.

Aici ne axăm antrenamentul în special pentru : însușirea condițiilor de tragere, luarea corectă a liniei de ochire, pozițiile de tragere, verificarea și după caz stabilirea exactă a ochiului director, crearea deprinderilor necesare prevenirii accidentelor cu armamentul din dotare.

Activitatea de instruire și autoinstruire se bazează în special pe exerciții practice dar folosim și alte metode cum sînt :

— explicația, pe care o facem verbal, în scopul de a arăta cadre-

Scanned with OKEN Scanner

lor legătura logică dintre anumite fenomene sau elemente ale tragerii, raportul de cauzalitate dintre acestea etc ;

— demonstrația care are la bază aplicarea principiului intuitiv în procesul de instruire. Cel ce conduce acțiunea arată modul practic în care se execută o anumită mișcare (încărcarea armamentului) însoțită de explicațiile de rigoare pentru fiecare secvență în parte ;

— convorbirea care constă în discuții pe marginea problemelor ridicate de ședința respectivă de tragere, conducătorul acțiunii putînd pune întrebări pentru a stimula capacitatea de gîndire a oamenilor etc ;

— antrenamentul care reprezintă baza procesului de instruire a cadrelor militare și în contextul căruia prin repetări sistematice, orientate spre un scop bine conturat, se formează deprinderile necesare unor trăgători de mare precizie.

Este de la sine înțeles că în cadrul pregătirii, instructorul, folosește în mod armonios, în general, toate aceste metode urmărind să realizeze cît mai bine scopul propus, respectiv formarea deprinderilor necesare unor buni trăgători, pe măsura gradului de dificultate a misiunilor ce le avem de executat.

În unitatea noastră am folosit cu rezultate bune și procedeul antrenamentului în poligonul redus cu pușca cu aer comprimat, mai ales în cazul trăgătorilor inconstanți sau care nu îndeplineau condițiile ședințelor. Rezultatele ne-au depășit așteptările, prin aceea că în mod vizibil cei care dovedeau inconstanță sau nu îndeplineau tragerile au devenit buni trăgători.

La pregătirea și organizarea ședințelor de tragere rolul important îi revine conducătorului acestora, care este numit prin ordin al comandantului penitenciarului. Totdeauna activitatea sa se structurează în două etape distincte.

În prima etapă el rezolvă următoarele probleme :

— întocmește desfășurătorul instrucției tragerii ;

— organizează și execută instruirea ofițerilor și a întregului efectiv de subofițeri : indică materialul bibliografic ;

— organizează pregătirea atelierelor pentru poligon ;

— se îngrijește de asigurarea materialelor necesare tragerii ;

— rezolvă problemele legate de transportul la poligon.

Etapa a doua se derulează în ziua executării ședinței de tragere în cadrul căreia conducătorul acțiunii desfășoară următoarele activități :

— organizează deplasarea operativă la poligon ;

— planifică și repartizează efectivele pe serii de tragere ;

— execută controlul armamentului ;

— repartizează seriile pe ateliere, numind la comanda fiecăreia cîte un ofițer ;

Scanned with OKEN Scanner

— anunță tema, scopul acesteia și problemele de învățat în poligon ;

— verifică prin sondaj, problemele învățate anterior ;

— conduce pregătirea pentru tragere ;

— ordonă strîngerea muniției neconsumate și predarea împreună cu tuburile trase ;

— controlează armamentul ;

— execută bilanțul tragerii ;

— anunță tema și data ședinței următoare de tragere ;

— asigură deplasarea spre unitate.

După fiecare ședință de tragere organizăm activitatea de curățire și întreținere a armamentului, repetînd acțiunea de minimum trei ori în timpul afectat pregătirii ce se execută înainte de plecare în misiuni precum și la înapoierea din acestea.

Prin grija ofițerului instructor, rezultatele ședinței sînt consemnate în registrul de trageri, nominal pe fiecare cadru în parte.

Se cunoaște că este interzisă executarea a două ședințe de tragere în aceeași zi cu aceeași categorie de armament datorită faptului că rezultatele bune la instrucția focului sînt condiționate de menținerea antrenamentului și de asigurarea constanței în desfășurarea acestor ședințe.

Urmînd îndeaproape o asemenea metodică și folosind din plin formele clasice de stimulare a preocupărilor pentru continua autoperfecționare a deprinderilor necesare unui bun trăgător, am reușit ca în întregul an de pregătire de specialitate și militară 1980, personalul militar și civil al penitenciarului nostru să îndeplinească ședințele cu calificative de bine și foarte bine. Asemenea rezultate au fost posibile numai prin efortul conjugat al comenzii unității și al organizației de partid, care au reușit să aplice acel complex de măsuri ce au mobilizat în permanență cadrele spre o continuă autodepășire.

Periodic organizăm concursuri de tragere, inclusiv cu pușca cu aer comprimat, stabilim — în baza rezultatelor — cel mai bun trăgător al lunii respective (care pînă acum sînt locot. Ormenișan Grigore, plut. major. Păușan Grigore, plut. major Bilaniuc Mihai, plut. major Dubovici Ioan, plut. Domahidi Gheorghe, serg. major Pintea Vasile ș.a.) făcînd totul ca secretele tragerilor precise să fie nu numai bine cunoscute, dar mai ales temeinic stăpînite de întregul nostru personal.

Asemenea rezultate ne îndreptățește concluzia optimistă, că în confruntarea cu situațiile pe care misiunile le vor ridica în fața cadrelor unității noastre, acestea vor fi în măsură să acționeze cu precizie, pentru rezolvarea corectă și în condițiuni pe deplin legale a oricăror probleme indiferent de complexitatea sau dificultatea acestora.

locot. major Emil FABRY

Scanned with OKEN Scanner

Atitudine vigilentă și comportare civilizată din partea subofițerilor care acordă drepturile deținuților prin sectorul vizite

Principiul umanismului socialist care stă la baza legislației penale și execuțional penale a statului nostru impune ca normă elementară pentru toate cadrele de penitenciare o comportare civilizată, modestie, omenie, respect față de cei din jur, decență în limbaj și gesturi, deci cu alte cuvinte o comportare exemplară în toate împrejurările, însoțită în același timp de o atitudine combativă și fermă.

Determinant pentru profilul moral-politic al cadrelor sînt convingerile comuniste care trebuie să le posede, atitudinea înaintată față de muncă și de oameni. Aceasta presupune ca în relațiile cu oamenii să se manifeste în permanență respect, solicitudine și înțelegere în spiritul prevederilor legale față de cerințele întemeiate ale acestora, sau la sesizările pe care ei le adresează în diferite ocazii.

Politețea este dependentă de cultura și educația oamenilor, de înțelegerea semnificației și implicațiilor sociale ale modului de comportare umană. Ea presupune respectul față de demnitatea omului, de munca și produsele muncii sale, precum și capacitatea de a te stăpîni, de a ține seama de dorințele și problemele celorlalți.

Dreptul la vizită — parte componentă a regimului executării pedepsei închisorii — este un mijloc pe care legea îl pune la dispoziția administrației penitenciarului în scopul influențării pozitive a procesului de reeducare a deținuților. În același timp el răspunde în cel mai înalt grad principiului umanismului executării pedepsei închisorii, potrivit căruia întreg ansamblul de măsuri ce se ia privitor la persoana deținutului vizează reintegrarea lui socială după punerea în libertate.

Prin sectorul vizite, familiile deținuților au posibilitatea de a se convinge despre starea de sănătate și modul de viață pe care aceștia îl au în penitenciar, oferindu-li-se un mijloc direct, oficial și legal de a menține continuitatea relațiilor sociale statornicite între deținut și familie, cu posibilități de consultare și de comunicare a problemelor familiale deosebite, de luare a unor hotărîri de interes comun etc.

Specificul activității din sectorul vizite, diversitatea de probleme ce se cer rezolvate, particularitățile pe care le ridică atît persoanele aflate în executarea pedepselor cît și membrii lor de familie, impun în mod obiectiv existența unui personal specializat, pregătit multilateral, cu înalte calități moral politice, care să facă întotdeauna dovada deplinei înțelegeri a preceptelor morale ale profesiunii alese, în măsură să-și facă datoria cu toată fermitatea în spiritul dreptății și echității socialiste.

Dat fiind faptul că, subofițerii care își desfășoară activitatea în acest compartiment sînt în contact permanent cu persoanele civile, munca

Scanned with OKEN Scanner

lor implică într-un înalt grad manifestarea responsabilității sociale, a spiritului de vigilență, ordine și disciplină în tot ceea ce întreprind.

Ținînd cont de realitățile muncii din acest sector, analizate în strînsă dependență de rezultatele controalelor executate în teren, în rîndurile următoare vom prezenta pe scurt cîteva din principalele cerințe ce se impun a fi respectate cu fermitate în activitatea și conduita subofițerilor numiți să acorde drepturile deținuților la vizite și pachete.

Insușirea temeinică a prevederilor legislației execuțional penale și a ordinelor privitoare la acordarea drepturilor prin sectorul vizite. Cunoașterea principalelor prevederi ale Legii nr. 23/1969, ale Regulamentului aprobat prin H.C.M. 2282/69, ale Regulamentului de pază și ale Îndrumarului de specialitate este indispensabilă pentru buna desfășurare a activității în acest sector. Pe baza lor subofițerul poate înțelege rolul și multiplele implicații pe care le are munca sa atît pe planul aplicării corecte a regimului de deținere cît și sub raportul contribuției pe care o aduce la reeducarea deținuților. În tot ce întreprinde, subofițerul din cadrul sectorului vizite trebuie să aibă în vedere scopul și finalitatea pedepsei închisorii ca măsură de constrîngere și mijloc de reeducare. În același timp, complexitatea și multitudinea problemelor ce le are de rezolvat impune ca el să cunoască și să înțeleagă în mod just toate ordinele și indicațiile date pe linia acordării dreptului la vizite și pachete.

Ascultarea persoanelor care doresc să intre în legătură cu deținuții și lămurirea acestora cu privire la solicitările formulate. Se știe că multe persoane se prezintă la vizită fără să cunoască dacă deținutul poate beneficia de drepturile ce i se cuvin sau chiar fără să știe dacă acesta se găsește la penitenciar, situații valabile în special pentru cei arestați de puțin timp și depuși inițial în aresturile organelor de miliție.

Pentru rezolvarea competentă a unor asemenea probleme este necesar să se afecteze 2—3 ore zilnic numai pentru informații, program care să fie cunoscut de public. Dat fiind importanța acestei activități, ea trebuie efectuată de șeful sectorului, cel mai în măsură să dea relații competente și legale membrilor de familie sau altor persoane. În această situație se impune ca subofițerul să dovedească mult calm și răbdare, să asculte cu atenție persoanele ce ridică probleme, să se documenteze temeinic asupra situației deținutului și numai după aceea să dea relațiile necesare. În cazul în care se prezintă la unitate persoane din alte județe sau din localități mai îndepărtate și solicită vizită cu unii deținuți care din diferite considerente nu pot beneficia imediat de acest drept, subofițerul trebuie să raporteze comandantului unității și numai după aceea să dea răspunsul cetățeanului. Se știe că, potrivit prevederilor regulamentare, comandantul, de la caz la caz, poate aproba acordarea anticipată a drepturilor la vizite.

Supravegherea convorbirilor în timpul vizitei și în unele situații cînd cerințele procesului de reeducare cer dirijarea calificată a acestora. Cunoașterea problemelor ce se discută la vizită este importantă pentru prevenirea încălcării regulilor stabilite pe această linie, cît și pentru sesizarea acelor elemente care conturează starea de spirit a deți-

Scanned with OKEN Scanner

nutului și a familiei, natura și evoluția relațiilor de familie în raport cu care să se poată acționa în direcția unei eficiente reeducări.

Nu rareori în cadrul vizitei apar probleme deosebite care cer ajutorarea deținutului, situații cu care trebuie informată de îndată conducerea unității cît și educatorii. Aceasta se poate referi la : decese sau îmbolnăviri grave a unor membri de familie sau rude apropiate (părinți, frați, copii) nereușite ale acestora ; primirea unor informații despre comportare imorală a soției, logodnicei etc ; certuri în familie ; introducerea unor acțiuni de divorț, părăsiri de domiciliu etc.

Alteori, apar situații în care supraveghetorul de la vizite nu numai că poate interveni în cadrul discuției dar cînd se fac chiar necesare asemenea intervenții. Spre exemplu, cînd se prezintă la vizită membri de familie cu autoritate asupra deținutului (părinții, frați mai mari) iar acesta are anumite probleme de conduită, este foarte util ca subofițerul să informeze familia asupra comportării deținutului și implicațiile pe care le poate avea atitudinea sa asupra menținerii în continuare a legăturii cu familia sau a liberării condiționate. O asemenea intervenție apare necesară și atunci cînd unii membri de familie prezintă aspecte negative despre soția sau alte rude ale deținutului ce îmbracă un conținut tendențios.

Observarea evoluției relațiilor dintre deținuți și familii este o activitate extrem de importantă ce se realizează prin intermediul subofițerilor din sectorul vizite. În această acțiune trebuie antrenați și educatorii unității sau alți membri ai colectivului de sprijin al activităților politico-educative, prin anunțarea zilelor în care urmează să se prezinte la vizită membrii de familie ai unor deținuți ce ridică probleme din punct de vedere al acțiunii de reeducare.

Respectarea normelor de politețe și solicitudine în relațiile cu persoanele sosite la vizite. Așa după cum am mai spus, respectarea normelor de politețe, atitudinea civilizată, ponderată, răbdarea și calmul sînt calități ce trebuie să caracterizeze pe fiecare cadru de penitenciare, dar în primul rînd pe subofițerii care lucrează în sectorul vizite.

În relațiile cu publicul subofițerul trebuie să-și supravegheze cu mare atenție gesturile, să fie atent în orice clipă pentru a preveni cu desăvîrșire manifestările de nervozitate, indispoziție, supărare etc. Numai în acest fel se poate bucura de autoritate morală, își poate ușura substanțial propria activitate și obține rezultate mai bune în muncă.

În același timp, atitudinea plină de respect, corectitudinea, ținuta curată și îngrijită, competența profesională sînt tot atîtea aspecte care pot influența pozitiv și pe membrii de familie ai deținuților.

Ținuta vestimentară are un rol important, reprezentînd oglinda cadrului respectiv, motiv pentru care nu trebuie considerată o chestiune de formalism și aparență, deoarece în ea se materializează o anumită optică, un stil de comportare, însăși personalitatea celui în cauză, între ținută și comportare existînd raporturi care se condiționează reciproc.

Scanned with OKEN Scanner

Manifestarea în permanenţă a spiritului de vigilenţă şi combativitate. În întreaga noastră activitate se impune să dovedim o permanentă vigilenţă pentru a contracara orice încercare de încălcare a regimului legal de deţinere sau de comitere a unor acţiuni ostile.

Practica a demonstrat că, deşi marea majoritate a familiilor deţinuţilor se prezintă la vizită corect şi respectă regulile stabilite, totuşi mai sînt cazuri în care deţinuţii sau familiile lor au încercat să introducă în mod ilegal diverse corespondenţe ce incitau la ascunderea adevărului în procesele în care erau implicaţi, ori la fapte nepermise de lege, băuturi alcoolice, bani etc. Prin preocupare şi spirit de vigilenţă, subofiţeri ca : plt. Corman V., plt. maj. Văleanu R., plt. maj. Dinu I., plt. maj. Nicolae A., plt. maj. Bupte I., plt. adj. Bulete V. etc. au reuşit să descopere la timp şi să prevină multe asemenea aspecte.

Pentru transmiterea unor informaţii legate de desfăşurarea procesului penal, ori de altă natură, unii deţinuţi folosesc un limbaj propriu (jargon) cu tot felul de subînţelesuri însoţite de o mimică adecvată, iar alteori strecoară în convorbire expresii din alte limbi. De aceea, în supravegherea convorbirilor ce se poartă în cadrul vizitei, subofiţerul supraveghetor trebuie să dovedească o permanentă atenţie, spirit ascuţit de sesizare şi vigilenţă.

Respingerea cu fermitate a oricăror încercări sau oferte din partea deţinuţilor ori familiilor acestora pentru a favoriza legături în afara cadrului legal. Cazurile în care anumiţi deţinuţi sau membrii de familie ai acestora încearcă să corupă pe unele cadre şi apoi să le şantajeze sînt destul de frecvente, în condiţiile în care ei nu acţionează la întîmplare, ci după planuri minuţios gîndite.

Experienţa de pînă acum ne-a arătat că, odată culese informaţiile şi formulate concluziile despre un cadru sau altul, deţinuţii ori membrii familiilor lor trec la transpunerea în practică a intenţiilor. În primul rînd, ei acţionează pe plan afectiv, prin invocarea nevinovăţiei pentru faptele ce li s-au pus în sarcină, pozează în victime ale unor persoane sau chiar ale organelor de justiţie, căutînd să trezească milă şi compasiune.

Alteori (în special multirecidiviştii) adoptă atitudini de linguşeală, prin aceea că scot în evidenţă aşa-zise calităţi deosebite ale unui cadru, comparativ cu restul personalului, folosind tot felul de calificative sau figuri de stil, de genul „sînteţi un om formidabil"; „dacă n-aţi fi dumneavoastră, nu ştiu cum mă descurcam" ; „cum reuşiţi să faceţi atîtea lucruri ?" ; „pe toate le ştiţi" ; „dumneavoastră munciţi atît de mult şi alţii..." etc. Toate au ca element comun tendinţa de a-i stîrni subofiţerului orgoliul personal, de a-i toci spiritul de vigilenţă şi combativitate.

Iată de exemplu cum familia unui deţinut a interpretat ca o posibilă slăbiciune de caracter, atitudinea de respect şi bunăvoinţă manifestată de plt. maj. Andrieş Vasile care cu răbdare şi amabilitate a dat informaţiile de rigoare la solicitările acesteia. La ieşirea din serviciu, ur-

Scanned with OKEN Scanner

mărindu-l discret pe subofiţer, rudele deţinutului au ajuns la domiciliul său unde au încercat să-l mituiască, oferindu-i o sumă importantă de bani, în schimbul căreia să le mijlocească o legătură cu deţinutul. Ca şi în alte împrejurări subofiţerul, a acţionat ca un adevărat comunist, luînd atitudine fermă împotriva unor astfel de apucături, explicîndu-le celor în cauză că încercarea lor constituie nu numai o evidentă tentativă de încălcare a legii, dar şi o lezare gravă a onoarei şi demnităţii cadrelor de penitenciare. Bineînţeles că imediat a raportat comenzii unităţii situaţia ivită, luînduse măsurile care s-au impus.

În alte împrejurări unele familii ale deţinuţilor au introdus în buletinele de identitate diferite sume de bani, pentru a fi favorizate în primirea unor drepturi în plus faţă de prevederile legale. Dar de fiecare dată, subofiţeri ca : plt. maj. Reti Andrei, plt. maj. Călin Ion, plt. Corman Vasile, serg. maj. Pavelescu Ion etc. au demascat cu tărie faptele celor în cauză, subliniindu-le de fiecare dată atît consecinţele legale la care se expun în astfel de situaţii cît şi urmările pe care le pot suporta deţinuţii pentru asemenea fapte.

Chiar şi numai aceste sumare exemple sînt suficiente pentru a înţelege necesitatea adoptării atitudinilor ferme, intolerabile dar civilizate, împotriva oricăror încercări de asemenea natură.

Aplicarea întocmai a legii, conduita exemplară în toate împrejurările, principialitatea şi exigenţa, vigilenţa şi combativitatea sînt cîteva din cerinţele comportamentale ale subofiţerului din sectorul vizite.

Îmbucurător este faptul că încercările de corupere sînt respinse de fiecare dată cu fermitate şi demnitate profesională de către cadrele noastre, luîndu-se pe loc atît măsurile legale impuse de astfel de împrejurări cît şi cele menite să denunţe în public asemenea apucături străine normelor morale şi legale specifice societăţii în care trăim.

O asemenea concluzie este pe deplin valabilă, chiar dacă au mai existat şi cazuri — este drept izolate — în care unii subofiţeri din cadrul sectorului vizite au dovedit insuficientă operativitate şi orientare în rezolvarea anumitor cereri formulate de familii sau de alte persoane. Alteori prin modul formal de soluţionare a unor astfel de cereri s-au creat motive de nemulţumire care puteau fi uşor prevenite dacă subofiţerii în cauză raportau de fiecare dată comandanţilor de unităţi toate problemele a căror rezolvare implică o asemenea măsură.

În concluzie, trebuie să reţinem că atitudinea vigilentă şi comportarea civilizată sînt două din condiţiile fără de care subofiţerul numit să acorde drepturile la vizite şi pachete nu-şi poate desfăşura o activitate eficientă, cu alte cuvinte, nu îşi poate executa misiunea ce i-a fost încredinţată. Este concluzia de mult cunoscută, dar mereu actuală, pe care am intenţiont ca în materialul de faţă s-o mai relevăm încă o dată.

maior Marin BUCUR
căpitan Mircea MILITARU

Scanned with OKEN Scanner

Alternative la pedepse scurte privative de libertate*)

— Spicuiri din lucrările simpozionului de la Zürich, 1978 —

Comitetul național elvețian pentru sănătate mentală — Grupul de Criminologie — de sub președenția doctorului M. T. Haesler, a organizat în vara anului 1978 la Zürich un simpozion cu tema „Alternative la pedepse scurte privative de libertate" la care au participat oameni de știință și eminenți practicieni penologi, psihologi, sociologi din Elveția, Austria, R.F.G., Anglia, S.U.A., Suedia și Olanda.

Actualitatea dezbaterilor aprofundate care au avut loc, a fost motivată de faptul că îndeosebi în țările mai sus menționate se constată că instituțiile de detenție, indiferent de denumirea lor, în momentul de față sînt supraaglomerate, deci necorespunzătoare reeducării deținuților, ceea ce rezultă din alarmanta cifră a recidiviștilor, (75,1% în R.F.G. în 1976, peste 50% în Danemarca, etc.). Precum au subliniat mai mulți participanți, în aceste țări capitaliste — căci excusiv la ele se referă discuțiile — nu numai că se înregistrează o creștere sensibilă a stării infracționale „clasice" ci totodată, prin încriminarea unor acte cum ar fi cele legate de traficul rutier, evaziunile fiscale, poluarea aerului și a apelor, nerespectarea normelor de protecție a muncii, tot atîtea urmări ale industrializării, aduc după sine creșterea mare a populației din penitenciare, astfel încît aceste instituții nu își îndeplinesc decît rolul custodial, nu și cel terapeutic.

Încă în cuvîntul său de deschidere dr. Walter T. Haesler (Elveția) arăta, că aproximativ 80% din cei internați în penitenciarele elvetice nu ar avea de fapt ce căuta acolo, nefiind nici elemente periculoase și neexistînd nici riscul de evadare. Smulgerea acestor bărbați și femei din sînul familiilor lor, de la locurile lor de muncă pentru cîteva săptămîni sau luni, nu are alt motiv decît acela că nu s-a găsit nimic mai inteligent să se facă cu ei decît să-i închidă temporar.

Unul dintre participanți, Hans Joachim Schneider (jurist și psiholog), profesor la Universitatea Münster/Westfalen, a adoptat o poziție extremistă, subliniind inutilitatea oricărei forme de detenție. Referindu-se la idei similare emise încă în secolul trecut de către Franz von Liszt și apoi în urmă cu cîteva decenii de M. Liepmann și Max Grünhut, el argumentează că prin încarcerare se introduce delincventul într-un mediu izolat, artificial, unde în loc de reeducare-reabilitare, el devine total dependent și deci prea puțin capabil să-și reia viața în mod corespunzător după liberare. Sub acest aspect H. J. Schneider nu vede nici-o deosebire între pedepsele scurte privative de libertate și cele de lungă durată.

*) Actele simpozionului sînt cuprinse în culegerea „Alternatives aux courtes peines privatives de liberté", sub red. dr. Walter T. Haesler, Ed. Rüegger, Diessenhofen, Zürich, 1979.

Scanned with OKEN Scanner

În concepția lui H. J. Schneider, mai ales în domeniul infracțiunilor săvîrșite împotriva proprietății (citește : proprietatea privată) reacția socială este prea exagerată (Uberreaktion) și nu duce la o reală despăgubire nici pentru victimă nici pentru societate.

Bazîndu-se pe datele lui Miyzawa Koichi (1977), privind scăderea permanentă a criminalității în Japonia, Schneider recomandă studiul atent al practicii japoneze care realizează o colaborare strînsă între poliție, organe de justiție, conducerea instituțiilor de detenție precum și a factorilor informali de control special ca : familie, școală, conducerea grupelor de organizare a timpului liber etc.

Această poziție extremistă a lui H. J. Schneider izvorăște în principal din faptul că din experiența lui, rezultă că în detenție nu se realizează vreo schimbare efectivă în structura personalității celui condamnat, în sensul unei resocializări sensibile. Prin detenția în forma practicată azi, nu se ajunge la — ceea ce arăta un alt participant la simpozion, F. Egeler, directorul închisorii din Affoltern (Elveția) — situația ca la liberare deținutul să părăsească instituția cu o experiență pozitivă. Acest din urmă participant pe drept cuvînt se arată sceptic în privința posibilității de a resocializa un recidivist care a trecut de vîrsta de 40 de ani, dacă el este condamnat la o pedeapsă privativă de libertate de scurtă durată.

Majoritatea participanților își exprimă părerea că pedeapsa privativă de libertate este necesară și că statul are dreptul incontestabil de a pedepsi. Astfel Hans Tulkens (sociolog, șeful administrației penitenciare din Haga), susține că statul nu se poate dispensa de dreptul de a pedepsi și că izolarea delincventului de comunitate este necesară și din considerentul că „orice proces de învățare — deci și cel de resocializare — orice modificare de comportament cere un anumit recul față de viața cotidiană, o reflectare care este incompatibilă cu munca de rutină pe care o ducem zi cu zi". Astfel detențiunea oferă o șansă de distanțare temporară de viața agitată a zilelor noastre, care, alături de dorința sinceră de colaborare la propria resocializare constituie premizele reinserției sociale a deținutului. Pedeapsa privativă de libertate nu trebuie să provoace celui condamnat doar neplăceri, ci să aibă mai ales un conținut care să formeze la el convingerea că societatea dorește să-l ajute, să-l informeze și să-l trateze, astfel ca el să se poată integra în viața liberă a societății față de care a greșit.

K. Sveri (profesor la Universitatea din Stokholm), la începutul intervenției sale arată că în secolul nostru închisorile au devenit niște organizații uriașe și, ca orice organizație, tinde spre expansiune și să-și justifice existența demonstrînd eficiența ei în combaterea criminalității. Pe de altă parte însuși principiul de bază, după care pedeapsa trebuie să fie proporțională cu infracțiunea, este lipsit de raționalitate, căci nu există vreo teză științifică valabilă care să răspundă la întrebarea : în caz de spargere sau viol care este pedeapsa cea mai dreaptă exprimabilă în zile de detenție ?

K. Sveri arată apoi că e foarte greu de stabilit cînd anume un deținut „este vindecat" căci nu există pe acest tărîm criterii ferme. Cu toate acestea el este mai departe pentru menținerea penitenciarelor, căci nu există alt mijloc de a feri societatea de acțiunea unor criminali cum ar fi tero-

Scanned with OKEN Scanner

riştii, spionii, decît prin aplicarea de pedepse privative de libertate pe termen lung. În rest, după părerea lui, este necesară schimbarea principiilor în baza cărora funcţionează sistemul penal. Orientarea terapeutică — susţine K. Sveri — trebuie abandonată, iar pedepsei trebuie să i se spună pe numele ei cel adevărat. Măsurile pe care le luăm împotriva criminalilor urmează să fie privite ca parte integrantă a sistemului de control social. Pe de altă parte acest sistem trebuie să fie ghidat de un principiu profund umanitar care constă în faptul că se va utiliza pedeapsa cu închisoarea cît mai puţin posibil şi să se rezerve acest mod de sancţiune penală numai faţă de aceia pe care societatea îi considera periculoşi, căci atacă valorile sociale fundamentale. Excluzînd deci elementele cele mai periculoase (spioni, terorişti etc.) în concepţia lui Sveri, pentru nici-o infracţiune nu ar trebui să existe pedepse care să depăşească 2—3 ani. Faţă de infractorii tineri, Sveri crede că este foarte eficient sistemul „şocului puternic dar scurt" de detenţie cu regim disciplinar foarte strict dar pe termen redus, aşa cum se practică azi în Anglia şi în R.F.G. Aprobînd acest sistem, autorul crede că nu există nici-o dovadă că detenţia de lungă durată ar avea efect de intimidare mai mare decît perspectiva unei lungi detenţii. Practica arată, spune el mai departe că, criminalii de profesie nu sînt deloc influenţaţi de durata detenţiei aşa cum se prevede azi în cele mai multe coduri penale.

Mai mulţi participanţi la simpozion încearcă să reconsidere pedeapsa privativă de libertate prin optica principiului că cel care a greşit are obligaţia morală de reparaţie a răului provocat de acţiunea lui criminală. În această viziune comprehensivă urmează să se reevalueze raporturile dintre infractor, victimă şi comunitate. În practica actuală — arată dr. G. Horvat, şeful serviciilor psihologice a Institutului corecţional din Terminal Island, (S.U.A.) statul se „răfuieşte" doar cu infractorul, se angajează în tratamente costisitoare, care în realitate adaugă noi pagube (bugetare) la cele provocate iniţial de infractor. De cele mai multe ori însă victima rămîne păgubaşă.

În concepţia lui G. Horvat orice demers de ordin penal care nu are în vedere interesele celor trei elemente implicate în infracţiune — infractorul, victima şi statul — şi acţionează numai în vederea unui singur element, riscă să genereze injustiţie şi să mărească efectele negative ale infracţiunii. Soluţia — spune G. Horvat — constă în căutarea şi găsirea unei alternative la încarcerarea atît de costisitoare şi de ineficientă, lucru demonstrat statistic prin rata de 75% de recidive de pildă la spărgători. În schimb şansa de 25% de nerecidivă nu spune nimic despre resocializare reală, căci nu odată detenţia întăreşte comportamentul prin contactele cu alţi infractori, prin perspectivele unei vieţi stigmatizate, astfel încît o perfecţionare a tehnicilor de operare infracţională, măreşte doar cifra neagră şi nu duce la o resocializare reală.

Rezultă de aici necesitatea de a găsi alternative la încarcerare şi anume acelea care îl pun pe infractor la muncă, pe care însă trebuie s-o efectueze nu numai pentru sine ci şi pentru victima lui, şi în plus să-şi poată achita datoriile sale faţă de societate. Această alternativă o numeşte G. Horvat — abilitare — în opoziţie cu practica reabilitării care îl duce pe in-

Scanned with OKEN Scanner

fractor doar în starea dinainte de a fi comis fapta incriminată.

Pe bună dreptate autorul menționează că acest sistem nu se poate aplica față de orice infractor, căci unii nu sînt capabili și alții nu sînt dispuși să se abiliteze. Pentru aceștia practica clasică de izolare rămîne totuși unica soluție. Această soluție unică urmează să se aplice în continuare și pentru categoria acelora care au la activul lor încercări multiple de evadare, precum și față de cei ce au fost identificați în mod cert ca aparținînd tipului exploziv de personalitate.

Pe același principiu al reparației sociale se bazează și expunerea făcută de Vivian Stern (directorul asociației naționale de sprijin al foștilor deținuți, Londra). Autorul se referă la Legea penală engleză din 1972, care recomandă instanțelor să pronunțe sentințe noncustodiale pentru tinerii infractori de peste 17 ani, sentințe constînd din obligativitatea efectuării unei munci neretribuite variind între 40—240 de ore. În această ipostază delincventul nu este ajutat ci el devine cel care dă ajutor ca de pildă: îngrijirea de copii sau adulți handicapați, munci de înfrumusețare a cartierului unde stă, munci depuse în spitale, cămine etc., vizitarea unor persoane bătrîne și acordarea de ajutoare necesare, confecționarea și repararea jucăriilor pentru copii etc. Precum arată autorul aceste lucrări implică mult mai mult decît simplul efort fizic. Aceste îndeletniciri îl pun pe infractor poate pentru prima oară în viața lui în legătură cu oameni care au nevoie reală de ajutorul lui. Virtuțile educative ale unor asemenea îndeletniciri sînt în afară de orice îndoială.

Studiind numeroase cazuri de infracțiuni mărunte, autorul ajunge la concluzia, că foarte mulți delincvenți care intră în această categorie sînt lipsiți de capacitatea de a dezvolta relații sociale fundamentate în mod corect, nu au deprinderi de muncă stabilă etc. deci în esență dacă reușim să le rezolvăm problemele lor practice privind capacitatea de acomodare, completarea educației și oferirea unei munci corespunzătoare, inserția lor socială se face relativ ușor fără a fi nevoie să se recurgă la măsura recluziunii. În acțiunea de reeducare, spune în continuare autorul, urmează să se pună accent pe capacitatea individului de a-și face planuri viabile pentru viitor.

În cadrul intervenției sale F. Egeler (Elveția) la care ne-am referit mai sus, a prezentat și concluziile unor discuții tematice efectuate cu deținuții, discuții care urmăreau să afle opinia „populației cele mai interesate" cu privire la alternativele unei detenții de scurtă durată. Din aceste discuții rezultă că după părerea deținuților (1) nu există nici-o alternativă care să fie în mod automat aplicabilă pentru toate cazurile ; (2) ori care ar fi modalitatea viitoare de rezolvare a cazurilor penale, deținuții consideră că este nevoie să

Scanned with OKEN Scanner

se lucreze cu ei mai intensiv decît în practica actuală ; (3) problema majoră a lor o constituie asigurarea unui loc de muncă după terminarea perioadei de detenţie şi (4) toţi au fost unanimi în a constata că o liberare nepregătită duce logic la recidivă.

Acelaşi autor în consideraţiile sale arată, că a constatat la majoritatea zdrobitoare a deţinuţilor incapacitatea lor de a-şi organiza timpul liber, nu numai în detenţie ci şi în perioada anterioară a detenţiei. Din acest motiv în programul stabilit în penitenciar un loc de frunte ocupă discuţiile organizate cu sportivi fruntaşi din toate disciplinele sportive, apoi convorbiri cu „prieteni ai naturii" precum şi instructaje serioase pentru obţinerea diplomei de „prim ajutor". Atît convorbirile cît mai ales cursurile ţinute, au avut un efect deosebit de salutar şi s-au bucurat de multă popularitate în rîndurile deţinuţilor.

Concluziile lui F. Egeler arată că : „acţiunile chiar mărunte duse pînă la capăt au o valoare mult mai mare decît acţiunile largi, cuprinzătoare care însă rămîn planuri nefinalizate". Această constatare este demnă de reţinut de către toţi aceia care lucrează în domeniul reeducării deţinuţilor.

În cuvîntul său de închidere, Dr. E. Bechthold din departamentul de justiţie şi poliţie a Confederaţiei elvetice, a apreciat ca pozitive punctele de vedere expuse ca şi experienţa diferită dar foarte instructivă a participanţilor la simpozion. Cu toate acestea el a avertizat că experienţele născute pe sol străin, oricît de valoroase ar fi ele, nu pot fi transplantate decît cu foarte multe rezerve. Indiferent însă că punem accentul pe schimbarea metodelor, considerînd virtuţile sau limitele pedepselor scurte privative de libertate, esenţial este ca acei chemaţi să ia decizii în aceste probleme, să se întrebe dacă deciziile luate sînt sau nu rezonabile.

★

Din această sumară trecere în revistă a principalelor idei exprimate la simpozion, se poate vedea că pot fi găsite şi unele căi de abordare care se pot fructifica într-un fel sau altul şi în condiţiile noastre, evident cu precauţiile şi rezervele adecvate. Ne gîndim în special la unele idei de tip educativ cum ar fi oferirea unor ocazii de „reparaţie" prin munci socialutile pentru cei care îşi ispăşesc pedeapsa la locul de producţie sau pentru minorii reîncredinţaţi familiei şi şcolii spre a fi reeducaţi.

De asemenea ni se pare că ideea de a obişnui pe foştii delincvenţi cu organizarea raţională a timpului lor liber este o cale — printre altele — care poate contribui la o reeducare eficientă.

Nu trebuie să uităm însă, că toate demersurile la care ne-am referit indică o frămîntare majoră din partea criminologilor din sistemul capitalist care au ajuns la un impas considerabil în privinţa resocializării foştilor delincvenţi. În

Scanned with OKEN Scanner

condițiile societății capitaliste — societate pe care marele criminolog francez o definește ca fiind prin excelență „criminogenă" — resocilizarea se lovește de zidul impenetrabil al sistemului însuși, în care recidiva este regula, iar resocializarea cu toate eforturile și bunăvoința specialiștilor este o rară excepție. În momentul liberării fostul delincvent revenind în societate, este expus acelorași influențe criminogene, de unde și fatalitatea recidivei.

Resocializarea în condițiile noastre socialiste se face în cadrul unei comunități care prin orientarea ei spre valoarea supremă — munca constructivă generalizată — oferă prilejuri multiple de reinserție socială. Dacă însă și în condițiile noastre apar cazuri de recidivă, ele indică asupra faptului că nu am exploatat suficient virtuțile educative ale societății noastre, nu ne-am însușit pe deplin tehnicile avansate de reeducare care pot fi eficiente mai în toate cazurile cu condiția ca ele să fie aplicate consecvent, rațional și în spirit științific așa cum cer documentele noastre de partid și de stat.

Prof. univ. dr. Tiberiu BOGDAN

NOTA REDACȚIEI

Am prezentat în rezumat cîteva probleme cu care se confruntă criminologii din țările occidentale și în consecință unele propuneri făcute de specialiștii în cauză în ideea adoptării unei noi strategii destinate stăvilirii infracționalității în general și a recidivismului în special, ca fenomene sociale care așa cum rezultă din datele simpozionului, în unele cazuri ating valori îngrijorătoare.

În societatea noastră socialistă, unde atitudinea corectă de respectare a ordinii de drept este regula covîrșitoare, iar încălcarea acesteia o rară excepție, sînt asigurate toate condițiile pentru o deplină reeducare a persoanelor care au comis fapte antisociale. Aplicarea în practică a hotărîrilor de partid, a legilor statului nostru, conducerea și îndrumarea directă și nemijlocită a acestei activități de către organele și organizațiile de partid, atragerea unui număr tot mai mare de specialiști din domeniu la munca de reeducare, perfecționarea neîncetată și amplasarea pe baze științifice a acesteia, folosirea condamnaților la activități productive ca principal mijloc de reeducare, sînt numai cîteva garanții ale realizării depline a scopului pedepsei cu închisoarea, respectiv de transformare a deținuților în oameni utili societății și familiilor lor.

Desigur, cadrele de penitenciare cunosc bine realitățile practicii execuțional-penale din țara noastră, sens în care am considerat util ca pentru completarea cunoștințelor lor generale și în scopul realizării unei informări mai largi asupra fenomenului detențional din alte țări, să prezentăm un rezumat al lucrărilor simpozionului de la Zürich din anul 1978.

Scanned with OKEN Scanner

Unele concluzii privind desfășurarea cercetării: „Perfecționarea individualizării pedepsei cu închisoarea în funcție de gradul de tulburare a comportamentului".

În activitatea practică desfășurată cu deținuții în penitenciare pentru reeducarea acestora, principiul individualizării tratamentului trebuie aplicat, în primul rînd, în funcție de gradul de tulburare a comportamentului deținuților, care determină nivelul de receptivitate la acțiunile reeducative.

În scopul introducerii unor metode eficiente în activitatea de reeducare, Direcția penitenciarelor a inițiat cercetarea „Perfecționarea individualizării pedepsei cu închisoarea în funcție de gradul de tulburare a comportamentului", cercetare desfășurată cu participarea unor specialiști din cadrul Consiliului pentru îndrumarea activității de reeducare : prof. univ. dr. Tiberiu Bogdan, prof. univ. dr. Ana Tucicov-Bogdan, lector dr. Aurel Dincu, conf. dr. Septimiu Chelcea *).

Desfășurată pe o perioadă de un an și vizînd obținerea unor concluzii și formularea unor soluții practic-aplicative, cercetarea și-a propus mai multe obiective :

— analiza și îmbunătățirea criteriilor de categorisire a deținuților în funcție de gradul de receptivitate la măsurile reeducative și posibilitățile de recuperare ;

— depistarea activităților educative care determină sporirea interesului și receptivității deținuților, atitudinile pozitive ale acestora ;

— studierea posibilităților de perfecționare a separațiunii și tratamentului penitenciar.

Totodată, colectivul de cercetare și-a propus și un obiectiv teoretico-metodologic de definire a unor concepte și noțiuni cu care se operează în activitatea practică de penitenciare, verificarea lor în cadrul acesteia.

Scopul cercetării a fost de a verifica măsurile organizatorico-educative propuse, rezultatele obținute prin introducerea unor forme noi de individualizare a procesului de reeducare cît și de atragere în mai mare măsură a deținuților la propria lor reeducare.

Ipoteza de lucru a fost formulată astfel : realizarea scopului pedepsei cu închisoarea, impune, în cazul deținuților nereceptivi, desfășurarea unor activități educative diferențiate, constituiți în formațiuni de lucru și cazare separată.

Cercetarea s-a efectuat pe două loturi de deținuți stabilite astfel :

— la un penitenciar — un lot de 40 deținuți grupați în formațiune de muncă și cazare separată (lot experimental) ;

— la un alt penitenciar lotul a

*) Colectivul de autori ai prezentei cercetări aduce mulțumiri conducerii penitenciarului unde își desfășoară activitatea maiorul Dumitru Titiana pentru receptivitatea manifestată și sprijinul acordat în desfășurarea cercetării.

Scanned with OKEN Scanner

cuprins același număr de deținuți, care însă au fost lăsați în continuare în formațiile din care au făcut parte la data începerii cercetării (lot martor).

Deținuții incluși în loturile de cercetare au fost stabiliți aleatoriu, prin consultarea tabelelor celor două unități care cuprindeau deținuții nereceptivi la activitățile educative desfășurate în penitenciar.

Instrumentele, metodele și tehnicile de cercetare, utilizate au fost adaptate scopului și obiectivelor urmărind să furnizeze suficiente informații pentru verificarea ipotezei de lucru. În acest sens s-au elaborat de către membrii colectivului de cercetare chestionare, teste, interviuri și alte instrumente de concepție proprie. Ca metode s-au folosit observația, convorbirea individuală și colectivă, metode de psihodiagnostic, studiul documentelor din dosarul de penitenciar al deținutului, etc.

Folosind aceste metode, tehnici și instrumente de lucru cît și alte surse de infofrmații privind personalitatea deținuților care au fă cut obiectul acestei cercetări s-au putut strînge date și material faptic privitoare la :

— nivelul de socializare (studii școlare și profesionale, mediul de proveniență etc.) ;

— statutul și rolul subiecților în familie și societate ;

— imaginea de sine (nivelul aspirațional) ;

— expansivitatea socio-afectivă (calitatea și nivelul relațiilor cu familia, cadre, deținuți, etc.) ;

— factorii și sursele de tensiune psihică.

Considerații privind unele caracteristici ale loturilor luate în studiu.

— Analiza structurii loturilor a evidențiat faptul că în marea lor majoritate deținuții nereceptivi sînt adulți tineri pînă la 40 de ani cu un nivel școlar și profesional sub limita mediei celorlalți deținuți. De asemeni, s-a constatat că marea majoritate a subiecților au avut dificultăți de adaptare socială și profesională anterior venirii în penitenciar, caracteristică ce s-a manifestat și în această perioadă. Se poate afirma că una din cauzele inadaptării socio-profesionale cît și a receptivității scăzute la activitățile de reeducare o constituie nivelul școlar și profesional redus, iar în unele cazuri profesiunea, calificarea nu e în concordanță cu motivația socială a exercitării profesionale.

Nivelul școlar și profesional al subiecților se prezintă astfel :

Total	Pînă la 4 clase	Ciclul gimnaz. incompl	Absolv. gimnaz.	Total	Necalificați	Calificați	Pract. meseria / Nu pract. meseria
100%	18,2	68,2	13,6	100%	23,3	72,7	38/62

Privind starea civilă, relevant este faptul că procentul de 50% cît reprezintă cei căsătoriți (legitim și concubinaj) este destul de scăzut avînd în vedere vîrsta acestora, fiind un argument demonstrativ al inadaptării sociale a indivizilor, o bună parte a celor intervievați au declarat că relațiile de familie erau conflictuale, iar interesul pentru copii redus.

Se poate deci spune că familia în care a crescut deținutul nereceptiv a acționat ca un factor de

Scanned with OKEN Scanner

structurare dezarmonică a personalității întărind comportamentul conflictual al individului în relațiile sale sociale.

Datele recoltate atestă că, pentru o bună parte din subiecți, inadaptarea la regulile impuse de regimul legal al executării pedepsei cu închisoarea este o continuare a inadaptării sociale. Grăitoare sînt în acest sens datele privind „reușita în viață" în comparație cu frații sau alte persoane.

Stabileau cu ușurință relații	Se împrieteneau doar cu unii oameni	Stabileau cu greutate relații	Nu au avut prieteni
37,9	34,8	15,2	12,1

Astfel, 42,4% afirmă că au avut o reușită inferioară celor din propria familie, 27,3% consideră că au reușit la fel iar 30,3% că au avut o reușită superioară.

Insuccesul social este determinat, printre altele, și de inteligența socială scăzută a componenților celor două loturi studiate, de incapacitatea lor de a contacta alți indivizi și lega cu aceștia relații amicale stabile. În cest sens este relevant faptul că, relativ și la aceste capacități există unele trăsături caracteristice, devenite deja tipice.

Starea de relativă izolare și incapacitatea de a comunica și conlucra cu alți indivizi se accentuează în detenție. Astfel, doar 27,3% din subiecți afirmă că „se împacă bine" cu ceilalți deținuți, în timp ce 72,7% nu pot stabili decît parțial relații, dintre care unii 28,8% nu au (nu le place să aibă) prieteni.

Aprecierea asupra reușitei în viață este întărită și de nivelul veniturilor realizate. În acest sens doar 10,6% din subiecți apreciază că aveau venituri mai mult decît corespunzătoare, restul 89,4% realizau venituri modeste : 60,6% la limita nevoilor ; 15,2% sub limita nevoilor proprii iar 13,6% nu realizau venituri proprii.

Incapacitatea subiecților de a percepe corect relațiile sociale, inadaptarea socială este reflectată și de imaginea pe care o au despre fapta comisă și despre implicațiile ei în plan socio-moral și etic. Astfel, 66,7% consideră că faptele comise sînt urmarea întîmplării sau ghinionului (de a fi prinși) și 33,3% afirmă că prin săvîrșirea infracțiunii și-au satisfăcut o necesitate.

Cu privire la relația infractor-victimă în motivația comiterii infracțiunii este important de reținut faptul că marea majoritate

Vina revine subiectului	Vina revine altor factori 59,1 %			
	Anturajul	Victima	Alcoolul	Familia
40,9%	25,8%	16,7%	13,6%	3%

nu-şi văd propria lor vină, pe care, fie că o pun în sarcina victimei, fie că o consideră şi pe victimă (parţial) vinovată, fără însă a motiva convingător o asemenea apreciere.

Toate aceste date relevă incompatibilitatea de moment a conştiinţei individuale cu conştiinţa socială a indivizilor care sînt luaţi în studiu în această cercetare.

Dezechilibrul produs la nivelul relaţiilor individului cu societatea determină la unii subiecţi atitudini şi manifestări comportamentale la limita patologicului, fapt reieşit şi în urma efectuării consultului psihiatric.

Concomitent cu recoltarea de date şi informaţii despre subiecţii luaţi în studiu, cercetarea a inclus şi desfăşurarea unor activităţi educative, susceptibile să producă modificări pozitive în personalitatea deţinuţilor din această categorie.

Această chestiune a constituit de fapt esenţa cercetării efectuate, sensul ei experimental.

Cu deţinuţii lotului experimental, grupaţi în formaţie aparte de muncă şi cameră s-au desfăşurat pe toată perioada cercetării activităţi de reeducare deosebit de celelalte categorii de deţinuţi, pe o perioadă de 3 luni urmărindu-se îndeaproape efectele produse.

Aceste activităţi, constînd în convorbiri colective şi individuale, dezbateri de caz, discutarea unor piese de teatru audiate şi a unor filme cu un puternic conţinut educativ, seri literare, analize ale stării disciplinare şi ale rezultatelor în muncă, etc., rezultatele în plan educativ, au demonstrat că, **majoritatea deţinuţilor nereceptivi la activităţile educative desfăşurate în sistemul de dinaintea efectuării cercetării, pot fi influenţaţi pozitiv prin activităţi educative adecvate ca formă, conţinut, metodă şi periodicitate** la principalele caracteristici ale personalităţii lor. Reuşita acţiunilor reeducative este condiţionată însă şi de alţi factori ca : experienţa şi nivelul de pregătire psiho-pedagogică a cadrelor, competenţa şi discernămîntul profesional al acestora, nivelul de pregătire al activităţilor educative desfăşurate, etc.

Cu lotul martor, activităţile educative desfăşurate nu au fost diferenţiate de cele organizate cu celelalte categorii de deţinuţi şi nu s-au adresat în mod expres deţinuţilor incluşi în lotul de cercetare.

Fluctuaţia deţinuţilor din lotul martor, de la o formaţie la alta, transferul unora dintre ei (peste 20%) la alte unităţi, inconsistenţa în conţinut a activităţilor educative desfăşurate, lipsa unor posibilităţi reale de control, etc. sînt cîteva observaţii rezultate la finalizarea cercetării şi formularea concluziilor. În cazul lotului stabilit la această unitate, în activitatea practică cu deţinuţii respectivi nu pot fi depistate, măsurate deci, modificările, influenţele pozitive produse asupra indivizilor respectivi.

Analiza comparativă a datelor recoltate în cursul cercetării ne conduce la următoarele concluzii :

A. Cauze şi condiţii ale nereceptivităţii la activităţile de reeducare.

1. Carenţe educative şi dezvoltarea dizarmonică a personalităţii, concretizată în înadaptarea socială şi desfăşurarea unui comportament social matur.

2. Imposibilitatea subiectului de a-şi înţelege, în perioada arestării şi desfăşurării procesului, vina şi de a conştientiza efectul social al faptei sale, ceea ce determină manifestarea sentimentului de injustiţie ce i se face din partea societăţii.

Scanned with OKEN Scanner

3. Existența unor relații dizarmonice între subiect și familie sau alte persoane.

4. Aplicarea, în detenție, a unui regim nediferențiat, neadaptat la particularitățile psiho-individuale.

5. Inconsecvența tratamentului desfășurat în detenție cu deținuții care manifestă unele tulburări de comportament.

6. Tulburări de comportament pe fondul unor afecțiuni psihice (psihopatii și mai frecvent sociopatii).

B. **Forme de manifestare comportamentală la deținuții nereceptivi.**

În acest stadiu al cercetării se poate aprecia că **deținutul nereceptiv este deținutul care nu respectă prevederile legale privind executarea pedepsei cu închisoarea și adoptă față de cadre cît și față de deținuți, un comportament agresiv și care încearcă prin diferite forme să se sustragă de la regimul executării pedepsei, sau incită alți deținuți în acest sens.**

Manifestările comportamentale ale deținuților nereceptivi mai frecvent întîlnite, ating forme ca :

— refuzul periodic sau permanent de a munci ;

— refuz de hrană pe diferite perioade de timp ;

— atitudine sfidătoare, disprețuitoare sau agresivă față de cadre sau față de deținuți ;

— automutilare, ingerarea unor substanțe și obiecte cu scopul de a se sustrage de la unele activități ;

— încercări de șantaj prin amenințarea de sinucidere, sau incendierea unor bunuri, lovirea unor persoane, etc. ;

— intenții de evadare ;

— consumul repetat de alcool sau de alte substanțe toxice ;

— însușirea prin violență, persuasiune sau furt, în mod sistematic a unor bunuri ale deținuților ;

— propagarea în rîndul deținuților a doctrinelor mistico-religioase, reacționare, rasiste, etc. precum și instigarea acestora la revoltă sau pentru comiterea unor fapte neregulamentare.

C. **Surse de tensionare.**

1. Nemulțumiri în legătură cu încadrarea juridică a faptelor, alte afaceri judiciare.

2. Evenimente deosebite în familie, modificări (deformări) ale relațiilor familiale.

3. Crize specifice și alte manifestări ale afecțiunilor psihice.

4. Relații conflictuale cu cadrele unității și aplicarea unor măsuri disciplinare neindividualizate.

5. Relații conflictuale cu ceilalți deținuți, cu liderii, deținuți cu diferite sarcini.

6. Nerezolvarea sau nelămurirea la timp a unor probleme personale.

★

Față de cele arătate se impune să clarificăm cîteva chestiuni de principiu pentru activitatea practică cu deținuții nereceptivi.

O primă problemă este aceea a **criteriilor, a sistemului de introducere și scoatere a deținuților din categoria nereceptivilor la activitățile de reeducare.**

Din experiența unităților de penitenciare, completată cu informația obținută pe timpul desfășurării acestui studiu se poate aprecia că se introduc în categoria amintită deținuții care permanent, sau periodic, au manifestări caracteristice, deținutul fiind în atenție timp de 6 luni.

Scanned with OKEN Scanner

În cazul reluării manifestărilor, deținutul este reintrodus în categorie, problema scoaterii din categorie punîndu-se numai după 6 luni de la încetarea oricăror manifestări comportamentale neregulamentare.

Problema dacă un deținut este sau nu receptiv la activitățile educative nu se poate pune decît în relația „deținut-activități educative". Nu putem eticheta deci aprioric un deținut ca fiind nereceptiv, chiar dacă, la introducerea în penitenciar și în perioada imediat următoare acesta manifestă unele tulburări de comportament caracteristice categoriei deținuților nereceptivi. Acestea pot fi numai tendințe, manifestări momentane, nespecifice și care impun o supraveghere și o acțiune psihopedagogică mai atentă.

Selecția deținuților care fac obiectul unei activități educative specifice categoriei respective se face pe baza tuturor datelor și informațiilor acumulate prin toate formele, din surse diferite, aceasta constituind în ultimă instanță o problemă de comandă, de decizie.

O altă problemă care se cere a fi clarificată este cea privitoare la **modalitățile de influențare pozitivă, la activitățile de reeducare** ce se impun a fi desfășurate cu deținuții nereceptivi.

Cercetarea a confirmat ipoteza, conform căreia reeducarea deținuților nereceptivi impune desfășurarea unor activități specifice, diferențiate, deținuții fiind constituiți în formație separată de muncă și cazare. Necesitatea desfășurării activităților educative în mod separat a deținuților nereceptivi este, credem, îndeajuns motivată pe parcursul acestei lucrări. Se impune însă a fi mai mult aprofundată și argumentată problema necesității diferențierii sub toate aspectele a acțiunilor educative desfășurate cu deținuții nereceptivi.

Un prim aspect al diferențierii acțiunii educative este cel al desfășurării unor activități deosebite de cele organizate cu celelalte categorii de deținuți caracterizați ca receptivi la măsurile educative așa zis tradiționale, cu care s-a lucrat pînă în prezent. Această diferențiere se impune, sub aspect psiho-pedagogic, de trăsăturile de personalitate specifice indivizilor cu tulburări grave de comportament, indivizi complexați, traumatizați psihic, handicapați în ultimă instanță.

Activitatea educativă ce se desfășoară cu astfel de indivizi trebuie să fie **dominant compensatorie, psihoterapeutică.**

Diferențierea procesului educativ trebuie adîncită apoi în interiorul categoriei constituite din deținuții nereceptivi și individualizată ca metode de desfășurare. În acest sens, trebuie înțeles că nereceptivitatea educativă îmbracă forme diferite de la individ la individ, că tulburările comportamentale și atitudinale opozante față de regimul și tratamentul penitenciar poartă amprenta individului ca entitate psihică unică și ireparabilă.

Esențial în individualizarea actului reeducativ este ca acesta să

Scanned with OKEN Scanner

fie eficient, să-l mobilizeze pe deținut, să-l facă permeabil la influențele educative — în ultimă instanță, deci să-l determine să participe conștient, activ la procesul de reeducare, nu ca simplu obiect ci ca subiect participativ, implicat în acțiunea de recuperare psiho-socială.

★

Pe baza concluziilor de mai sus, **recomandăm unele măsuri de natură organizatorică, de regim și de desfășurare a unor activități de reeducare.**

Majoritatea măsurilor recomandate au fost verificate în practică în perioada desfășurării cercetării, altele fiind emanație a activității desfășurate cu deținuții nereceptivi după încheierea propriu-zisă a cercetării.

A. **Regimul și organizarea interioară în unitățile penitenciare.**

1. Gruparea in formație specială, organizată în locul de deținere, cu care să se desfășoare activități corespunzătoare, preponderent psiho-socio-ergoterapeutice, sub îndrumare și control de specialitate.

2. Stabilirea unor locuri de muncă, în interiorul locului de deținere, separate, concomitent stabilindu-se sarcini de producție stimulatorii.

3. Desemnarea unor cadre instruite special, cu o bogată experiență, care să realizeze supravegherea și reeducarea deținuților din această categorie.

B. **Activitatea de reeducare.**

1. Activitățile politico-educative și culturale se vor desfășura pe baza unui program diferențiat, fiind conduse de cadre desemnate de comanda unității și special instruite.

2. Activitățile productive se vor organiza în secții (hale) ale întreprinderilor și puncte de lucru interioare, stabilindu-se sarcini și norme de producție individuale, și organizîndu-se activități educative în sprijinul producției de stimulare a interesului și dragostei față de muncă.

3. Activitățile de instruire profesională (calificare) se vor desfășura în funcție de orientarea profesională și recomandările de specialitate formulate de medicul specialist psihiatru, medicul unității, psiholog, educator cu aprobarea comandantului unității.

4. Cuprinderea în procesul de școlarizare pentru completarea studiilor a deținuților nereceptivi se va face în funcție de posibilitățile reale ale acestora și dacă este cazul în grupe sau clase speciale.

5. În activitatea de reeducare se vor folosi toate resursele utilizîndu-se în mai mare măsură antrenarea familiei și a altor factori care pot contribui la influențarea pozitivă a deținuților.

6. Recompensele și măsurile disciplinare vor fi aplicate diferențiat în funcție de recomandările cadrelor de specialitate (medic, educator).

7. În cadrul formației de cameră și de muncă se vor încre-

Scanned with OKEN Scanner

dința în mod corespunzător sarcini și responsabilități similare celor ce se dau deținuților de la alte categorii.

C. **Îndrumarea și controlul activității cu deținuții nereceptivi. Forme și metode de măsurare a eficienței activității.**

Lotul pe care s-a efectuat studiul experimental a fost supus tratamentului educativ stabilit de cercetare și după încheierea etapei acesteia. Aceasta a înlesnit îmbogățirea informației obținute pe perioada experimentului și mai ales s-a putut „măsura" efectele produse de variabilele experimentale introduse.

În timp, eficiența acțiunii educative diferențiate și individualizate cu deținuții nereceptivi, a putut fi mai bine sesizată mai ales că o serie de manifestări comportamentale, determinate direct de conținutul și formele specifice de desfășurare a actului educativ, nu apar imediat și s-au putut detașa comportamentul și atitudinile specifice de cele nespecifice, cele simulate de cele reale și depista comportamentul disimulat de unii subiecți în timpul experimentului.

În acest sens se impune luarea unor măsuri vizînd măsurarea și analiza eficienței acțiunilor desfășurate cu categoria deținuților nereceptivi ca :

1. Săptămînal, la nivelul categoriei respective cadrele desemnate de comandant (supraveghetori, medic, educator, etc.) să facă scurte bilanțuri privind evoluția comportamentală a deținutului, reflectată în rezultatele muncii, comportare, etc.

2. Lunar, colectivul de cadre desemnat să desfășoare activitățile cu deținuții nereceptivi va analiza stadiul realizării acțiunilor planificate, modificările structurale intervenite, eficiența activității, etc. și se vor lua deciziile de acțiune pe perioada următoare.

3. Semestrial, se va efectua analiza globală a tuturor problemelor ce s-au ridicat în activitate cu categoria respectivă, se vor întocmi materaile documentare și de instruire a cadrelor.

★

În lucrarea de față ne-am propus doar prezentarea principalelor concluzii și direcții de acțiune practică urmînd ca, odată cu aplicarea experimentală a măsurilor propuse și cu confruntarea acestora cu realitățile din fiecare unitate și opiniile cadrelor să structurăm un sistem unitar de selecție și reeducare a deținuților greu adaptabili.

În acest sens articolul reprezintă o invitație adresată tuturor cadrelor din unități de a-și exprima opiniile și sugestiile în legătură cu această problemă.

colonel dr. Constantin IACOVIȘAC
prof. Gabriel CHELARU
psih. Marin MOGOȘ

Scanned with OKEN Scanner

Unele concluzii relevate de analiza stării și practicii disciplinare în rîndul deținuților

Trimestrial la nivelul penitenciarului executăm analiza stării disciplinare din rîndul efectivelor de deținuți în scopul relevării și desprinderii celor mai semnificative concluzii care să stea la baza măsurilor pentru îmbunătățirea de ansamblu a muncii pe această linie.

În elaborarea concluziilor pe care la vom prezenta mai jos am pornit de la analiza datelor statistice la zi coroborate cu constatările desprinse cu ocazia desfășurării concrete a anumitor activități legate de procesul executării pedepsei cu închisoarea.

Se știe că **starea disciplinară** a efectivelor de deținuți nu este altceva decît totalitatea abaterilor disciplinare comise și a recompenselor acordate într-o perioadă de timp. Ea reflectă atît rezultatul muncii politico-educative și culturale organizate și desfășurate cu deținuții, cît și modul în care li s-a pretins și impus cunoașterea și respectarea în toate împrejurările a obligațiilor legale și a regulilor de ordine interioară stabilite de comanda penitenciarului.

Analizînd datele centralizate ale situației statistice trimestriale se relevă cîteva concluzii mai semnificative.

Astfel, în condițiile în care efectivul din penitenciar s-a menținut la un nivel relativ constant, ponderea deținuților care au comis abateri disciplinare a reprezentat numai 3,92% din totalul general al efectivului trecut prin penitenciar. Merită relevat faptul că prin măsurile de ordin administrativ luate și prin activitățile politico-educative organizate și desfășurate cu deținuții, am reușit să prevenim cu desăvîrșire în această perioadă abaterile grave și evenimentele negative de genul tentativelor de evadare în fază materială, sinucideri, accidente de muncă cu urmări grave, refuzuri de muncă sau hrană în grup etc. De altfel însăși procentul de 3,92% al celor care au comis abateri ne arată prin el însuși că marea majoritate a deținuților a fost determinată să adopte o atitudine corectă și disciplinată, respectă regimul execuțional penal și regulile de ordine interioară stabilite de comanda penitenciarului.

Din punct de vedere al ponderii diferitelor genuri de abateri se constată că mai frecvente sînt cele referitoare la legături nepermise cu exteriorul (20,00%), atitudini necuviincioase față de cadre (12,90%), consum de alcool pe punctele de lucru (12,31%).

În ceea ce privește structura efectivelor care au comis abateri disciplinare se detașează concluzia că deținuții recidiviști ridică cele mai multe probleme, rămînînd pe mai departe cea mai „activă" categorie pe această linie. În timp ce procentul lor este mic față de numărul total al deținuților ei reprezintă ponderea la majoritatea categoriilor de abateri săvîrșite (50% dintre cazurile de consumuri de alcool pe punctele de lucru; 60% la practicarea jocurilor de noroc; 38,63% din atitudinile necuviincioase și 40% din confecționările și deținerile

Scanned with OKEN Scanner

de obiecte interzise, sînt săvîrşite numai de recidivişti).

În perioada analizată s-au acordat recompense la un procent de 18,50% din efectivul rulat, ceea ce denotă o mai mare exigenţă în analizarea valorii educative a fiecărei propuneri de recompensare. Din punct de vedere al ponderii efectivelor recompensate rezultă că deţinuţii condamnaţi definitiv nerecidivişti, au beneficiat de 64,23% din totalul general al recompenselor, urmaţi de arestaţii preventiv cu 13,41% şi de recidivişti.

Putem concluziona că starea disciplinară a efectivelor de deţinuţi a înregistrat în ansamblu un proces de îmbunătăţire reflectat îndeosebi în reducerea numărului de abateri, în conduita corectă a majorităţii deţinuţilor, în realizarea şi depăşirea principalilor indicatori economici, în prevenirea unor evenimente negative, într-o ordine mai bună în camere şi pe punctele de lucru şi într-o atitudine mai receptivă la activităţile politico-educative şi culturale organizate cu ei în penitenciar.

De asemenea, pe planul **practicii disciplinare**, am reuşit să aducem o serie de îmbunătăţiri, cu efecte directe în creşterea valorii educative a acţiunilor întreprinse de cadrele noastre. Măsurile propuse sînt mai temeinic analizate, împrejurările comiterii abaterilor disciplinare sînt mai bine verificate, iar valoarea educativă a propunerilor făcute este tot mai mult şi constant avută în vedere de marea majoritate a celor implicaţi în această activitate.

De altfel trebuie să precizăm faptul că prin noţiunea de practică disciplinată înţelegem totalitatea acţiunilor organizate şi desfăşurate de către cadrele penitenciarului pentru prevenirea abaterilor disciplinare, sancţionarea operativă a celor comise şi creşterea continuă a influenţei pozitive a pedepselor aplicate şi a recompenselor acordate, în scopul îmbunătăţirii situaţiei disciplinare, a întăririi ordinii şi disciplinei în rîndul efectivelor de deţinuţi.

În acest context analizîndu ne cu obiectivitate şi cu un înalt spirit critic şi autocritic activitatea desfăşurată şi rezultatele obţinute, trebuie să spunem că deşi practica disciplinară a marcat un proces de îmbunătăţire, continuă totuşi să se menţină şi unele deficienţe care într-o formă sau alta diminuiază efectul disciplinizator al unor măsuri cu asemenea valoare reeducativă cum sînt cele legate de folosirea sistemului de pedepse şi recompense şi în general de acţiunile organizate şi desfăşurate pe linia introducerii ordinii şi disciplinei în rîndul efectivelor de deţinuţi.

Astfel, **prevenirea abaterilor disciplinare** nu a reprezentat pentru toate cadrele noastre o permanentă şi principală preocupare înregistrîndu-se chiar unele aspecte de diminuare a exigenţei faţă de o asemenea activitate. Este cunoscut că prin tot ceea ce întreprindem, prin toate măsurile luate trebuie să contribuim în primul rînd la prevenirea abaterilor, a atitudinilor care contravin prevederilor regulamentare. Unele cadre au desfăşurat sporadic o asemenea activitate, considerînd în mod nejustificat că aceasta este o sarcină care revine numai educatorilor. Nu am reuşit să facem pe fiecare subofiţer să înţeleagă pe deplin că prevenirea presupune în primul rînd o intensă şi răbdătoare muncă de convingere, o îndrumare permanentă a efectivelor, o înţelegere profundă şi o analiză temeinică a tuturor îm-

Scanned with OKEN Scanner

prejurărilor colaterale care au dus la săvîrşirea unor abateri. Am avut cazuri cînd s-au prezentat propuneri insuficient de analizate, exagerat de aspre şi sub imperiul unor stări de nervozitate momentană. Bineînţeles că nu am dat curs unor asemenea măsuri ci din contră de fiecare dată am făcut din asemenea cazuri momente de învăţăminte şi concluzii, punîndu-le în discuţia schimburilor de subofiţeri, tocmai ca pe viitor să nu se mai repete.

În această ordine de idei trebuie să relevăm şi faptul că deşi unitatea are o serie de puncte de lucru exterioare unde se munceşte la construcţii de locuinţe şi unde datorită specificului lucrărilor există condiţii mai evidente decît în altă parte pentru comiterea unor abateri disciplinare, totuşi nu am luat la timp cele mai eficiente măsuri de prevenire. În prima parte a anului, controalele nu au fost suficient de insistente şi exigente, iar supravegherea deţinuţilor nu s-a executat cu atenţie şi fermitate, ceea ce a condus în mod implicit la creşterea numărului de abateri care au constat în legături cu exteriorul stabilite prin căi şi mijloace nepermise, consum de băuturi alcoolice, etc.

Considerăm totodată că măsurile de instruire şi de însuşire a regulilor de ordine interioară de către deţinuţii aflaţi în perioada de carantină nu au fost pe deplin eficiente, lucru demonstrat şi de faptul că 20,23% din abateri se referă la nerespectarea acestor reguli pe care aşa cum am constatat în diverse împrejurări, ei le cunoşteau numai la modul general.

În privinţa măsurilor disciplinare a rezultat concluzia conform căreia uneori nu s-a făcut o atentă analiză şi departajare acestora, mergîndu-se mai mult pe pedepse extreme. Exemplificăm doar prin faptul că deşi în cazul arestaţilor preventiv 28,57% din numărul abaterilor l-au reprezentat cele fără gravitate deosebită (nerespectarea regulilor de ordine interioară, neîncadrări în program etc.) în schimb măsurile luate au fost în marea lor parte deosebit de aspre (49,29% izolare în timp ce mustrarea a reprezentat numai 7% din totalul general).

De altfel, raportat la totalul general al măsurilor disciplinare aplicate în această perioadă rezultă că izolarea (simplă şi severă) a fost aplicată într-un procent de 52,19%, ceea ce ne îndreptăţeşte să apreciem că practica disciplinară din unitatea noastră a fost orientată spre măsuri aspre.

Acesta a reprezentat elementul în baza căruia în prezent au fost luate măsurile de rigoare pentru ca o asemenea stare de lucruri să fie cu adevărat înlăturată.

În privinţa acordării recompenselor deşi s-au înregistrat o serie de aspecte pozitive s-au constatat totuşi şi unele deficienţe. Astfel, în privinţa gradării şi individualizării recompenselor în raport de rezultatele concrete obţinute în muncă şi de atitudinea adoptată, nu s-a manifestat în toate cazurile, preocuparea necesară. Mai avem şefi puncte de lucru care fac propuneri în masă şi de regulă cu toate drepturile deşi ştiu foarte bine că aportul fiecărui deţinut la obţinerea rezultatelor a fost diferit. Este neglijată în mare măsură importanţa deosebită din punct de vedere educativ al recompensării cu ridicarea unei pedepse disciplinare aplicată anterior, care reprezintă numai 4,10% din totalul recompenselor acordate în această perioadă.

Din datele prezentate succind mai sus, se desprinde concluzia

Scanned with OKEN Scanner

subliniată și la începutul materialului că în pofida unor progrese pe linia stării și practicii disciplinare a efectivelor de deținuți, a continuat să existe și unele neajunsuri ale căror cauze au fost relevate în conținutul analizei la care ne referim, și din rîndul cărora vom reține și noi pe cele mai semnificative.

Este vorba în primul rînd de faptul că programul zilnic al deținuților nu a fost condus întotdeauna de către supraveghetorii de pe secții, iar ofițerii de serviciu nu au controlat și nu au participat cu regularitate la cele mai importante activități. Deși comanda unității a atenționat de mai multe ori pe comandanții de secții interioare asupra măsurilor care se impun a fi luate, acestea nu au avut în toate cazurile eficiența dorită.

Sprijinul deținuților cu anumite responsabilități în cadrul organizării interioare a efectivelor, nu a fost totdeauna pe măsura cerințelor și a posibilităților, motiv pentru care uneori programul zilnic s-a axat mai mult pe principalele sale momente, lăsînd și timpi neocupați cu acțiuni organizate și conduse concret. În felul acesta subofițerii supraveghetori au fost lipsiți de un ajutor care trebuia și putea fi eficient în desfășurarea și respectarea programului zilnic.

Orarele săptămînale întocmite de educatori nu au acoperit întotdeauna cu activități conduse nemijlocit de către cadre, întregul timp disponibil al principalelor categorii de efective. Alteori nici cele planificate nu au fost ținute cu regularitate, găsindu-se de fiecare dată motivări diverse. Fără îndoială că răspunderea principală aparține celor în cauză dar nici comanda unității nu a luat de fiecare dată măsuri severe împotriva celor care practic nu au respectat întrutotul planificarea ordonată.

Pe de altă parte folosirea comisiilor de disciplină s-a făcut în mod sporadic fără continuitate deși se cunoștea din proprie experiență că acestea au un rol important în combaterea aspectelor de încălcare a regulilor de ordine interioară. Din totalul deținuților care au comis abateri în perioada analizată numai 13,31% au fost puși în discuția comisiilor de disciplină.

Trebuie să relevăm că în prima parte a perioadei la care ne referim s-au manifestat și alte deficiențe care au influențat starea disciplinară a efectivelor de deținuți, așa cum ar fi : neprelucrarea cu continuitate a propunerilor comisiei de liberare condiționată, ori a cazurilor de abateri disciplinare ; nerezolvarea cu operativitate a cererilor îndreptățite ale deținuților, etc. Prin măsurile luate, în special în ultima perioadă, comanda unității a reușit să înlăture la timp cauzele, existînd condiții ca pe viitor acestea să nu se mai repete.

În final vom concluziona prin aceia că în unitatea noastră există hotărîrea ca prin totalitatea măsurilor luate să contribuim tot mai mult la prevenirea cu desăvîrșire a oricărui eveniment negativ, la creșterea eficienței activității de reeducare organizate și desfășurate cu deținuții. Preocupările pe linia îmbunătățirii stării și practicii disciplinare a efectivelor, relevarea cu claritate a aspectelor pozitive, dar mai ales a neajunsurilor care se mai manifestă, constituie încă un punct de sprijin în acțiunea de ansamblu care vizează realizarea noii calități în munca penitenciarului în care ne desfășurăm activitatea.

lt. col. Ionel NAGHI
căpitan Traian ANDREI

Scanned with OKEN Scanner

Metodologia organizării cursurilor de şcolarizare a deţinuţilor din unitatea noastră

În scopul sprijinirii acţiunii de recuperare socială a persoanelor care execută pedepse privative de libertate, în cadrul unităţii în care îmi desfăşor activitatea funcţionează o secţie de învăţămînt seral şi fără frecvenţă afiliată Şcolii generale nr. 3 din localitate, sub îndrumarea Inspectoratului şcolar judeţean.

Formele în care organizăm activitatea de şcolarizare a deţinuţilor care fac obiectul acţiunii, sînt :

a) cursuri de pregătire prin consultaţii acordate de 3 ori pe săptămînă, pentru deţinuţii în vîrstă de pînă la 40 de ani, care nu au terminat ciclul primar, formă ce se finalizează prin examenele integrale pentru absolvire ;

b) cursuri serale pentru clasele V—VIII, de 5 zile pe săptămînă a cîte 3—4 ore pe zi, pentru deţinuţii născuţi după 01.01.1950, care nu au absolvit ciclul gimnazial, şi care la data de 15.09.1980, mai aveau de executat cel puţin 9 luni pînă la data cînd urmau să fie luaţi în discuţia comisiei de propuneri pentru liberarea condiţionată (sau erau amînaţi pe o perioadă de minimum 9 luni), condamnaţi definitiv ;

c) cursuri serale pentru treapta I de liceu, cuprinzînd deţinuţii tineri, care la data de 15.09.1980 nu împliniseră vîrsta de 21 ani, erau absolvenţi a 8 clase, şi nu urmaseră şcoli profesionale, organizate în aceleaşi condiţii privitoare la durată, ca şi cele de la cursurile serale pentru clasele V—VIII ;

d) învăţămîntul fără frecvenţă, cuprinzînd deţinuţii născuţi după data de 01.01.1950, cu studii generale incomplete, care aveau de executat perioade mai mici de 9 luni (dată de referinţă 15 septembrie), sau fuseseră depuşi în penitenciar după începerea cursurlor serale.

Am făcut această succintă prezentare a formelor în care organizăm şcolarizarea deţinuţilor deoarece în raport de forma adoptată şi de criteriile cerute pentru fiecare în parte facem şi selecţionarea celor care vor fi cuprinşi în asemenea cursuri.

Această selecţionare practic o realizăm imediat după depunerea deţinuţilor în penitenciar.

Studierea dosarelor personale ale deţinuţilor nou intraţi constituie prima acţiune, pe care noi o amplasăm înaintea convorbirii individuale cu deţinutul, din motive pe care le vom arăta în continuare.

Avînd în vedere bugetul de timp al educatorului, în această etapă ne este mai uşor să consultăm dosarele deoarece ele se găsesc grupate, deci neclasate încă la sectorul evidenţă-deţinuţi, cu alte cuvinte este vorba de un spor de operativitate pentru fluxul activităţilor normale ale muncii. Apoi, cum unii deţinuţi ascund situaţia reală a pregătirii

Scanned with OKEN Scanner

școlare și profesionale, ne edificăm asupra acestei situații, contracarînd astfel asemenea tendințe. Edificarea o realizăm prin studiul pieselor de la dosarul de detenție (rechizitorul, sentința, mandatul de arestare, diverse acte personale, notițe sau mențiuni venite din partea altui penitenciar etc). Întrucît mențiunea de pe copertă, de la rubrica „studii", este de cele mai multe ori aproximativă, confruntăm aceasta cu alte mențiuni din piesele existente la dosar.

Studiul dosarului de penitenciar ne-a dus și la depistarea chiar a unor acte de studii relevante asupra situației școlare, cum ar fi : copii de foi matricole, adeverințe școlare etc., care facilitează activitatea de selecție.

Datele culese în această etapă le reținem cu titlu de probabilitate, pînă în momentul confirmării lor în cadrul convorbirii individuale și apoi prin documentele de evidență eliberate de instituțiile în drept.

Convorbirea individuală cu deținutul nou depus în penitenciar, sau primit prin transfer, asupra situației școlare reprezintă următoarea etapă a acțiunii de care vorbim.

În acest moment al selecției, sfera de investigație este mai restrînsă, deoarece educatorul dispunînd în principiu de datele informaționale culese din studiul dosarului, știe în mare care este situația. Acum confruntă aceste date, urmărește să vadă dacă ele se confirmă ori nu. Eliminăm treptat pe cei care nu întrunesc celelalte criterii (au depășit 40 de ani; sînt născuți înainte de 01.01.1950; au depășit 21 de ani etc.) sau pe cei pentru care există date și motive certe că nu fac obiectul unei asemenea acțiuni, (cu studii complete dinainte de arestare ; și-au completat studiile în detenție și există mențiuni sau acte școlare la dosar etc).

Această etapă are caracter selectiv și în sensul că acum excludem pe cei cu afecțiuni psiho-fizice dar pe care îi luăm în evidență (se înțelege, cu mențiunea respectivă) și care nu vor mai parcurge etapele următoare ale selecției.

Am obișnuit ca în aceste convorbiri să nu ne declarăm încă de la început scopul acțiunii, pentru a înlătura posibilitatea unor răspunsuri eronate din partea deținuților. Am folosit o asemenea modalitate deoarece practica ne-a arătat că o parte din condamnați nu doresc să-și completeze studiile, sens în care induc în eroare și ascund adevărul în scopul de a evita cuprinderea lor în cursurile de școlarizare.

Situația este valabilă mai cu seamă pentru cei cu antecedente, dar am întîlnit-o destul de frecvent și la cei veniți pentru prima dată în penitenciar.

Momentul convorbirii îl finalizăm prin luarea declarațiilor celor care fac obiectul școlarizării și redactarea adreselor pentru obținerea actelor de studii de la unitățile școlare frecventate de cei în cauză.

La primirea acestor acte confruntăm de îndată situația declarată de deținut, cu datele și elementele confirmate de școală. Deseori, și aici am avut surprize în sensul prezentării unor date nereale de către deținuți, aspecte asupra cărora nu mă voi mai opri.

Scanned with OKEN Scanner

În final constituim clasele pentru școlarizare în funcție de criteriile cunoscute (situația școlară, vîrsta, durata pedepsei și altele).

Toți cei care fac obiectul școlarizării sînt cuprinși într-o evidență strictă, păstrată de sectorul reeducare, respectiv în opisul cu deținuții care au studii incomplete. Acesta are următoarele rubrici : numele și prenumele ; data nașterii ; condamnarea și fapta ; data cînd devine propozabil, sau cînd expiră amînarea; clase absolvite; situația actului de studii ; introdus în cursuri (data) și observații (mențiuni referitoare la diferite situații ivite).

Un astfel de opis îl avem pentru deținuții tineri între 18—21 de ani și separat pentru deținuții cu studii incomplete care au depășit vîrsta de 21 de ani. Menționăm că în opisul deținuților tineri, am prevăzut în plus și rubrici referitoare la pregătirea profesională, respectiv : calificarea ; cuprinși la cursuri, locul de muncă.

În același timp întocmim și un tabel nominal cu deținuții cărora li s-au solicitat foile matricole, avînd rubricile ; numele și prenumele ; data nașterii ; instituția căreia i s-a solicitat actul ; numărul adresei și data înaintării ; observații.

Conținînd aceste rubrici, tabelul poate înlocui exemplarul al doilea al adresei care rămîne la dosar avînd astfel o evidență clară a situației actelor de studii solicitate. Dacă nu primim actul la prima intervenție, după 25—30 zile facem revenire.

Pentru fiecare secție interioară de deținere avem cîte un tabel nominal cu deținuții aflați în cursurile de școlarizare în care menționăm : camera unde se află, forma de școlarizare, clasa, ziua și ora cînd participă la cursuri.

Acest tabel constituie instrumentul de lucru al supraveghetorului, fiind documentul în baza căruia el asigură participarea deținutului la activitatea propriu-zisă.

Pentru deținuții cuprinși în cursuri întocmim cataloage școlare cu rubricile cunoscute.

Educatorul, avînd evidența clară și fiind edificat asupra efectivelor ce fac obiectul școlarizări pe fiecare formă de învățămînt, prezintă situația școlii căreia îi este afiliată secția de învățămînt, fixează împreună cu directorul acesteia numărul de clase pentru forma serală în vederea cuprinderii în planul de școlarizare.

Întocmește apoi comanda pentru manuale și lista cu necesarul de material didactic.

Pentru forma fără frecvență prezintă școlii situația pe clase trecînd direct la organizarea cursurilor de pregătire (consultații), și face comanda pentru manuale (o dată pentru ambele forme). În final comisia de examinare este numită de directorul școlii și avizată de Inspectoratul școlar județean.

Scanned with OKEN Scanner

În această fază educatorul își aduce contribuția mai ales la întocmirea orarului pentru cursul seral și fără frecvență, în sensul că ajută la planificarea orelor și a consultațiilor în funcție de schimburile în care lucrează deținuții, de spațiul avut la dispoziție etc. aspecte necunoscute de directorul școlii dar de care trebuie să se țină seama pentru a nu se deregla o altă activitate cu greutate în procesul de reeducare, respectiv activitatea productivă. În acest sens, menționăm că la unitatea noastră orarul s-a întocmit în funcție de schimburile de la I. M. P. și de programul de lucru al punctelor de lucru exterioare, așa încît avem clase la învățămîntul seral cu orar dimineața (pentru schimbul II), iar începînd cu data de 15 mai 1980 activitatea de școlarizare organizată după amiază, se desfășoară de la orele 18,00 pentru a crea posibilitatea participării și a deținuților care lucrează în construcții. Desigur, dificultăți s-au ivit, dar apelînd la înțelegerea cadrelor didactice din școală, ele au putut fi depășite.

Cînd am organizat clasele nu ne-am limitat doar la efectivul de minimum 25 deținuți cursanți, înscriind aproximativ 35 deținuți, deoarece, pe parcursul anului școlar, se ivesc cazuri de transferuri pentru afaceri judiciare, de îmbolnăviri etc. Desigur, cazurile de plecări din cursuri, le urmărim prin mențiuni pe dosarul personal și în catalogul clasei, intervenind pentru a ne interesa de cei plecați și a solicita retransferarea în situația cînd n-au depășit limita de absențe, admisă de reglementările în vigoare.

Mai mult, noi am obișnuit să prezentăm dirigintelui și propuneri pentru tematica ce va fi abordată în orele de dirigenție bilunare din programa de învățămînt, tematică adecvată scopului acțiunilor reeducative și care trebuie corelată cu Programul anual privind conținutul activităților politico-educative.

Repartizarea manualelor și rechizitelor o facem nominal, pe bază de fișă individuală pentru a contracara încercările de înstrăinare a acestora și pentru a se verifica periodic modul de păstrare și întreținere a lor.

De mare eficiență în acțiunea de școlarizare s-au dovedit a fi controlul și supravegherea îndeaproape executate de educator, cu privire la prezența la cursuri, starea disciplinară din clasă, interesul pentru procesul de învățămînt, păstrarea manualelor și a rechizitelor etc., intervenind operativ pentru combaterea atitudinilor de delăsare, ori de absențe de la cursuri, sau a altor aspecte necorespunzătoare.

În principiu, astfel acționăm noi pentru ca activitatea de școlarizare a deținuților să aibă asigurat cadrul organizatoric adecvat în așa fel încît contribuția sa la procesul de reeducare să fie pe măsura exigențelor tot mai sporite ale etapei actuale.

profesor Cornel BURZ

Scanned with OKEN Scanner

Cabinetul metodic al activității de reeducare important mijloc de instruire și educare a cadrelor

În unitatea noastră, participarea tuturor cadrelor la procesul de reeducare a deținuților, reprezintă o realitate firească și nu doar un deziderat declarativ.

Considerăm însă că această participare poate fi îmbunătățită avînd și noi unele neajunsuri care în marea lor majoritate sînt strîns legate de gradul de pregătire și educație al cadrelor. În fond cu toată bunăvoința de a face un lucru bun, dacă nu posezi suficiente cunoștințe de specialitate, dacă nu ai o reprezentare de ansamblu și de detaliu reală a fenomenelor implicate în ceea ce faci, reușita va fi doar parțială și niciodată temeinică.

Cum procesul de reeducare reprezintă un fenomen complex, cunoașterea componentelor și legităților sale de către întregul personal devine absolut necesară și implică pentru factorii de conducere găsirea și aplicarea în practică a celor mai eficiente mijloace și metode de instruire a cadrelor.

Pornind de la aceste deziderate, conducerea și colectivul de educatori din unitatea noastră, cu sprijinul direct și nemijlocit al organizației de partid, au conceput și realizat un cabinet metodic al activității de reeducare, ca mijloc important de instruire și educare a cadrelor cu probleme specifice muncii de recuperare socială a persoanelor condamnate la pedepse private de libertate.

Prin conținutul său, cabinetul și-a propus să răspundă următoarelor sarcini :

— să prezinte schematic componentele procesului de reeducare (sub forma organigramei) ;

— să pună la dispoziția cadrelor literatura de specialitate și materialul corespunzător pentru aprofundarea problemelor privind reeducarea condamnaților ;

— să prezinte principalele realizări ale unității obținute în domeniul muncii de reeducare ;

— să dirijeze și să coordoneze activitățile reeducative la care participă cadrele unității ;

— să valorifice lucrările proprii de cercetare și investigare pe linia optimizării procesului reeducativ.

Față de aceste sarcini cabinetul se compune din trei sectoare și anume :

1. — Sectorul de studiu și instruire în care se află organigrama procesului de reeducare, planșe și panouri, materialele și aparatura tehnică folosită în procesul de reeducare.

2. — Sectorul documentar în care se găsește literatura de specialitate.

3. — Sectorul de prezentare a realizărilor obținute în munca de reeducare și care cuprinde exponate din procesul de producție și califi-

Scanned with OKEN Scanner

care realizate la scară redusă, fotografii cu aspecte din activitatea de reeducare etc.

Instruirea cadrelor prin cabinetul metodic o începem cu prezentarea de ansamblu a acestuia, precizînd scopul și sarcinile vizate prin acțiunea de față.

Apoi, în raport de programa pregătirii de specialitate în cadrul cabinetului desfășurăm ședințele de pregătire profesională ceea ce dă posibilitatea unei mai bune înțelegeri a noțiunilor dezbătute.

În plus față de programa de pregătire ordonată, noi am elaborat un plan de instruire suplimentară a cadrelor, pe compartimente de muncă, prin care urmărim ca în mod eșalonat întregul personal să cunoască cît mai în detaliu fiecare componentă din organigrama procesului de reeducare și mai ales, să se instruiască din punct de vedere metodic în legătură cu organizarea și desfășurarea acțiunilor reeducative.

Fiind o realizare relativ recentă, cabinetul metodic din unitatea noastră se află încă în plină fază de perfecționare a propriei activități. Din experiența de pînă acum se relevă concluzia că el se înscrie neîndoielnic ca un mijloc important și eficient de instruire și educare a cadrelor.

Pentru a realiza și un schimb de experințe cu celelalte unități neam propus ca periodic, prin intermediul Buletinului penitenciarelor, să publicăm principalele concluzii și aspecte din activitatea cabinetului nostru.

În numărul de față ne vom referi la problemele instruirii cadrelor legate de „ Organigrama procesilui de reeducare", așa cum a fost concepută de către noi.

Subliniem că această organigramă este desfășurată pe pereții încăperii pe panouri din sticlă, din primul sector al cabinetului, iar cu ajutorul unui sistem de comandă acționat electric se sugerează relațiile existente între componentele procesului reeducativ.

Fiecare componentă a organigramei a fost dezvoltată pe planșe separate, montate pe un stativ, reușind astfel să realizăm o sinteză corespunzătoare a problemelor referitoare la reeducare, izvorîte din documentele de partid, actele normative, ordinele și instrucțiunile în vigoare.

Deci pe primul perete avem o prezentare de ansamblu a procesului de reeducare, folosind forma organigramei, pe care o redăm integral mai jos :

PERETELE 1

ORGANIGRAMA PROCESULUI DE REEDUCARE

I. CADRUL NORMATIV

II. STRUCTURA EFECTIVULUI

III. OBIECTIVELE MUNCII REEDUCATIVE

IV. PRINCIPIILE MUNCII REEDUCATIVE

V. CUNOAȘTEREA CONDAMNAȚILOR

Scanned with OKEN Scanner

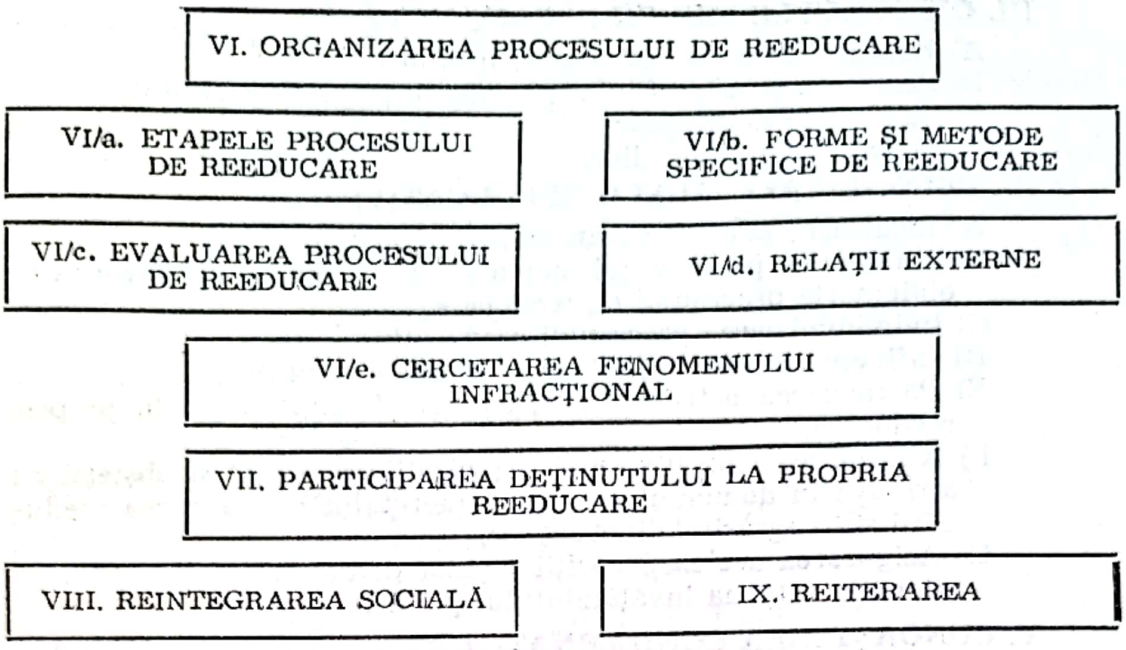

În continuare pe celălalt perete, într-o formă grafică adecvată abordăm principalele idei de conţinut ale fiecărui element cuprins în organigramă. Le vom reda mai jos, aşa cum le-am conceput şi prezentat noi.

ORGANIGRAMA PROCESULUI DE REEDUCARE

I. CADRUL NORMATIV

A) Hotărîrea Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. din decembrie 1976.

B) Documentele Conferinţei Naţionale a Partidului din decembrie 1977 şi alte documente de partid.

C) Codul penal.

D) Legea privind executarea pedepselor.

E) Regulamentul privind executarea unor pedepse şi a măsurii arestării preventive.

F) Instrucţiuni privind organizarea activităţii politico-educative, culturale şi de calificare cu deţinuţii din penitenciare.

G) Alte acte normative cu aplicare corespunzătoare în locul de deţinere.

II. STRUCTURA EFECTIVULUI

A) Număr deţinuţi
B) Fapta comisă
C) Situaţia juridică
D) Vîrsta
E) Durata pedepsei
F) Situaţia şcolară
G) Situaţia profesională
H) Modul de structurare a familiei
I) Starea civilă
J) Mediul de proveniență
K) Ocupaţia pînă la arestare

Scanned with OKEN Scanner

III. **OBIECTIVELE MUNCII REEDUCATIVE**

A) Educaţia prin muncă şi pentru muncă.
B) Restructurarea profilului personalităţii condamnatului.
C) Calificarea deţinuţilor.
D) Şcolarizarea deţinuţilor.

IV. **PRINCIPII ALE MUNCII REEDUCATIVE**

A) Realizarea educaţiei prin muncă şi pentru muncă.
B) Îmbinarea principiului umanismului socialist cu severitatea obligatorie procesului de reeducare.
C) Individualizarea procesului reeducativ.
D) Influenţarea intelectuală şi morală a deţinuţilor.
E) Participarea activă şi conştientă a delincventului la propria reeducare.
F) Antrenarea instituţiilor şi organizaţiilor de stat şi obşteşti cu atribuţii în domeniul educaţiei tineretului la realizarea reeducării şi integrării delincvenţilor.
G) Asigurarea aceleiaşi poziţii foştilor delincvenţi cu cea a tinerilor din reţeaua învăţământului public.

V. **CUNOAŞTEREA CONDAMNAŢILOR**

1. **Dimensiuni supuse cunoaşterii**

A) Procesele de cunoaştere
B) Procesele pshio-afective
C) Structuri temperamentale
D) Structuri aptitudinale
E) Structuri caracteriale

2. **Metode şi tehnici de cunoaştere**

A) Anamneza
B) Analiza documentelor
C) Analiza investigaţiilor medicale
D) Observaţia
E) Convorbirea
F) Testul
G) Chestionarul
H) Analiza produselor activităţii
I) Culegerea de date privind relaţiile cu exteriorul

VI. **ORGANIZAREA PROCESULUI REEDUCATIV**

VI/a **ETAPELE PROCESULUI DE REEDUCARE**

A) **Etapa de adaptare**

— prezentarea scopului depunerii în penitenciar.
— prezentarea drepturilor şi obligaţiilor.
— prezentarea activităţilor la care vor participa.
— prezentarea regulilor de ordine interioară.
— aplicarea normelor de regim.

B) **Etapa acţională**

— integrarea deţinutului în activităţile recuperative.
— integrarea în grupuri şi microgrupuri.
— restructurarea profilului personalităţii.
— stimularea participării la propria reeducare.
— participarea la reeducarea altor condamnaţi.

Scanned with OKEN Scanner

C) **Etapa preintegrării sociale**

— intensificarea procesului de cunoaştere de către deţinuţi a sistemului de norme şi valori sociale.
— intensificarea procesului de cunoaştere de către deţinuţi a cadrului juridic privind încadrarea socio-profesională.
— anunţarea familiei în legătură cu liberarea deţinutului.
— legătura cu factorii instituţionali pentru reintegrarea socio-profesională a condamnaţilor.

VI/b **FORME ŞI METODE SPECIFICE DE REEDUCARE**

A) **Educaţia prin muncă şi pentru muncă**

— munca productivă.
— calificarea.
— întreceri în muncă şi consfătuiri de producţie
— bilanţuri privind activitatea de producţie şi calificare
— concursuri pe meserii.

B) **Învăţământ de cultură generală**

— completarea studiilor de cultură generală.
— concursuri pe obiecte de învăţământ

C) **Cercuri**

— tehnico-aplicative.
— artistice.

D) **Activităţi politico-educative şi culturale**

— cursuri de educaţie moral-cetăţenească.
— expuneri.
— convorbiri colective şi individuale.
— concursuri pe teme de cultură generală.
— montaje literare.
— seri de poezie.
— spectacole de brigadă.
— recenzii.
— vizionări filme artistice şi documentare.
— vizionări programe T.V.
— prezentare de diapozitive.
— propagandă ateist ştiinţifică.
— gazeta volantă.
— emisiunea locală.
— audiţii radio.

VI/c **EVALUAREA PROCESULUI DE REEDUCARE**

A) **Evaluarea conţinutului procesului de reeducare.**

— evidenţierea valorică a activităţilor de reeducare.
— îmbogăţirea conţinutului activităţilor ce prezintă un înalt indice reeducativ.
— reorientarea activităţilor cu un conţinut reeducativ mai redus.
— periodicitatea analizei conţinutului activităţilor reeducative desfăşurate.

B) **Evaluarea formelor şi mijloacelor de reeducare.**

— evidenţierea formelor şi mijloacelor ce pot contribui mai bine la recuperarea condamnaţilor.

Scanned with OKEN Scanner

— perfecționarea continuă a formelor și mijloacelor de reeducare.
— adoptarea de forme și mijloace noi.

C) **Direcții de evaluare**

— desfășurările comportamentale pe timpul deținerii.
— participarea deținutului la activitățile reeducative.
— rezultatele obținute în producție, la calificare și în cadrul activităților politico-educative și culturale.
— autoeducație.
— aspirații-proiecții.
— participarea la reeducarea altor condamnați.

VI/d **RELAȚII EXTERNE**

La depunere

— cu organele de justiție și procuratură.
— cu organele de miliție.
— cu consiliile populare.
— cu instituțiile școlare.
— cu instituțiile și întreprinderile unde a lucrat deținutul.
— cu unități penitenciare.
— cu alte instituții.

Pe timpul executării pedepsei

— cu organele locale de conducere și educație
— cu organele de justiție și procuratură
— cu organele U.T.C. (pentru tineri)
— cu familiile condamnaților
— cu alte instituții.

La punerea în libertate

— cu organele de miliție.
— cu organele locale de conducere.
— cu organele locale U.T.C. (pentru tineri).
— cu forțele de muncă.
— cu întreprinderi și instituții economice.
— cu familiile condamnaților.
— cu alte instituții care au ca obiectiv reintegrarea foștilor condamnați.

VI/e **CERCETAREA FENOMENULUI INFRACȚIONAL**

Obiectivele cercetării în sistem

— optimizarea procesului reeducativ.
— optimizarea relațiilor dintre deținuți.
— aprofundarea cunoașterii fenomenului infracțional.
— stabilirea de măsuri în scopul prevenirii recidivei sau comportamentelor deviante infracționale.

Rezultatele obținute

— la chestionarele elaborate pentru diverse eșantioane.
— la testele administrate.
— la alte probe utilizate.

Participări la manifestări științifice.

— simpozioane.
— mese rotunde.

Scanned with OKEN Scanner

— sesiuni de comunicări.
— alte manifestări.

VII. **PARTICIPAREA DEȚINUTULUI LA PROPRIA REEDUCARE**

— autoanaliza profilului aptitudinal și a desfășurărilor comportamentale.
— conștientizarea participării la propria reeducare.
— orientarea propriilor manifestări comportamentale în concordanță cu normele sociale.
— stabilizarea trăsăturilor pozitive de caracter.

VIII. **REINTEGRAREA SOCIALĂ**

Reintegrarea juridică

— cunoașterea legislației.
— adoptarea unui comportament conform prevederilor legale.
— participarea la contracararea încercărilor unor cetățeni de a desfășura un comportament deviant.

Reintegrarea profesională.

— angajarea într-o unitate economică.
— respectarea regulamentului uzinal.
— preocuparea continuă pentru executarea unor lucrări de calitate.
— perfecționarea profesională.

Reintegrarea familială.

— acomodarea cu mediul familial.
— respectarea normelor de conviețuire în cadrul familiei.
— preocupări privind întemeierea unei familii proprii (în cazul tinerilor).

Reintegrarea relațională.

— evitarea anturajelor nocive.
— alegerea unor prieteni care desfășoară un comportament corespunzător.
— sfera de preocupări a microgrupului să fie în conformitate cu normele etice și juridice.

IX. **REITERARE**

A) Reîncălcarea normelor sociale și juridice.
B) Anchetarea și judecarea faptelor infracționale comise.
C) Depunerea în penitenciar.

Avînd asigurat un asemenea conținut, apreciem că activitatea de instruire și educație a cadrelor pe linia realizării exemplare a sarcinilor reeducative este, fără îndoială, mai sugestivă, mai eficientă și, să recunoaștem, mai plăcută și inedită. Desigur că pot exista opinii sau puncte diferite de vedere cu privire la forma și conținutul cabinetului nostru. Este normal să fie așa, avînd în vedere complexitatea problemelor abordate. Aceasta este varianta adoptată de noi pe care o prezentăm lucrătorilor din activitatea reeducativă, ca o invitație la un util și instructiv schimb de experiență.

maior Anghel GODEANU

Scanned with OKEN Scanner

Locţiitorul comandantului şi rolul său în cadrul comisiei de propuneri pentru liberarea condiţionată

Legislaţia noastră execuţional penală, parte integrantă a legislaţiei socialiste reflectă în cel mai înalt grad profundul umanism al societăţii noastre, grija deosebită faţă de om şi de destinele sale. Constituind expresia intereselor generale ale societăţii, respectiv de ocrotire şi apărare a valorilor sociale, legislaţia execuţional penală stabileşte regimul detenţional aplicat persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate, fiind guvernată de încrederea în om şi în posibilităţile sale de îndreptare şi recuperare socială. Instituţia liberării condiţionate reprezintă tocmai cadrul în contextul căruia persoanele ce şi-au executat o parte din pedeapsă şi au îndeplinit în mod cumulativ condiţiile cerute de lege, pot fi propuse pentru liberare înainte de expirarea la termen a condamnării privative de libertate. Pentru aceasta, comisia trebuie să aibă garanţii ferme şi de netăgăduit că scopul pedepsei cu închisoarea a fost, pe deplin atins, realizîndu-se reeducarea celui în cauză în măsură să fundamenteze convingerea că reintegrarea socială va fi pe cît de posibilă pe atît de reală. Formarea unei asemenea convingeri impune în mod obligatoriu o cunoaştere profundă şi multilaterală a fiecărui deţinut luat în discuţia comisiei, a conduitei şi concepţiilor pe care le-a avut pe timpul executării pedepsei. Pentru ca această cunoaştere să exprime cît mai fidel realitatea, ea se realizează pe întreaga durată a deţinerii, în toate împrejurările şi de către toate cadrele penitenciarului, indiferent de funcţia pe care o au sau de munca pe care o prestează.

În acest sens locţiitorul comandantului, prin natura atribuţiunilor profesionale pe care le are, se defineşte ca unul din factorii cei mai activi care realizează în permanenţă o multilaterală cunoaştere a deţinutului pe întreaga durată a executării pedepsei.

Locţiitorul comandantului, este cel care la primirea noilor depuşi în penitenciar, discută cu fiecare arestat în parte, începînd în fapt lungul şi dificilul drum al recuperării sociale a celui care pentru infracţiunile comise a fost condamnat la pedeapsa cu închisoarea. Tot el, este obligat să ia măsurile legale în aşa fel încît regimul de deţinere să fie aplicat întocmai, iar la punerea în libertate dă ultimele îndrumări cu privire la îndatoririle şi obligaţiile imediate, pe care le are la ieşirea din penitenciar şi ce trebuie să facă pentru ca reintegrarea socială să fie un fapt real şi de lungă durată.

Aceste elemente de profundă şi multilaterală cunoaştere a deţinuţilor au fost avute în vedere şi atunci cînd s-a stabilit că locţiitorul comandantului face parte din comisia de propuneri pentru liberarea condiţionată. În exprimarea opiniei cu privire la rolul său în această comisie trebuie să pornesc de la faptul că pe lîngă o asemenea calitate el este şi şeful direct şi nemijlocit al unei însemnate părţi a efectivului

Scanned with OKEN Scanner

de cadre al unității. Deci are nu numai sarcini pe linia exercitării rolului activ în comisie dar și în privința asigurării condițiilor organizatorice încît cadrele din subordine să-și aducă o contribuție cît mai substanțială la cunoașterea deținuților.

Privită în timp, activitatea comisiei începe odată cu depunerea deținuților în peniteciar și se încheie după reintegrarea lor la cerințele vieții sociale. Intuitiv, această perioadă poate fi delimitată — în raport de timpul cînd este analizat un anumit caz — în trei etape : 1 — preanalitică, 2 — analitică, și 3 — postanalitică. În fiecare dintre aceste etape, membrii comisiei desfășoară activități în general distincte, în raport de competența și atribuțiunile lor de serviciu, dar toate vizează același scop, și anume : îndeplinirea în spiritul legalității, echității și omeniei, a obiectivelor instituției liberării condiționate în care se oglindește așa cum am mai spus, înaltul umanism al societății noastre.

Făcînd parte din comisie, locțiitorul poate și trebuie să-și aducă un aport deosebit la aplicarea corectă și eficientă a acestei instituții. Dealtfel prezența sa este activă și permanentă pe întreaga durată cît deținutul se află în penitenciar și vizează obiective concrete, toate urmărind să conducă în final la realizarea scopului pedepsei închisorii. Într-adevăr, el este cel care discută cu deținutul la depunerea în penitenciar, desfășoară activități concrete specifice perioadei de carantină, face parte din comisia de repartizare la muncă, realizează organizarea interioară a efectivelor, asigură aplicarea diferențiată a regimului de deținere, selecționează pe cei care pot lucra fără pază ori sub supraveghere cu ajutorul altor condamnați, face bilanțuri și analize periodice, poartă discuții individuale, ține rapoarte cu deținuții, etc. Toate acestea, înseamnă cunoaștere a comportamentului, trăsăturilor de caracter, înregistrarea evoluției fiecărui deținut, percepere directă a problemelor personale cu care se confruntă. Este normal ca un asemenea volum de date și informații comportamentale referitoare la cei aflați în detenție să fie folosit în fundamentarea propunerilor de liberare condiționată pe care comisia urmează să le facă instanțelor în drept.

Pentru aceasta este necesar ca locțiitorul să-și organizeze astfel munca încît rezultatele cunoașterii realizate atît de el cît și de către cadrele din subordine să fie valorificate cît mai eficient în cadrul comisiei.

În etapa preanalitică, locțiitorul ia toate măsurile organizatorice în așa fel încît să fie asigurate condițiile pentru a se realiza o multilaterală cunoaștere a deținuților, iar comisia să aibă la dispoziție datele și informațiile care definesc complet și convingător modul de comportare și stadiul de reeducare al fiecărui deținut luat în discuție.

Pentru aceasta, în raport de condițiile specifice și particularitățile unității din care fac parte am luat măsuri pentru instituirea unui sistem unitar de culegere și prelucrare a datelor și informațiilor necesare cunoașterii deținuților în vederea analizei lor în comisia de propuneri pentru liberare condiționată. Deci, este vorba de strîngerea, sistematizarea și prezentarea datelor necesare cunoașterii fiecărui deținut în scopul formulării unor propuneri juste și obiective. În concepția noastră, această cunoaștere pleacă în mod obligatoriu de la nivelul celor care desfășoară activități nemijlocite cu deținuții în cauză, respectiv de la supraveghetorii de pe secții și de la subofițerii de pe punctele de lucru interioare sau exterioare ale penitenciarului, inclusiv cei de la instalațele de judecată indiferent unde își desfășoară activitatea. Subofițerii au fost ins-

Scanned with OKEN Scanner

tructaţi cu privire la elementele esenţiale, necesare unei cunoaşteri temeinice, sens în care atunci cînd li se solicită, ei pot furniza date suficiente pentru definirea exactă şi realistă a comportamentului fiecărui deţinut cu care a lucrat nemijlocit. În vederea cunoaşterii deţinuţilor, comisia primeşte caracterizări ajutătoare de la supraveghetorul de la cameră şi de la şeful punctului de lucru. Pentru secţiile din subordine caracterizările sînt verificate şi avizate de comandanţii acestora. În plus am luat măsura ca deţinuţilor care muncesc în cadrul Întreprinderii speciale, să li se întocmească scurte caracterizări şi de către maiştrii cu care efectiv lucrează, în conţinutul cărora să se releve atitudinea lor faţă de cerinţele procesului productiv, cum întreţin maşinile şi utilajele din dotare şi bineînţeles modul în care realizează sarcinile specifice fiecărui loc de muncă în parte.

În practica noastră punem un accent deosebit pe munca de cunoaştere a deţinuţilor şi pe întocmirea la timp, complet şi cu obiectivitate a caracterizărilor ajutătoare. Comandanţii de subunităţi, supraveghetorii, şefii punctelor de lucru, maiştrii, lucrătorii biroului evidenţă şi organizarea muncii, toate cadrele cu atribuţiuni pe această linie dovedesc multă seriozitate, răspundere şi competenţă, realizează o bună cunoaştere şi execută întotdeauna la timp şi în condiţii calitative lucrările ordonate. Numai cu titlu de exemplu, doresc să evidenţiez aici îndeosebi activitatea ofiţerilor Gheorghe Ianiţchi, Ladislau Bibo, Constantin Avrămoaica, a subofiţerilor Ion Ghergheli, Ion Popescu, Costică Chiriac, Marin Dincă, Floarea Bocioroagă, Surmei Dumitru şi a personalului muncitor civil Constanţa Buzelan şi Ion Bucurenciu.

Cu toate preocupările noastre, încă nu am reuşit să determinăm întregul efectiv de cadre să muncească în permanenţă la nivelul exigenţelor, mai avînd cazuri — puţine la număr — de prezentare a unor caracterizări formale, cu expresii şi fraze stereotipe care nu spun nimic şi ca atare nu ajută comisia. Aspecte întîlnite atît la ofiţerii Ion Corduş şi Vasile Nichita cît şi la subofiţerii Florea Suru, Ion Babocea, Dumitru Munteanu, Vasile Cristocea şi alţii. În plus, caracterizările ajutătoare întocmite de aceşti tovarăşi au fost deseori sumare şi incomplete, fără menţiuni concrete referitoare la rezultatele şi conduita adoptată în diverse împrejurări, la abaterile săvîrşite ori recompensele acordate, etc. De aceea, în preocupările mele, a stat luarea unor măsuri concrete pentru lichidarea acestor neajunsuri.

În prezent putem afirma că toate cadrele cu atribuţiunei pe linia cunoaşterii deţinuţilor ştiu cu exactitate ce au de făcut, condiţiile de calitate care li se cer, termenele pînă la care se întocmesc caracterizările şi compartimentul unde se predau aceste materiale.

Dacă aceste lucruri se referă la toate categoriile de cadre care desfăşoară activităţi nemijlocite cu deţinuţii, în schimb pentru cele care fac parte din comisie, atribuţiunile au un conţinut mult mai complex. Astfel, fiecare membru al comisiei de propuneri pentru liberare condiţionată, cadru al penitenciarului, are stabilite în detaliu sarcinile exprese legate de buna funcţionare a acesteia, aspecte asupra cărora nu vom face nici o referire deoarece ele au fost amplu abordate în paginile numerelor anterioare ale Buletinului penitenciarelor.

Tot în această etapă preanalitică, verific modul în care cadrele sau sectorul de specialitate ţine evidenţa rezultatelor muncii, a retribuţiei realizate şi a conduitei deţinuţilor. Periodic controlez corectitudi-

Scanned with OKEN Scanner

nea calculului termenelor pentru comisie, a zilelor cîştigate prin munca prestată, modul cum se ţine evidenţa nominală a pedepselor şi recompenselor, etc. luînd măsuri în consecinţă.

Cu o zi sau două înainte de data şedinţei comisiei, verific modul în care secretarul acesteia, respectiv şeful sectorului evidenţă deţinuţi, a pregătit documentele pentru buna desfăşurare a lucrărilor, sens în care atunci cînd este cazul acord ajutorul cuvenit şi stabilesc modalităţile de prevenire a unor stări de lucruri necorespunzătoare.

Este important ca locţiitorul să organizeze aceste activităţi care ajută atît procesului de reeducare cît şi la aplicarea corectă a instituţiei liberării condiţionate, dar este la fel de necesar să şi controleze permanent şi ou exigenţă modul cum se execută ordinele date, calitatea muncii şi preocuparea fiecărui lucrător pentru a-şi respecta îndatoririle. În acest sens, locţiitorului îi revin sarcini deosebite şi pe linia controlului periodic a lucrărilor executate în cadrul sectorului evidenţă şi organizarea muncii deţinuţilor, urmărind modul de completare a documentelor de evidenţă, calculul fracţiunilor obligatorii, înscrierea în procesele verbale şi în alte documente a adevăratei situaţii juridice, comportarea şi atitudinea condamnatului faţă de muncă şi măsurile de reeducare raportate la trăsăturile individuale ale acestuia, etc. Controalele pe care le execut pe această linie sînt urmate întotdeauna de măsuri corespunzătoare în scopul stimulării celor ce se evidenţiază în muncă şi pentru generalizarea experienţei pozitive pe de-o parte, dar şi pentru mobilizarea sau după caz sancţionarea celor delăsători şi superficiali.

In etapa analitică, locţiitorul îşi exercită din plin, alături de ceilalţi membri ai comisiei, rolul activ, contribuind la cunoaşterea cît mai exactă a fiecărui deţinut luat în discuţie şi pe această bază la individualizarea — în scopul unei eficiente reeducări — a tratamentului penitenciar aplicat. Verificînd fiecare dosar ajuns în comisie, mă conving de corectitudinea calculelor, pun în discuţie şi aduc la cunoştinţă celorlalţi membri orice fapt sau aspect care contribuie la cunoaşterea deţinutului, informez despre modul în care acesta şi-a dus la îndeplinire obligaţiile sau responsabilităţile încredinţate în cadrul organizării interioare a efectivelor, etc.

Ideal este ca în comisie să existe totdeauna unanimitate în formularea uneia sau alteia din propuneri. Dar practica muncii ne-a arătat că sînt şi unele cazuri cînd animaţi de dorinţa sinceră de aplicare corectă a instituţiei liberării condiţionate se poate ajunge la opinii diferite, susţinute de fiecare parte cu argumentele de rigoare.

Într-o asemenea situaţie, locţiitorul îşi poate formula opinie separată, motivînd-o cu datele şi faptele realităţii concrete, în baza cărora şi-a fundamentat această convingere.

Practic noi facem totul pentru ca instituţia liberării condiţionate să fie aplicată în mod unitar şi în acelaşi timp să-şi aducă o cît mai substanţială contribuţie la activitatea reeducativă. Ne străduim să găsim în permanenţă acele elemente de cunoaştere şi apreciere a deţinutului în măsură să dea dimensiunile cît mai exacte ale stadiului reeducativ la care acesta se află şi în baza lor să putem formula propunerile cele mai juste şi echitabile. Procedăm astfel, animaţi de spiritul de dreptate care ne călăuzeşte munca, dar în acelaşi timp şi pentru a elimina şi preveni tendinţele unor deţinuţi care ajunşi în preajma termenelor de luare în

Scanned with OKEN Scanner

discuția comisiei, fac totul pentru a fi transferați la acele penitenciare unde după opinia lor — desigur neîntemeiată — pot obține mai ușor liberarea condiționată. Pentru a putea realiza acest transfer recurg la autodenunțuri, acțiuni formale de divorț, alte acțiuni în justiție pe cauze care în final se vor dovedi ireale, etc. Tocmai pentru a asigura activității acestor comisii un mod unitar de apreciere și prezentare a unor propuneri juste, considerăm deosebit de util realizarea schimbului de experiență și generalizarea practicii pozitive prin intermediul inclusiv al Buletinului penitenciarelor.

Etapa postanalitică, însumează activitățile care în mod logic trebuie să valorifice sau să continue pe cele desfășurate de locțiitor în primele două etape. De îndată se aduc la cunoștință hotărîrile comisiei, iar celor amînați li se precizează că se pot adresa cu cerere la instanța de judecată competentă, aspecte care țin mai mult de secretarul comisiei.

Locțiitorul împreună cu educatorul prelucrează hotărîrile comisiei, arătînd la fiecare caz motivele avute în vedere cînd s-a adoptat propunerea respectivă, urmărind ca influența pozitivă și valoarea reeducativă a instituției liberării condiționate să contribuie la disciplinizarea efectivelor, la determinarea acestora spre o conduită corectă în toate împrejurările. În același timp ne preocupăm pentru supravegherea atentă a celor amînați, ajutîndu-i să-și remedieze comportamentul și să-l pună de acord cu cerințele normelor de muncă și de viață în așa fel încît la următorul termen să poată beneficia de liberare condiționată.

Luăm măsuri ca pentru cei propuși la liberare înainte de executarea la termen a condamnării, să fie întocmite documentele de rigoare și depuse la dosarul de penitenciar (certificate de calificare, acte de școlarizare, etc.), astfel încît la primirea comunicării de la judecătorie, să se completeze numai documentele pe linie de evidență nominală și statistică impuse în asemenea împrejurare. Împreună cu factorii în drept, discutăm cu fiecare deținut, precizîndu-i îndatoririle pe care le are după liberare, unde trebuie să se prezinte în vederea încadrării în muncă și ce este necesar să facă pentru a se reintegra rapid și eficient la cerințele vieții sociale.

Sînt situații cînd pentru depășirea unor greutăți cu care momentan se confruntă, unii deținuți vin și solicită sprijinul — de regulă al educatorilor — împrejurare în care locțiitorul trebuie să intervină și să contribuie la soluționarea pozitivă a unor astfel de cazuri, în așa fel încît împreună cu toate cadrele de penitenciare să contribuie la prevenirea repetării faptelor antisociale de către foștii condamnați.

Deci putem afirma cu deplin temei că legislația noastră socialistă și condițiile oferite de societate asigură cadrul obiectiv prielnic pentru recuperarea socială, mai înainte de expirarea duratei pedepsei a celor care au fost condamnați cu închisoarea. Aceasta impune ca alături de perfecționarea activității tuturor factorilor care concură la realizarea unui asemenea obiectiv și membrii comisiei de propuneri pentru liberare condiționată, să muncească în așa fel încît să facă din această instituție un mijloc sigur și de mare eficiență pentru reeducarea condamnaților și redarea lor societății ca elemente utile, capabile să se încadreze în normele legale și morale specifice orînduirii noastre socialiste.

maior Alexandru DOSPINOIU

Scanned with OKEN Scanner

Fermitate și vigilență în activitatea de supraveghere a deținuților greu educabili

Supravegherea deținuților greu educabili este o misiune dificilă care ridică în fața subofițerilor multe și complexe probleme specifice unei asemenea categorii de deținuți. Aici mai mult decît în alte misiuni, supraveghetorul este confruntat cu aspecte pe cît de neprevăzute pe atît de dificile de rezolvat. Găsindu-se în permanență pe întreaga durată a serviciului în contact nemijlocit cu cea mai indisciplinată categorie de deținuți, este necesar ca supraveghetorul să adopte metode de muncă specifice unui asemenea grad de dificultate, care să asigure în final realizarea scopului executării pedepsei închisorii, respectiv de recuperare socială a celor care pentru moment se arată refractari la acțiunile reeducative.

Lucrînd de cîțiva ani ca supraveghetor la secția în care sînt cazați și acești deținuți, voi releva faptul că după opinia mea succesul misiunii subofițerului este condiționat de cîțiva factori din rîndul cărora mă voi opri mai jos asupra celor apreciați ca mai semnificativi.

Fără să fac o clasificare a acestora voi releva faptul că exemplul personal al supraveghetorului joacă un rol deosebit de important. De regulă deținuții greu educabili fac parte din rîndul recidiviștilor, a celor care au mai executat pedepse privative de libertate, deci sînt obișnuiți cu detenția și cunosc cerințele vieții de penitenciar. Tocmai această experiență negativă de viață le permite să speculeze orice greșeală din conduita și comportamentul subofițerului, să exploateze orice imperfecțiune în executarea serviciului. Atitudinea regulamentară în orice împrejurare, exigența și constanta fermitate, intoleranța față de abateri, principialitatea, tactul și răbdarea, sînt numai cîteva elemente care țin de exemplul personal necesar în munca de supraveghetor la deținuții greu educabili. Indiferent de împrejurare, mă preocup ca în permanență să respect prevederile regulamentare, să nu mă las atras la provocările acestor deținuți, să le demonstrez prin fapte practice, că severitatea regimului de detenție depinde exclusiv de conduita pe care ei o adoptă, că nici o faptă de indisciplină nu poate rămîne nepedepsită, iar atitudinea corectă este singura lor alternativă.

În acest scop un rol deosebit de important îl are modul în care conduc și desfășor programul zilnic. Este cunoscut că datorită gradului de periculozitate pe care-l prezintă, acești deținuți sînt folosiți la activități productive numai în interiorul penitenciarului, împrejurare care determină ca timpul stat în cameră să fie mai mare în comparație cu

Scanned with OKEN Scanner

al celor care muncesc pe punctele de lucru exterioare. O asemenea situație impune și o grijă mai deosebită pentru respectarea cu fermitate a programului zilnic. Folosind condamnații cu responsabilități, intervenind cu operativitate atunci cînd este cazul și executînd o supraveghere atentă și continuă, mă străduiesc ca în permanență ei să se găsească într-o activitate ordonată. Pentru a reduce și mai mult timpul aflat la dispoziția lor, am luat măsura ca și programul administrativ de seară și dimineață să fie pe cît posibil defalcat pe activități concrete, stabilind în raport de efectivul camerei timpul pentru aranjatul paturilor, igienă corporală, scris corespondență etc.

Am procedat astfel deoarece acești deținuți sînt extrem de predispuși la săvîrșirea abaterilor disciplinare, fiind suficient să aibă cîteva minute „program de voie", pentru a pune în aplicare un plan sau o intenție care să contravină regulilor de ordine interioară. Aproape toți au o adevărată slăbiciune — transformată la unii în viciu de comportament — pentru jocurile de noroc. Confecționează zaruri din cele mai diverse materiale, așa cum sînt cele din os, pîine, săpun ori din pastă de dinți și scrum de țigară. La prima ocazie își pun la joc tot ce au; obiecte de îmbrăcăminte, țigări și alimente, după care pierzînd totul își oferă inclusiv unele servicii obligatorii în camere așa cum sînt cele referitoare la curățenia pe sectoare, aranjatul paturilor sau chiar spălatul lenjeriei etc. Deci o problemă relativ simplă, respectarea întocmai a programului, are implicații deosebite în stăvilirea unor conduite contrare prevederilor regulamentare. Este motivul pentru care am luat toate măsurile ca în permanență deținuții să se găsească în program ordonat, să se ocupe cu activitățile stabilite de comanda penitenciarului.

Un rol important în prevenirea abaterilor în rîndul acestor deținuți îl are de asemenea supravegherea neîntreruptă, executată cu vigilență pe întreaga durată a serviciului și în toate împrejurările. Aici este suficientă o clipă de neatenție sau superficialitate pentru a ne înregistra cu aspecte negative. Așa s-a întîmplat recent cînd cu ocazia executării plimbării zilnice un astfel de deținut a reușit să profite de un moment de neatenție și să se urce pe acoperișul unei clădiri din interior, de unde, a început să profereze expresii jignitoare la adresa cadrelor. Bineînțeles, că acționînd cu operativitate, în scurt timp deținutul a fost coborît și împotriva lui s-au luat măsurile regulamentare. Dar fapta săvîrșită ne-a demonstrat cît de necesară este atitudinea de permanentă vigilență, din partea supraveghetorilor care-și execută misiunile la secția deținuților greu educabili. Prin supraveghere permanentă, prin îmbinarea metodei de observare directă cu ascultarea a ceea ce se întîmplă în cameră am reușit să previn alte fapte și atitudini care contraveneau normelor de deținere. În mod obișnuit acești deținuți sînt preocupați să depisteze orice imperfecțiune din modul de organizare sau executare a serviciului

Scanned with OKEN Scanner

de către cadre, pentru a-şi pune în aplicare diverse planuri de acţiune care vizează încălcarea regimului de deţinere. Noi le punem la dispoziţie cărţi pentru lectură iar ei prin cele mai diverse metode le transformă în mijloace de comunicare şi legătură cu deţinuţii din alte camere, fie scriind direct pe ele în forme mascate ceea ce doresc să transmită, fie recurgînd la metode mai elevate de comunicare, prin înţeparea unor cuvinte care reunite dau în final conţinutul unei anumite informaţii. Toate acestea ne-au determinat să luăm măsura ca materialele date în scop reeducativ, în una din camerele deţinuţilor greu educabili, să fie retrase un timp din circuit ori să fie schimbate cu cele din alte secţii.

Mai greu ne-a fost în schimb să contracarăm practica adoptată într-o perioadă în aceste camere unde devenise o regulă ca deţinuţii cu anumite tulburări de comportament să fie instigaţi de ceilalţi condamnaţi la nerespectarea programului zilnic, la provocarea şi continua şicanare a supraveghetorilor. A fost dificil, pînă am depistat pe adevăraţii instigatori, că după aceea lucrurile s-au simplificat, iar prin măsurile regulamentare luate, s-a reuşit să se întroneze ordinea şi disciplina necesară procesului reeducativ.

Executînd cu atenţie şi vigilenţă supravegherea, alteori am ajuns şi la constatări surprinzătoare chiar şi pentru noi care de regulă sîntem obişnuiţi să ne confruntăm cu fapte de excepţie. Astfel am reuşit să adunăm probe şi să dejucăm planul unui deţinut care în schimbul unor folcase materiale (ţigări şi alimente) intenţiona să ia asupra sa infracţiuni săvîrşite de alţii. Practic el era autorul a peste 20 de furturi din autoturisme şi cunoscînd că de acum numărul spargerilor nu mai poate influenţa durata condamnării se oferea să ia asupra sa şi pe cele ale unor arestaţi care aveau la activ numai 1—2 astfel de fapte. În felul acesta se spera ca unul din autori să poată evita consecinţele legii. Interceptînd biletele purtate între aceştia şi sesizînd la timp organele în drept, planul lor a fost dejucat în mod operativ, iar fiecare şi-a primit pedeapsa pe măsura gradului de vinovăţie.

Scopul supravegherii atente nu constă numai în prevenirea evenimentelor negative şi în aplicarea cu fermitate a regimului legal de deţinere, ci vizează în egală măsură şi cunoaşterea multilaterală a acestor condamnaţi pentru diferenţierea sau dacă este posibil chiar individualizarea tratamentului penitenciar aplicat. Desigur, finalitatea tuturor acţiunilor întreprinse cu deţinuţii greu educabili o reprezintă disciplinizarea acestora, reeducarea şi redarea lor societăţii ca elemente utile. De aceea mă străduiesc să înţeleg la fiecare deţinut în parte, cauzele comportamentului refractar la acţiunile reeducative, motivele vieţii parazitare şi a concepţiilor eronate pe care le au, elemente în baza cărora să prezint, propunerile de rigoare. În acest mod am obişnuit ca aproape decadal împreună cu educatorul să analizăm situaţia fiecărui deţinut din

Scanned with OKEN Scanner

categoria celor greu educabili, să vedem progresele înregistrate, ori din contră cauzele persistenței în comportamentul indisciplinat și să anticipăm măsurile ce se fac necesare pentru o eficientă reeducare. Este perfect adevărat că o bună parte a acestor deținuți după perioade mai mult sau mai puțin îndelungate își dau seama de conduita greșită și își schimbă comportarea spre o viață ordonată și disciplinară, sens în care în baza unor dovezi suficient de convingătoare și a unor probe de netăgăduit facem propuneri la comanda penitenciarului pentru a aproba repartizarea acestor deținuți la alte camere și chiar scoaterea lor la muncă în afara penitenciarului sub pază sigură și supraveghere atentă. Alții în schimb se conving mai greu, caz în care avem suficiente posibilități pentru a-i discipliniza și a-i determina în timp spre o conduită corectă.

În acest sens un rol important îl are și modul în care reușim să realizăm o informare completă și operativă atît între noi supraveghetorii cît și a factorilor de comandă cu privire la comportarea deținuților în cauză. Zilnic la predarea-primirea serviciului lămurim pînă la detaliu orice aspecte petrecute în schimbul nostru, facem precizările de rigoare cu privire la fiecare deținut în parte și la atitudinea acestora, recomandăm ca anumite măsuri să fie continuate de noul supraveghetor, în așa fel încît eficiența muncii să fie cît mai evidentă. Printre altele, această eficiență este condiționată și de modul în care executăm controlul zilnic al camerelor unde sînt cazați deținuții greu educabili. La intrarea în serviciu controlez atent și cu răbdare toate locurile pretabile ascunderii unor obiecte, verific integritatea gratiilor, ferestrelor și a pereților, siguranța sistemelor de închidere și mă străduiesc să manifest maximum de vigilență față de orice atitudine suspectă sesizată la deținuți, deci fac totul pentru a preveni orice aspect negativ. În acest mod am înțeles eu că trebuie să acționez în calitate de supraveghetor la camerele deținuților greu educabili. Desigur că așa cum am și arătat, în activitatea mea au fost și unele deficiențe în sensul că uneori am manifestat îngăduință față de unele aspecte așa zise minore de nerespectare a programului zilnic, iar alteori am mai trecut cu vederea unele atitudini de indisciplină, de folosire a anumitor expresii indecente între deținuți etc.

Înțelegînd bine necesitatea înlăturării acestor deficiențe și fiind hotărît ca pe viitor să le previn cu desăvîrșire, precizez din nou că supravegherea deținuților greu educabili este una din dificilele misiuni care revin subofițerilor de penitenciare, a cărei bună executare cere pe lîngă fermitate și vigilență, mult tact și spirit de orientare în așa fel încît orice situație intervenită să poată fi soluționată la timp și în mod eficient.

plutonier Gheorghe NISTEA

Scanned with OKEN Scanner

REEDUCAREA MINORILOR DIN S.S.M.R.M. LA NIVELUL CELOR MAI ÎNALTE EXIGENȚE

Unele aspecte practice din activitatea de organizare și desfășurare a orelor de informare politică

Încorporarea efectivă a orei de informare politică în practica activității instructiv-educative curente a întregului nostru învățămînt marchează traducerea în viață a unor sarcini de partid din școala specială de muncă și reeducare în domeniul muncii politico-ideologice și cultural-educative cu tinerii.

Pe fondul adîncirii neîncetate a democrației socialiste și al atragerii tot mai largi a maselor de oameni ai muncii la conducerea treburilor țării, pregătirea politică, cunoașterea aprofundată și mereu la zi a politicii interne și internaționale a partidului, înțelegerea noțiunilor care stau la baza hotărîrilor și acțiunilor sale, constituie o necesitate stringentă pentru fiecare cetățean, indiferent de profesia sau domeniul în care își desfășoară activitatea, iar pentru școală — o nouă și puternică punte de legătură cu viața.

Se știe că obiectul specific al orei de informare politică îl constituie actualitatea social-politică, studiul sistematic, metodic și operativ al evenimentelor, fenomenelor și faptelor relevante pe care viața le aduce la ordinea zilei. Ora de informare politică nu-și propune să se interpună sau să se substituie contactului nemijlocit, al elevilor cu alte surse de informare directă, (presă, emisiunile radio-televiziune) și cu atît mai mult, nu se va rezuma la simpla inventariere, reproducere și difuzare a datelor pe care acestea le oferă cotidian. Ea nu este un buletin de știri și nici revista presei. Înscriindu-se într-un proces educativ mai complex de modelare a conștiinței politice a elevilor, funcțiile orei de informare politică sînt reprezentate de: analiza și interpretarea evenimentelor, fenomenelor, datelor, faptelor de viață reținute și selectate pe parcursul a două săptămîni precum și formarea deprinderii, priceperii și obișnuinței elevilor de a observa atent viața, de a se informa ei înșiși și de a trage concluziile necesare, totul prin prisma materialismului istoric și dialectic, în lumina documentelor noastre de partid și de stat.

În condițiile în care școala promovează un învățămînt cu tot mai profunde virtuți formative este firesc să ne preocupăm ca această orientare să se răsfrîngă și asupra modului cum concepem și valorificăm practic orele de informare politică. De aici decurge necesitatea unei determinări mai clare și mai explicite a finalității formative a orei de informare politică, a obiectivelor instructiv-educative concrete pe care le urmărim în organizarea și desfășurarea ei. Așadar, să vedem în ce însușiri, priceperi și atitudini, în ce manifestări comportamentale observabile și verificabile ale elevilor putem prefigura rezultatele activităților în cadrul orelor de informare politică.

Scanned with OKEN Scanner

După opinia noastră și în baza experienței pe care am acumulat-o acestea s-ar putea grupa pe trei direcții mai importante exprimînd un echilibru și o bună corelație între cunoaștere, trăire afectivă și acțiune.

Prima categorie de obiective vizează aspectele calitative ale cunoașterii social-politice, formarea la elevi a unei gîndiri politice. În acest sens, urmărim ca elevii să ajungă treptat să stăpînească faptele și datele specifice realității și activității social-politice, să le redea în ceea ce au ele mai semnificativ. Ora de informare politică o concepem astfel încît să contribuie la formarea priceperii și deprinderii elevilor de a se informa ei înșiși, să poată utiliza în mod curent, conștinet și eficace un ansmblu de surse și mijloace specifice de cunoaștere a realității social-politice. Facem totul pentru a-i determina să dovedească receptivitate și interes statornic față de fenomenele realității social-politice, față de nou și de schimbările care se produc, să manifeste adeziune la acțiunile și inițiativele partidului nostru, atașament față de cauza socialismului, mîndrie patriotică și demnitate revoluționară, să le dezvoltăm sentimentul datoriei și al răspunderii personale. Ora de informare politică, o realizăm astfel încît să ofere elevilor cadrul necesar formării și exercitării calităților și deprinderilor necesare participării la acțiunea social-politică. Efortul personal de a fi continuu la curent cu tot ceea ce se petrece în jur, în țară și în lume, de a se edifica asupra măsurilor și acțiunilor partidului, constituie el însuși un aspect al participării elevilor la viața politică, cetățenească.

O atenție aparte o acordăm modului concret în care structurăm conținutul orelor de informare politică aspect care constituie următoarea categorie de obiective de care am vorbit mai sus. În acest sens avem în vedere cîteva criterii orientative, cum ar fi : importanța și înalta semnificație a unor evenimente, fenomene sau fapte lesne de identificat după anumite elemente ca : pregnanța cu care se impun atenției publice ; necesitatea asigurării varietății tematice : ineditul ; noutatea, caracterul, interesant al faptelor ; accesibilitatea, deci luarea în considerare a capacității elevilor, determinată de vîrstă și nivelul experienței sociale la care se află la un moment dat, de a recepta și înțelege adecvat mesajul datelor sau fenomenelor pe care le supunem atenției lor. Pe baza criteriilor amintite și ținînd cont de experienta pe care o avem în materie de organizare a orelor de informare politică, ni se relevă cîteva categorii de date ale vieții și activității social-politice care au constituit mai frecvent elementele de conținut ale acestor ore, așa cum sînt : apariția unor importante documente de partid, cuvîntări ale Secretarului general al partidului, care aduc de fiecare dată noi temeiuri și perfecționări în planurile multiple ale dezvoltării societății noastre ; aparitia unor legi, decrete, sau alte reglementări privind normele de convietuire socială a căror cunoaștere constituie o datorie elementară a fiecărui cetățean ; desfășurarea unor evenimente, acțiuni și manifestări sociale și politice de importanță națională, (congrese și plenare ale partidului, sesiuni ale M.A.N., campanii electorale, conferințe și consfătuiri naționale, pe diferite domenii, festivaluri, aniversări ale unor evenimente istorice importante din viața poporului nostru etc.) ; acțiuni și măsuri ce dovedesc creșterea continuă a nivelului de trai material și spiritual al poporului nostru, ridicarea țării pe culmile mereu mai înalte ale civilizației, faptele, evenimentele, realitățile ce marchează condițiile noi și prezența vie a generației tinere în viața țării etc.

Scanned with OKEN Scanner

La aceste categorii de date, fapte și evenimente sociale se adaugă fără îndoială, vizitele și întîlnirile la nivel înalt ale conducerii noastre de partid și de stat, realizările celorlalte țări socialiste, problemele complexe cu care se confruntă azi lumea capitalistă, dovezi ale solidarității active a poporului nostru cu lupta pentru libertate, independență națională a celorlalte popoare, cu forțele care militează pentru progres social, pentru pace, pentru o lume mai bună, mai dreaptă.

Fiecare oră de informare politică ne aduce noi argumente în susținerea ideii conform căreia este extrem de important ca în strînsă legătură cu problemele majore de ordin general, să luăm în discuție în mod obligatoriu și acele aspecte care privesc în mod nemijlocit tinerii și copiii, condițiile lor de viață, de învățătură, de muncă, evenimentele din viața lor, în directă abordare cu realizările, aspectele și preocupările specifice propriului colectiv. Iată de exemplu, cum la ultima oră de informare politică, după prezentarea problemelor stabilite am rezervat timp suficient pentru a discuta importanța și semnificația cuvîntării tovarășului Secretar general al partidului nostru ținută la Iași cu ocazia deschiderii noului an de învățămînt. Ne-am referit la grija conducerii superioare de partid pentru formarea, instruirea și educația tinerei generații, importantele sarcini pe care partidul le pune în fața acesteia, condițiile minunate de viață și studiu asigurate, cheltuielile investite pentru crearea bazei materiale a învățămîntului, noile orientări puse în fața procesului de învățămînt etc. Și în strînsă corelare cu cele de mai sus, am pus în dezbaterea elevilor principalele sarcini ce le revin lor din această cuvîntare etc. Numai așa am apreciat noi că putem asigura orelor de informare politică o eficiență pe măsura cerințelor actuale.

Problema care se pune acum, este de a vedea în ce mod, pe ce căi, cu ce metode și în ce forme vor putea servi mai bine orele de informare politică, valorificării acestui material de viață pe care actualitatea social-politică îl oferă drept conținut, în sensul de a-l face accesibil și familiar elevilor în vederea atingerii obiectivelor instructiv-educative. Ora de informare o realizăm astfel încît să ofere drept cadru pentru angajarea unui viu și autentic dialog între profesor și elevii săi, dialog ce valorifică larg avantajele formative ale comunicării antrenante, ale problematizării, observării sistematice și cercetării vieții social-politice. Mai mult chiar am obișnuit ca ora de informare politică să o marcăm și cu momente de expunere sistematică prezentată de profesor, sau de către diverși specialiști. Practica ne obligă însă să recunoaștem că dezbaterea rămîne modalitatea de lucru esențială a orelor de informare politică. Elevul este stimulat aici să-și enunțe punctul de vedere, să-l argumenteze, să opereze cu cunoștințe și date semnificative ale experienței sale, să se verifice pe el însuși, comparînd sau confruntînd poziția personală cu a celorlalți și cu modelul oferit de profesor.

In mod concret în desfășurarea orei de informare politică, cadrului didactic care răspunde de această activitate îi revin următoarele operații pregătitoare : studierea prealabilă a problemelor ce fac obiectul dezbaterii ; elaborarea pe această bază a unui plan de idei și de desfășurare a orei ; orientrea și stimularea elevilor spre a se informa cu principalele aspecte și ce surse să folosească în acest sens, cum îi va antrena la dezbateri ținînd cont și de particularitățile lor individuale și ce va întreprinde pentru a le stimula interesul.

Scanned with OKEN Scanner

În desfășurarea propriu-zisă a orelor de informare politică mergem pe structurarea acesteia pe patru momente mai principale. Desigur că nu înțelegem aici că ar fi vorba de niște momente disparate sau că structura de care vorbim este respectată întru-totul de fiecare dată. Așa cum am mai precizat este vorba de o problemă de principiu.

Un prim moment îl constituie cel introductiv în care profesorul se străduiește să creeze cadrul și climatul propice unei discuții antrenante, mobilizatoare în măsură să capteze atenția elevilor. Procedeele pe care le folosim în acest sens sînt extrem de variate, constînd de exemplu într-un succint tur de orizont în esențialul bogat în evenimente și fapte al ultimelor două săptămîni, sau luînd ca punct de plecare relatarea unui fapt particular aparent, petrecut în ajun pe marginea căruia brodăm probleme de început.

Următorul moment îl reprezintă punerea problemei, respectiv conturarea cadrului și programului desfășurării dezbaterii, precizînd elevilor ce elemente ale actualității social-politice s-ar cuveni examinate mai în profunzime. În unele cazuri, profesorul însuși propune, iar în altele inițiativa poate porni chiar de la elevi, stimulînu-le capacitatea lor de discernămînt.

Examinarea datelor de care dispunem, schimbul de impresii și puncte de vedere privind sensul și semnificația acestora, schimbul de întrebări între profesor și elevi, examinarea materialelor instructive, în legătură cu problemele care se pun, sau cu explicațiile posibile de dat unor fenomene și lansarea dezbaterii propriu-zise, reprezintă momentul de conținut al orei de informare politică.

În sfîrșit, se impune și un moment de concluzii, implicînd o sistematizare a ideilor, aprecieri, asupra contribuției aduse de elevi, dar și o deschidere spre continuarea activității de informare politică (indicații privind studierea în continuare a evoluției unei probleme, orientarea atenției elevilor spre realități cărora din diferite cauze le acordă mai puțină importanță, indicații privind o mai bună folosire a surselor de informare etc.).

Este firesc ca în finalul acțiunii să ne întrebăm, după ce criterii vom putea aprecia eficiența orelor de informare politică. Noi luăm în considerare amploarea și calitatea cunoașterii faptelor, datelor și fenomenelor din realitatea social-politică, comunicarea curentă într-un limbaj politic adecvat și mereu mai larg, efortul și priceperea de a desprinde ceea ce este esențial, de a interpreta în mod corect sensurile și semnificațiile actelor și evenimentelor social-politice, de a desprinde concluzii și învățăminte, de a folosi și valorifica sursele de informare, capacitatea de a exprima un punct de vedere personal, implicit calitatea, orientarea justă și militantă a acestuia.

Prin modul de organizare și desfășurare, ora de informare politică este astfel concepută în școala noastră încît ea să-și aducă o contribuție tot mai însemnată la activitatea de reeducare a minorilor, de recuperare și redare a lor societății ca elemente utile. Prin tot ceea ce facem ne străduim să servim cît mai bine cauza și scopul măsurii privative de libertate luate împotriva celor care prin faptele lor au nesocotit legile țării și au încălcat ordinea de drept.

profesor Gheorghe VASILE

Scanned with OKEN Scanner

ATENȚIE, filmăm! ...

...secvențe în alb-negru...

Bucuria omeniei.

...Undeva, într-o casă, o femeie își frămînta mîinile, arzîndu-le cu lacrimile fierbinți ale unor îngrijorări care-i frigeau inima. Pașii ei mărunți măsurau, împleticiți, covorul camerei și o șoaptă de-abia auzită îi accentua neliniștea, cutremurînd-o cu întrebări al căror răspuns rămînea suspendat de firul subțire, firav, al speranței incerte: „ah, ce să fac? ...dar, dacă? dar dacă nu ?... ah, ce-am să fac ?“...

Își pierduse poșeta cu salariul — 1.885 lei și cu toate actele... Poate avea un copil bolnav, poate ea însăși era suferindă, poate soțul sau mama, poate banii aceia însemnau realizarea unui vis, poate-i alinau o durere sau poate erau bănuți numărați pentru viața de zi cu zi — timp de o lună — a unei familii grele, numeroase, copii...

...Undeva, pe o stradă **plutonierul major Mitroi Florea** și **sergentul major Zamfir Radu** — subofițeri de penitenciare — în drum spre casă, au găsit o poșetă ; poșeta unei femei necăjite. Au ridicat-o de jos și au deschis-o cu gravitate ; înăuntru acte și suma de 1.885 lei : s-au bucurat de parcă ar fi fost a lor, parcă și-ar fi regăsit un lucru drag, scump — mult-căutat.

Au intuit durerea femeii, au simțit cu inima lor apropiata bucurie a ei ?

Da !

Au schimbat drumul, au făcut un ocol, au întîrziat puțin de-acasă.

La miliție, peste o oră, conștiința lor dreaptă, cinstită le-a oferit satisfacția deplină, profundă, împlinindu-le bucuria omeniei : „vă mulțumesc tovarăși, ah cît de mult vă mulțumesc!“ au auzit ei, cu inima lor, glasul șoptit de sufletul și ochii înlăcrimați ai femeii care, cu mîinile tremurînde, își strîngea poșeta regăsită, la piept.

Le-au fost adresate mulțumiri și din partea organelor de miliție, din partea conducerii unității și din partea tovarășilor de muncă.

★

Scanned with OKEN Scanner

Conștiință–competență–probitate profesională

În munca noastră, ne confruntăm adesea cu o serie întreagă de situații și împrejurări în rezolvarea cărora conștiința determină decizia al cărei efect trebuie să releve cadrul normativ, legal al acțiunilor noastre și pregnant calitățile morale, pozitive, ale activistului de partid chemat să impună dreptatea și adevărul în mod ferm, consecvent și intransigent acolo unde acestea sînt subminate de tarele unor conștiințe înapoiate.

Lucrătorii din aparatul de penitenciare, pregătiți în orice moment să facă față oricăror situații, permanent devotați și vigilenți la datorie, descoperă și demască cu operativitate și fermitate încercările indivizilor certați cu cinstea și adevărul, tendința unora de a ignora legea și prezența militarului comunist care o veghează, acționînd împotriva acestora cu demnitate și dindu-le riposta cuvenită.

Cinste = demnitate

Astfel, **plutonierul major Reti Andrei** căruia o femeie i-a oferit o sumă de bani — pentru a-i facilita o vizită, cu un deținut care nu avea dreptul la aceasta — a raportat comandantului său, imediat, cazul și în acest mod a fost posibil luarea măsurilor corespunzătoare, în așa fel ca asemenea încercări, pe viitor, să nu se mai producă.

Vigilență – fermitate

La controlul alimentelor aduse de un vizitator unui deținut, **plutonierul major Călin Ion** a descoperit suma de 325 lei ascunsă într-un borcan. Vigilența subofițerului a zădărnicit tentativa vizitatorului de a-i transmite deținutului bani pe căi ilegale, bani pe care acesta i-ar fi putut folosi ca mijloc de „ușurare a regimului" sau pentru încercări de corupere a cadrelor, ori a altor persoane cu care ar fi venit în contact pe punctele de lucru.

Gravitatea unor asemenea încercări este evidentă prin pericolul pe care-l prezintă o eventuală reușită a lor.

Intransigență

Pe un punct de lucru, un deținut s-a prezentat **sergentului major Amariei Ioan**, căruia oferindu-i 100 lei i-a cerut să-i repartizeze sarcini de muncă „mai ușoare" fiindcă, de ! „el dispune" și...

Scanned with OKEN Scanner

Spre bucuria deținutului, sergentul major Amariei Ioan a luat banii dar, ...bucurie de scurtă durată, fiindcă subofițerul a raportat imediat șefului său care a hotărît sancționarea în consecință a „leneșului“ și bineînțeles cercetarea cauzelor ce făcuseră posibilă prezența sumei de bani asupra deținutului — cercetare în urma căreia s-a descoperit... ...o gravă superficialitate.

Deținutul din cazul susmenționat, ascunsese bancnota de 100 lei într-o țigară pe care o purta „la vedere“ în pachetul ce-l avea asupra sa și din care calm, liniștit, scotea din cînd în cînd cîte-o „mărășească“ pe care o pufăia rumegîndu-și planul, gîndindu-se satisfăcut la „trîndăveala“ ce urma s-o trăiască pe seama scamatoriei cu „suta“.

Nici nu se gîndea deținutul că „n-o să-i țină figura“ în fața sergentului major Amariei Ioan — cînd reușise „să-l ducă de nas“ pe **plutonierul major Vasilescu Ion** care, la percheziție, nici măcar nu s-a ostenit să vadă așa, din curiozitate, dacă nu din conștiinciozitate profesională : ce-ar putea să aibă el în țigara mototolită din pachet ?

Dar, la fel ca ulciorul care nu merge de multe ori la apă odată și odată se sparge, așa și superficialitatea plutonierului major Vasilescu Ion în executarea sarcinilor de serviciu s-a spart la impactul consecinței acesteia cu intransigența sergentului major Amariei Ioan.

Cît de periculos este gestul ignorării chiar a unei prăpădite de țigară ! Și ne mai putem gîndi că finalitatea unui asemenea act ar fi putut crea consecințe grave și poate chiar foarte grave, fiindcă nu este greu de intuit cîte intenții periculoase poate nutri un deținut care riscă să dețină asupra sa o anumită sumă de bani sau alte obiecte interzise.

Eu sînt „om dintr-o bucată!“ ?...

... așa pretinde și susține sus și tare **plutonierul Grămadă Severin.**

„La mine nu țin figurile !“ se laudă el.

Și fiindcă-i dintr-o bucată, într-o seară, avînd misiunea să-i aducă la unitate pe deținuții care muncesc fără pază la grădină, deoarece unul dintre aceștia a întîrziat puțin pe-o tarla, a plecat pur și simplu cu mașina lăsîndu-l pe acela, acolo !

„Să se învețe minte !“ a zis el. „Altădată să nu mai îmi facă mie figuri d'astea“.

Bineînțeles, că Grămadă, ajuns la unitate, a trebuit să facă calea-întoarsă înapoi la grădină după deținutul care îl aștepta, fiind sigur că va veni după el, că doar îl știa că e „dintr-o bucată“.

Scanned with OKEN Scanner

Aflînd despre întîmplare, unul dintre tovarășii săi de muncă i-a zis : „Măi Grămadă, dar dacă deținutul era și el tot „dintr-o bucată" d'asta ca a ta, ce te făceai ?" la care un altul a adăugat: „Hei, Grămadă al nostru nu e dintr-o bucată, ci e „o bucățică" din care curînd, curînd or să sară țăndări cînd o fi luat bine la scuturat !"

Împărtășim și noi părerea celor doi tovarăși de muncă ai plutonierului Grămadă.

Vigilență medicală

Medicul Nica Constantin nu crede în minuni însă experiența i-a creat certitudinea că unii deținuți și o parte dintre membri familiilor acestora, fac pe scamatorii subtilizînd în miracole conținutul unor cașete, flacoane, pliculețe, tubulețe și alte ambalaje de medicamente, ceea ce îl face să cerceteze cu meticulozitate interiorul acestora, susținînd că uneori scamatoria este atît de bine deghizată încît se poate descoperi numai la microscop.

Cînd a descoperit, în cinci sticluțe de „Carmol" — alcool rafinat și în patru sticluțe de „Vin tonic" — lichior „Carpați", medicul nu a crezut-o nici în ruptul capului pe soția deținutului care adusese pachetul că „nu știe nimic, absolut nimic" despre aceasta și că „la mijloc n-ar putea fi decît o minune, pur și simplu, o minune !"...

...și medicul a avut dreptate fiindcă cercetările au scos la iveală faptul că deținutul în cauză avea o înțelegere prestabilită cu soția, ca aceasta să-l aprovizioneze prin orice mijloace și în mod masiv cu alcool ca să-și poată continua în penitenciar tratamentul la boala care-l chinuia groaznic : avea „boala alcoolului" săracul om și nevasta miloasă, de !

Mijloacele la care a recurs nevasta deținutului au fost descoperite, am văzut, și medicul spune că nu sînt singurele posibile, mai sînt folosite încă multe altele, fantezia și inventivitatea împricinaților sînt foarte fecunde, dar într-o măsură mai mare trebuie să crească spiritul de vigilență al cadrelor noastre pentru a le contracara.

Un sfat medical care argumentează necesitatea exercițiului și antrenamentului continuu al cerințelor calităților profesionale, pe direcția apărării integrității și creșterii gradului de sănătate al conștiinței profesionale în slujba scopului executării pedepsei cu închisoarea și a redării către societate, ca oameni reeducați, sănătoși moral și utili a celor care au comis încălcări ale legii și ale normelor de conviețuire socială.

Scanned with OKEN Scanner

În complicitate – tot păcătoasele țigări!

Probabil pentru faptul că acestea-s multe (întotdeauna cîteva sute), că-s mici, că ambalajul este fragil, că în conținut sînt pufoase și probabil o serie întreagă de alte considerente și calități care li se atribuie — țigările sînt folosite (alături de o serie întreagă de alte obiecte) ca mijloc de transmitere din afară, către deținuți, a unor sume de bani, biletele cu comunicări etc. fapt ce impune ca acestora să li se acorde o atenție deosebită în cadrul operațiunii de control ce se efectuează asupra pachetelor destinate deținuților.

O muncă migăloasă, care se cere realizată cu răbdare, cu foarte multă atenție, cu conștiinciozitate.

Procedînd astfel, **segentul major Pavelescu Ion** a descoperit suma de 200 lei în două țigări „Amiral" (cîte o bancnotă în fiecare țigară). Țigările se aflau într-un colet trimis prin poștă de către soția unui deținut, în cadrul drepturilor legale acordate acestuia.

... dar nu numai țigările!

Tot sergentul major Pavelescu Ion a mai descoperit suma de 120 lei în coletul destinat altui deținut, dar de data aceasta banii erau ascunși într-un tub de brînză topită și înveliți cu grijă într-o folie de celofan.

Or fi ele căutate la modul ingenios procedeele de ascundere a banilor și a celorlalte obiecte interzise a fi transmise din afară deținuților, însă sergentul major Pavelescu, cu înalta sa conștiinciozitate profesională, le vine de hac tuturor acestora, descoperindu-le de fiecare dată.

Cum procedează ?

Cu tact, cu răbdare, cu perseverență dar în primul rînd cu ideea că orice pachet poate conține — în interiorul oricărui obiect, ori cît de mic ar fi acesta și chiar dacă ar prezenta argumentele incredibilului — obiecte interzise, de orice natură, ce ar putea deveni în mîna deținuților și în intenția lor instrumente periculoase adresate cadrelor sau locurilor de deținere.

Recent, sergentul major Pavelescu Ion a fost recompensat de către conducerea unității cu mulțumiri și cu un premiu în bani pentru vigilență și conștiinciozitate profesională.

concurs

Vizînd în mod ferm și consecvent creșterea continuă a nivelului de pregătire militară și de specialitate a cadrelor, mijloacele și metodele folosite în această acțiune sînt permanent căutate a fi cele mai eficiente, mai moderne și mai perfecționate corespunzător exigențelor sarcinilor complexe care stau în fața unităților și a militarilor noștri.

Scanned with OKEN Scanner

Eforturile întreprinse pe această linie sînt concretizate în rezultatele tot mai bune ce se obţin în toate compartimentele de activitate ale unităţilor, argumentînd relaţia strînsă dintre nivelele sarcinilor şi cele ale pregătirii ca o condiţie strictă a eficienţei întregii munci.

Recent, în unitatea unde munceşte locot. col. Nedelcu Constantin a fost organizat un concurs practic-aplicativ care, pe lîngă verificarea pregătirii militar-profesionale a cadrelor participante — prin modul de pregătire şi organizare — s-a constituit ca un mijloc eficient de perfecţionare a pregătirii, de creştere a nivelului de cunoştinţe, de aprofundare şi de aplicare practic-operativă a acestora în situaţii specifice, variate în formă şi conţinut.

Pregătit şi organizat de către **maiorul Vizi Iosif,** concursul a relevat buna pregătire a tuturor cadrelor participante, punctajele obţinute de către cele cinci grupe fiind foarte strîns apropiate, media acestora întrunind cifre situate în jurul calificativului maxim.

Însă, cum concursul are regulile lui care impun o anumită ierarhizare a rezultatelor — chiar dacă acestea sînt sensibil apropiate — şi de data aceasta pe primul loc s-au situat cei mai buni dintre cei mai buni : **grupa — condusă de către plut. major Badac Ion — formată din serg. major Ciornei Teodor, serg. maj. Toma Emil, serg. major Botezatu Gheorghe şi serg. major Udrea Ion.** Deci, observăm, o grupă de tineri care, cîştigînd concursul, au ridicat pe cel mai înalt podium stacheta pregătirii la care, sîntem siguri că, după exemplul lor, se vor ridica toate celelalte cadre.

Fiind cunoscut faptul că asemenea concursuri stimulează priceperea, iniţiativa şi voinţa, antrenînd participanţii în acţiuni de căutare şi cunoaştere, acestea se constituie ca mijloace eficiente de perfecţionare a pregătirii multilaterale a cadrelor, ele putînd aborda problematica oricărui domeniu al activităţii noastre şi o vastă şi variată tematică, oferind inepuizabile posibilităţi de aprofundare a cunoştinţelor, de lărgire a orizontului nostru de cultură generală, profesional şi de specialitate, ele înscriindu-se, totodată pe linia sarcinilor ce ne revin în cadrul Festivalului naţional „Cîntarea României".

Aşteptăm la redacţie, în continuare, veşti din toate unităţile despre organizarea, tematica şi rezultatele acestor concursuri.

Grupaj realizat de
Mihai Victor STAMATESCU

Scanned with OKEN Scanner

Aspecte teoretice în materia cererilor sau propunerilor avînd ca obiect liberarea condiționată, întreruperea executării pedepsei închisorii și contestația la executare

1. — *Semnificația instituției liberării condiționate în sistemul politicii penale.* Liberarea condiționată și respectiv încetarea obligării la munca corecțională au, prin esența lor, rolul de a defini calitatea ansamblului acțiunilor reeducative organizate cu condamnații.

Scurtarea duratei acesteia — pînă la limita minimă, după executarea căreia, în condițiile art. 59-60 C. pen. și respectiv ale art. 86/7 C. pen. se poate propune ori cere liberarea condiționată — respectiv încetarea obligării la muncă corecțională, reflectă în fapt eficiența acțiunilor reeducative. Sigur, acest indicator de calitate a muncii este și mai edificator dacă, în cît mai multe cazuri, datorită constatării, în mod real, a dovezilor temeinice de îndreptare, inițiativa sesizării instanței aparține nu condamnatului, ci locului de deținere ori respectiv organizației socialiste unde se execută munca corecțională.

Cînd propunerile formulate sînt respinse de către instanțe, infirmîndu-se astfel conținutul procesului verbal constatator care atestă reeducarea unui condamnat, se impune o serioasă analiză asupra calității activității comisiei de propuneri, cît și a modului de desfășurare și realizare a acțiunilor politico-educative. În egală măsură, admiterea cererilor de liberare condiționată, ceea ce constituie, practic, tot o infirmare a concluziilor comisiei, trebuie să declanșeze o astfel de analiză.

Subliniem acest fapt întrucît aplicarea legii trebuie să pornească de la corecta și unitara cunoaștere și respectare a politicii penale, astfel că nu este admisibilă existența unor diferențe substanțiale între modul în care, cu privire la același condamnat, se aplică prevederile legale de către comisie și apoi de către instanță. Dar, aplicarea unitară și corectă a legii implică un studiu continuu și aprofundat a documentelor de partid — izvor de cunoaștere a normativelor politice ale fiecărei etape pe care o parcurgem — a dispozițiilor normative, a literaturii juridice, cît și a practicii instanțelor.

Ne-am propus să subliniem, în studiul de față, numai aspecte ce rezultă din practica instanțelor — cu referire la doctrina juridică de specialitate, mai întîi cu privire la liberarea condiționată și apoi la alte două instituții, care au directă legătură cu pregătirea juridică a lucrătorilor din penitenciare, anume contestația la executare și întreruperea executării pedepsei.

2. — *Aspecte privind liberarea condiționată.* În cadrul analizei situației condamnatului, atît comisia de propuneri, cît și instanța trebuie să stabilească dacă sînt ori nu întrunite condițiile pe care art. 59 și 60 C. pen. le prevede, res-

Scanned with OKEN Scanner

pectiv dacă a fost realizat, cu privire la acel condamnat, scopul pedepsei definit în art. 52 C. pen., pentru a se concluziona dacă s-a realizat ori nu reeducarea şi deci dacă infractorul poate ori nu să fie liberat, dacă este ori nu apt a se reintegra în viaţa socială. Implică multă răspundere şi competenţă această analiză, întrucît menţinerea în detenţie a unui om recuperat constituie, în sens larg o încălcare a politicii penale, ca şi liberarea celui care nu a fost reeducat.

Comisia, iar apoi instanţa, trebuie să sesizeze situaţia reală în care se află condamnatul, sub aspectul profilului social-moral, a conştiinţei sale civice, întrucît esenţa prevederilor art. 59 C. pen. impune ca, pornind de la această constatare, să se stabilească dacă se poate proceda la liberarea condiţionată. În acest context, s-a subliniat, prin decizii ale instanţelor, cerinţa de a se ţine seama de conduita condamnatului în tot timpul executării pedepsei, anume, dacă este stăruitor în muncă, disciplinat şi dă dovezi temeinice de îndreptare, făcînd o apreciere asupra situaţiei condamnatului şi a profilului său social. Comisia, cît şi instanţa, trebuie să examineze situaţia de ansamblu a condamnatului, din toată perioada detenţiei, respectiv şi din perioadele cu privire la care s-au mai făcut discuţii în cadrul unor propuneri ori cereri de liberare condiţionată, respinse de către instanţă.[1])

În cazul concursului de infracţiuni, cînd între pedepsele contopite se află şi una la care se referă dispoziţiile art. 60 alin. 1 C. pen., fracţiunea de pedeapsă care trebuie efectiv executată se calculează pentru fiecare din pedepsele contopite, conform art. 59 şi 60 C. pen., după natura infracţiunii, astfel că liberarea condiţionată se poate dispune numai după executarea fracţiunii celei mai mari. Dacă pe parcursul executării pedepsei apar modificări ale duratei acesteia este necesară reexaminarea îndeplinirii condiţiilor prevăzute de art. 59 şi 60 C. pen., în raport de situaţia nou creată.[2])

Pot exista situaţii cînd, o perioadă îndelungată, cel condamnat s-a aflat în stare de arest preventiv şi este posibil ca perioada ce rămîne de executat, ca pedeapsă definitivă să fie lipsită de semnificaţie în ceea ce priveşte durata ei. În această situaţie se pune problema dacă prezintă relevanţă, pentru liberarea condiţionată, conduita pe care a avut-o condamnatul în timpul detenţiei preventive. Ori din moment ce acest interval de timp se compută, în temeiul art. 88 C. pen. din durata pedepsei pronunţate şi cît timp art. 59 alin. 1 nu face nici o distincţie cu privire la perioada în care condamnatul trebuie să dea dovezi temeinice de îndreptare — adică şi perioada de arestare preventivă ori numai perioada de executare—după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare, singurul răspuns este acela că,

[1]) Trib. Suprem, secţia pen. dec. nr. 4975/1969 în Rev. română de drept nr. 5/1970 pag. 160 ; Trib. Suprem, secţia pen. dec. nr. 2663/1971 în Rev. română de drept nr. 6/1972 pag. 170 ; Trib. jud. Braşov, dec. pen. nr. 453/1970 în Rev. română de drept nr. 12/1970, pag. 80.

[2]) Dec. de îndrumare a Plen. Trib. Suprem nr. 6 din 30 iunie 1970 în Rev. română de drept nr. 8/1970 pag. 170.

Scanned with OKEN Scanner

tocmai pentru respectarea principiului cunoașterii integrale, reale, a celui condamnat, de fiecare dată trebuie avut în vedere și conduita din perioada arestării preventive.[3])

Potrivit dispozițiilor art. 59 C. pen., analiza situației condamnatului nu trebuie să omită, printre altele, antecedentele penale ale acestuia. O asemenea prevedere este firească, întrucît cel care a mai fost condamnat, a fost supus anterior unor acțiuni reeducative și dacă a mai încălcat legea, trebuie să se stabilească dacă buna conduită din timpul detenției în care se află, reflectă o reeducare reală ori doar o abilă manevră a unui om încă periculos, astfel că liberarea ar fi contrară intereselor societății. Dar, simplul fapt că un condamnat are antecedente penale, nu poate să justifice respingerea propunerii ori cererii de liberare condiționată, întrucît s-ar încălca spiritul prevederilor art. 59 C. pen. și o asemenea persoană, practic ar fi exclusă de la beneficiul liberării. Ca urmare, cu ocazia analizei condamnatului, trebuie examinat ansamblul de date care îi definesc persoana, profilul social-moral, fără a fi posibilă o ierarhizare a condițiilor pe care art. 59 C. pen. le stabilește. De altfel, „dovezile temeinice de îndreptare" — la care se referă acest text, constituie, în realitate, urmarea stăruinței în muncă, a disciplinei, a receptivității față de acțiunile politico-educative. De aceea, în mod justificat instanțele au decis că antecedentele penale nu constituie o cauză să împiedice liberarea condiționată, ci doar un element de care trebuie să se țină seama în aprecierea acelor situații și împrejurări din care se poate trage concluzia că cel condamnat a dat dovezi temeinice de îndreptare și că scopul pedepsei a fost realizat.[4]).

3. — *Contestația la executare.* Soluționarea incidentelor care intervin în timpul executării unei pedepse se face pe calea jurisdicțională pe care o prevede art. 461 C. pr. pen.[5]). Competentă a soluționa aceste contestații, în situațiile prevăzute de art. 461 lit. a, b și d (respectiv : „s-a pus în executare o hotărîre penală care nu este definitivă", ori „executarea se îndreaptă împotriva altei persoane decît cea prevăzută în sentința de condamnare", ori „se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori micșorare a pedepsei ori alt incident în cursul executării") este instanța de executare sau instanța în raza teritorială a căreia se află locul de deținere, iar în situațiile prevăzute de art. 461 lit. c („cînd apare vreo nelămurire cu privire la hotărîrea care se execută sau vreo împiecare la executare") este instanta care a pronunțat hotărîrea ce se execută.[6]). Astfel, sub denumirea de „contestație la executare" legiuitorul a reglementat procedeul jurisdicțional de rezolvare a plîngerilor îndreptate contra actelor de executare, respectiv o cale contencioasă privitoare la incidentele de executare care necesită intervenția organelor de justiție.

În cadrul acestei proceduri pot fi invocate numai situații inter-

[3]) Trib. jul. Timiș dec. pen. nr. 234 din 10 mai 1978 în Revista română de drept nr. 11/1968, pag. 66.

[4]) Trib. jud. Constanța dec. pen. nr. 823 din 29 aprilie 1976 în Revista română de drept nr. 8/1976, pag. 62.

[5]) Trib. Suprem sec. pen. dec. nr. 4.056/1973 în Revista română de drept nr. 5/1974, pag. 75.

[6]) Trib. Suprem secț. pen., dec. nr. 575/1975 în C.D. 1975 pag. 539.

Scanned with OKEN Scanner

venite în cursul executării, deci motive care privesc perioada anterioară judecării cauzei în fond, cum ar fi, spre exemplu, neaplicarea de către instanța de fond a unor decrete de grațiere apărute înainte de săvîrșirea faptei pentru care s-a pronunțat sentința rămasă definitivă, și în temeiul căreia condamnatul se află în executarea pedepsei.[7])

Prin art. 461 C. pr. pen. s-au prevăzut, expres și limitativ, situațiile care constituie, în înțelesul legii, „incident" ivit în timpul executării, astfel că orice alte aspecte ce privesc executarea pedepsei nu pot constitui temeiul declanșării procedurii specifice contestației la executare. Astfel, **este inadmisibilă în cadrul acestei proceduri, cererea condamnatului de a i se înlocui executarea pedepsei dintr-un loc de deținere cu executarea prin muncă corecțională,** întrucît s-ar proceda la reconsiderarea individualizării modalității de executare a pedepsei, prin atingerea autorității de lucru judecat a sentinței de condamnare[8]). La fel este inadmisibilă invocarea stării sănătății, chiar dacă există o boală gravă, întrucît această stare a condamnatului nu constituie o „împedicare la executare" în sensul art. 461 alin. 1 lit. c C. pr. pen. Starea sănătății poate fi invocată însă ca temei al unei cereri de întrerupere a executării pedepsei, în conformitate cu art. 455—453 alin. 1 lit. a C. pr. pen.[9]).

Constituie însă „incident" ivit în cursul executării, în sensul prevederilor art. 461 alin. 1 lit. d, C. pr. pen. și care **îndreptățește formularea contestației** la executare, împrejurarea că în timpul executării pedepsei aplicate, cu reținerea stării de recidivă, s-a modificat reglementarea legală a acesteia, astfel că, în raport cu noile condiții ale acestei forme a pluralității de infracțiuni, contestatorul nu mai poate fi considerat recidivist. O asemenea situație s-a ivit ca urmare a modificării codului penal prin Legea nr. 6 din 6 aprilie 1973, printre altele și cu privire la regimul recidivei.[10]).

În ceea ce privește instanța competentă a soluționa contestațiile la executare, trebuie observate prevederile art. 460 și 461 C. pr. pen. Astfel, în cazurile prevăzute de art. 461 lit. a, b și d, contestația se adresează, după caz, instanței prevăzută în alin. 1 sau 6 al art. 460 C. pr. pen. (instanța de executare ori aceea egală în grad, în raza căreia se află locul de deținere în care condamnatul execută pedeapsa închisorii), iar în cazul prevăzut de art. 461 lit. c, instanței care a pronunțat hotărîrea ce se execută. Astfel, contestația prin care condamnatul solicită să i se compute din pedeapsă, durata arestării preventive, constituie incident ivit în timpul executării, caz prevăzut de art. 461 lit. d C. pr. pen. Instanța supremă a statuat, în legătură cu acest caz, că o astfel de cerere nu poate fi considerată ca o nelămurire cu privre la hotărîrea ce se execută, sau o împedicare la executare, în sensul art. 461 lit. c, C. pr. pen. astfel că instanța competentă să o soluționeze este aceea

[7]) Trib. jud. Constanța dec. pen. nr. 700 din 15 iunie 1979 în Revista română de drept nr. 2/1980 pag. 60.

[8]) Trib. Suprem sec. pen. dec. nr. 4056 din 13 decembrie 1973 în Revista română de drept nr. 5/1974 pag. 75.

[9]) Trib. Suprem sec. pen. dec. nr. 2892/1974 în Revista română de drept nr. 8/1975 pag. 70.

[10]) Trib. Suprem sec. pen. dec. nr. 2180 din 25 septembrie 1976 în Revista română de drept nr. 6/1977 pag. 52.

Scanned with OKEN Scanner

de executare ori aceea egală în grad, în raza căreia se află locul de deținere.[11]).

Cînd prin contestația introdusă condamnatul invocă grațierea unora dintre pedepsele stabilite pentru mai multe infracțiuni concurente, dintre care unele au atras competența de judecată a tribunalului județean, iar altele a judecătoriei și cere reconsiderarea sporului de pedeapsă, competent a soluționa contestația este tribunalul județean, ca instanță de executare a pedepsei aplicate în conformitate cu prevederile art. 33 lit. a, C. pen., sau ca instanță corespunzătoare în grad acesteia, chiar dacă judecarea infracțiunilor pentru care s-au stabilit pedepsele ce intră sub incidența grațierii sînt cele ce atrag competența judecătoriei.[12])

Cînd condamnatul își provoacă în mod voit boala și această împrejurare se constată în cursul executării pedepsei, sau cînd lipsește — justificat ori nu, de la unitatea unde a fost repartizat să execute muncă corecțională — se face aplicațiunea prevederilor art. 87 alin. 3 și respectiv 87 alin. 4 C. pen., astfel că zilele de spitalizare și respectiv cele cînd condamnatul lipsește — indiferent de motiv, de la locul de muncă, nu se consideră perioadă executată. În situația condamnaților aflați în detenție, comunicarea pe care locul de deținere o face instanței de executare, ori instanței egale în grad aceleia ce a pronunțat hotărîrea care se execută, în vederea adăugării la pedeapsa inițială și a duratei spitalizării, are caracterul unei contestații la executare, formulată în temeiul art. 461 lit. d, C. pr. pen. — „incidentul" constituindu-l faptul producerii în mod voit, a bolii care a necesitat spitalizarea. În aceste cazuri, pe calea contestației la executare se ajunge la agravarea situației condamnatului, prin faptul că la durata pedepsei, stabilită prin hotărîrea de condamnare, se adaugă perioada de spitalizare, motiv pentru care instanța are obligația a face mențiunea, pe citație, că se va proceda la aducerea la judecată a condamnatului. În această situație, deși condamnatului i se asigură apărător din oficiu, prezența în instanță este obligatorie în raport cu dispozițiile art. 460 alin. 2 C. pr. pen[13]).

4. *Întreruperea executării pedepsei.* În situațiile expres prevăzute de art. 453 C. pr. pen., persoana care se află în executarea pedepsei, în temeiul sentinței judecătorești rămasă definitivă, poate fi liberată pentru perioadele pe care legea le prevede. Această măsură constituie o expresie a umanismului dreptului socialist, deoarece în majoritatea cazurilor, întreruperea este urmarea constatării unor situații care o impun datorită anumitor împrejurări cu privire la persoana condamnatului și îl ajută pe acesta pentru a-și rezolva probleme legate de situația sa ori a familiei.

Cazurile de întrerupere a executării sînt cele prevăzute de art. 453 lit. a, b și c din C. pr. pen. anume : cînd condamnatul suferă de o boală gravă, care îl pune în imposibilitate de a executa pedeapsa, fapt ce trebuie să rezulte din expertiza medico-legală, întreruperea fiind acordată pînă cînd

[11]) Trib. Suprem secț. pen. dec. nr. 4056 din 13 septembrie 1973 în Revista română de drept nr. 5/1974 pag. 75.

[12]) Trib. Suprem secț. pen. dec. 192/1975 în Revista română de drept nr. 6/1975 pag. 71.

[13]) Trib. Suprem secț. pen. dec. nr. 201 din 2 februarie 1978 în Revista română de drept nr. 7/1975 pag. 71.

Scanned with OKEN Scanner

condamnatul va putea să reînceapă executarea [14]; cînd femeia condamnată este gravidă sau are un copil mic de un an, ipoteză cînd amînarea se dă pînă la încetarea cazului ce a impus întreruperea [15]; cînd există împrejurări datorită cărora executarea imediată a pedepsei ar avea consecinţă gravă pentru condamnat, familia sa, ori unitatea unde a fost încadrat, situaţie cînd întreruperea poate fi acordată cel mult pentru 3 luni şi numai o singură dată. [16])

Cererea de întrerupere a executării pedepsei poate fi formulată de procuror, de condamnat, ori reprezentantul legal al acestuia de către apărător, şoţ ori conducerea unităţii socialiste, pentru ultimul caz de întrerupere. Data de la care curge perioada de întrerupere este ziua efectivei puneri în libertate.

Competenţa de soluţionare a acestor cereri apaţine instanţei de executare, ori celei egale în grad, în a cărei rază teritorială se află locul de deţinere.[17]) Evidenţa întreruperilor se ţine atît de către instanţa de executare, cît şi de către penitenciar şi, dacă la expirarea termenului de întrerupere, condamnatul nu se prezintă la locul de deţinere pentru continuarea executării pedepsei, se iau măsurile prevăzute de art. 457 alin. 2 C. pr. pen. Anume, administraţia locului de deţinere, trimite de îndată organului de miliţie în raza căruia se află domiciliul ori reşedinţa condamnatului, o copie a mandatului de executare, pentru a se proceda la rearestare. Potrivit dispoziţiilor art. 457 alin. 3 C. pr. pen., administraţia penitenciarului comunică instanţei de executare (adică instanţei care a pronunţat sentinţa în temeiul căreia s-a emis mandatul) data cînd a reînceput executarea pedepsei.

Din examinarea dispoziţiilor cuprinse în art. 453 C. pr. pen. se constată că întreruperea executării pedepsei s-a dispus pe timp limitat, deci nu în mod definitiv, avînd ca efect numai faptul de a opri executarea, atît cît subzistă cauza ce impune luarea acestei măsuri. [18])

În privinţa persoanelor care au calitatea de a formula cereri de întrerupere a executării, acestea sînt prevăzute în mod expres şi limitativ de art. 453 al. 2 şi 362 al. ultim C. pr. pen. astfel că este inadmisibilă cererea formulată de o altă persoană. Dar, condamnatul îşi poate însuşi cererea formulată de către o astfel de persoană care nu are calitate procesuală, cît timp o asemenea cerere se află pe rolul primei instanţe şi — în această situaţie — instanţa devine legal sesizată. [19])

[14]) Trib. Suprem secţ. pen. dec. nr. 612/1974 în Repertoariul alfabetic de practică judiciară pe anii 1969—1975 de V. Papadopol şi M. Popovici Ed. şt. 1977 Bucureşti pag. 43.

[15]) Trib. Suprem sec. pen. dec. nr. 901/1972 în Repertoariul, op. cit. pag. 34. Trib. jud. Bacău dec. pen. nr. 93/1969 în Revista română de drept nr. 4/1969 pag. 181.

[16]) Trib. Suprem secţ. pen. dec. nr. 7/1971 pag. 154.

[17]) Trib. Suprem secţ. pen. dec. nr. 319/1973 în C.D. 1973 pag. 530; Trib. Suprem secţ. pen. dec. nr. 1227/1975 în C.D. 1975 pag. 530.

[18]) Trib. Suprem secţ. pen. nr. 304 din 4 februarie 1974 în Revista română de drept nr. 7/1974 pag. 13.

[19]) Trib. Suprem secţ. pen. dec. nr. 3197 din 27 septembrie 1973 în Revista română de drept nr. 3/1974 pag. 142.

judecător dr. Dorin CLOCOTICI

Scanned with OKEN Scanner

Unele aspecte criminologice ale recidivei din rîndul infractorilor în vîrstă de peste 21 de ani

— continuare din nr. 3 (43) —

Partidul nostru acordă o deosebită atenție educării fiecărui om în spiritul concepției materialist dialectice și istorice, a principiilor eticii și echității socialiste. Perfecționarea morală constituie astfel o latură esențială a promovării principiilor umanismului, a înnobilării personalității umane cu cele mai înalte trăsături și norme de comportare și conviețuire socială, pentru materializarea pe plan etic a tipului superior de civilizație pe care-l făurește socialismul și comunismul.

Umanismul socialist se bazează pe respectul față de muncă. Întrucît valorile etice ale societății noastre gravitează în jurul cinstirii muncii, iar educația socialistă se axează pe apărarea acesteia, legitățile dezvoltării sociale implică răspunderea directă a colectivelor de oameni ai muncii, a întregii societăți pentru asigurarea respectării normelor de conviețuire socială și a legilor țării. Dintr-o asemenea perspectivă se degajă adevăratele semnificații umaniste ale principiilor eticii și echității socialiste care, prin conținutul lor complex, depășesc implicațiile pur prescriptive, asigurîndu-se, în climatul nostru social compatibilitatea deplină a normelor și principiilor teoretice cu acțiunile practice generatoare de noi premize de afirmare și dezvoltare a umanismului socialist, ca umanism integral, generalizat la nivelul întregii societăți.

În concordanță cu principiile umanismului revoluționar, partidul a inițiat măsuri practice privind reeducarea și reintegrarea în viața socială a celor care săvîrșesc abateri de la normele de comportare în societate sau comit încălcări ale legii. Esența acestui sistem de acțiune constă în aceea că procesul de reeducare se realizează prin acțiunea conjugată, unitară, a întregii societăți, a tuturor factorilor cu atribuții educaționale, a tuturor oamenilor muncii. Ansamblul de măsuri adoptate de Conferința Națională a Partidului Comunist Român din decembrie 1977, se caracterizează prin spirit novator, revoluționar și umanist, prin aceea că, în cadrul și cu ajutorul colectivelor de oameni ai muncii, al opiniei publice, societatea noastră oferă, prin mijloace profund umane, perspectiva recuperării celor care, din diferite cauze, au încălcat regulile de conviețuire socială ori legile țării.

Sintetizînd aceste transformări, documentul adoptat arată că în ultimii ani, din inițiativa și pe baza indicațiilor conducerii partidului, ale tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU personal, s-a pus un accent sporit pe rolul influenței exercitate de oamenii muncii, de opinia publică în prevenirea și combaterea încălcărilor legii. Conferința Națională a partidului, a definit obligația organelor și organizațiilor de partid, a organelor de stat, unităților socialiste, organizațiilor sindicale, de tineret, femei și a celorlalte organizații obștești de a pune pe primul plan activitatea politico-educativă, de convingere a fiecărui cetățean, asupra răspunderii ce-i revine de a respecta legile țării, normele de conviețuire socială, disciplina, ordinea societății noastre.

Conținutul de esență al hotărîrilor de partid și al dispozițiilor le-

Scanned with OKEN Scanner

gale menționate, cuprinde trecerea planificată, dirijată, a societății noastre — ca urmare a numeroaselor și profundelor transformări anterioare — la o nouă treaptă calitativ superioară a devenirii și existenței sale istorice. Pentru realizarea acestui salt istoric, a acestei creșteri calitative, este necesară o perfecționare continuă a conștiinței umane în toate laturile și manifestările sale. Deci se poate afirma că umanismul nostru este un umanism al răspunderii, al preocupării permanente față de interesele societății și ale individului, realizat prin stilul comunst de muncă și viață. Orientările la care ne referim cuprinse în documentele de partid privesc caracterul, sarcinile, formele și felurile pedepselor și sancțiunilor, temeiurile și condițiile de aplicare a lor, obligația de a lua în considerație împrejurările concrete în care s-a comis o anumită faptă.

Conferința Națională a P.C.R. din decembrie 1977, stabilește că *procesul de reeducare a persoanelor care săvîrșesc abateri sau încălcări ce nu prezintă un grad ridicat de pericol social trebuie să se desfășoare, de regulă, fără privare de libertate, sub supravegherea colectivelor de muncă din unitățile socialiste, prin prestarea unei activități utile.* Totodată, se arată în aceste documente — față de cei care, cu tot ajutorul acordat, nesocotesc colectivul în care muncesc, comit noi încălcări ale legii, noi abateri, organele de stat au datoria să ia măsurile cele mai severe. Pentru infracțiunile grave cum sînt omorul, trădarea de patrie, spionajul, subminarea economiei naționale, faptele grave săvîrșite prin violență și altele, se va aplica, cu toată fermitatea potrivit legii pedeapsa cu închisoarea. În modul de sancționare și pedepsire a celor care comit încălcări ale legilor și normelor de conviețuire socială, precum și în felul de executare a sancțiunilor și pedepselor, se reflectă cu profundă claritate imperativul îndreptării celor vinovați și al redării lor societății ca elemente utile.

Deci, prin hotărîrile adoptate de partidul și statul nostru se definește obligația întregii societăți, a tuturor oamenilor muncii atît pentru prevenirea încălcării legilor țării și a regulilor de conviețuire socială cît și pentru reeducarea persoanelor ce au comis abateri ori infracțiuni. Păstrîndu-se răspunderea directă pentru activitățile ce constituie specificul muncii fiecărui organ de stat și obștesc, s-a reliefiat strînsa interdependență existentă între calitatea tuturor acestor activități, faptul că la nivelul societății ele formează un ansamblu, o deplină unitate. Din hotărîrile de partid rezultă faptul că în locurile de deținere sînt trimise acele persoane care au săvîrșit fapte grave și deosebit de grave, cu un grad de pericol mărit și care impun în raport cu fapta comisă, privarea de libertate.

Faptul că o anume persoană comite o infracțiune constituie dovada unui deficit educațional, a unei insuficiente preocupări pentru formarea și consolidarea trăsăturilor de caracter proprii omului demn și cinstit. Este însă dificil a localiza ponderea insuficienței preocupărilor necesare unei reale educații pe perioade distincte ale vieții. În cadrul unităților de detenție pentru eliminarea sau diminuarea acestor insuficiențe, se organizează o diversitate de activități politico-educative și culturale. Totalitatea acestora au o singură finalitate și anume reeducarea infractorului, transformarea lui în spiritul normelor morale și legale specifice societății noastre socialiste. Activitatea reeducativă, organizată în

Scanned with OKEN Scanner

mod ştiinţific, implică o temeinică cunoaştşere a cauzelor reale, care au determinat comiterea infracţiunilor. În cadrul activităţii reeducative, desfăşurate în penitenciar, se urmăreşte convingerea condamnaţilor cu privire la necesitatea şi utilitatea muncii pentru societate, cît şi pentru fiecare individ în parte. Totodată se realizează pregătirea profesională şi şcolară a celor care fac obiectul unor astfel de acţiuni. Toate aceste acumulări din perioada detenţiei trebuie să conducă la saltul calitativ menit să transforme infractorul într-un om lipsit de pericol social, capabil să desfăşoare cu cinste şi demnitate o activitate socială utilă.

Referindu-ne concret la modul de manifestare a condamnaţilor recidivişti în virtă de peste 21 de ani, aflaţi în penitenciare trebuie să spunem că investigaţia noastră ne-a relevat faptul că faţă de alte categorii de deţinuţi aceştia prezintă o serie de particularităţi în privinţa acceptării legitimităţii pedepsei, a integrării lor la viaţa de detenţie şi receptivităţii la acţiunea de reeducare.

Astfel, o parte dintre ei acceptă legitimitatea pedepsei iar pe timpul executării acesteia se străduiesc să evite conflictele legate de nerespectarea regulilor de regim, muncesc cu rezultate, în general, bune, sînt disciplinaţi şi execută corect sarcinile pe care le primesc. Acestea nu înseamnă nicidecum o dovadă a reeducării căci conţinutul concepţiilor lor se caracterizează printr-o insuficientă afiliere la interesele generale ale societăţii, iar modul lor de a gîndi şi aprecia viaţa este susceptibil de a interpreta eronat sau duşmănos fenomenele sociale. În această categorie se încadrează tipul de multirecidivist, ce se raliază mentalităţii conform căreia „penitenciarul este casa şi masa mea".

O bună parte din rîndul acestora, după executarea pedepsei persistă în atitudini antisociale, săvîrşesc noi infracţiuni, revenind după perioade mai mult sau mai puţin îndelungate în penitenciar. De regulă ei nu au familii legal constituite, reprezentînd ponderea în procentul de 42% a celor care conform rezultatului investigaţiilor noastre menţineau numai legături întîmplătoare cu persoane din exteriorul penitenciarului. Ei înţeleg bine cerinţele regimului execuţional penal, iar experienţa detenţională le-a permis adoptarea unei adevărate tehnici de speculare a unor imperfecţiuni ale regulamentelor legale în vigoare şi ale modului de executare a serviciului de către unele cadre. Sînt mînuitori pricepuţi ai comportamentului dedublat, adoptînd conduite diferenţiate în raport de interesele imediate urmărite dar şi de exigenţa cadrelor care îi supraveghează. În principiu ei nu intră în conflict cu cadrele dorind să lase impresia unor oameni docili.

O altă categorie de recidivişti o constituie cei care nu acceptă legitimitatea pedepsei, se consideră nevinovaţi şi victime ale răfuielilor personale ale organelor de anchetă sau justiţie. Din cadrul acestei categorii o bună parte se străduie să nu aibă neplăceri pe timpul executării pedepsei, muncesc, şi rareori comit abateri de la regulile de ordine interioară stabilite în locurile de detenţie. Majoritatea acestora adoptă atitudini aparent disciplinate, sînt prin excelenţă conformişti, dar numai pînă la un anumit punct. Ei trec brusc de la o stare de spirit la alta, de la o extremă la cealaltă, îşi stăpînesc mai greu pornirile şi reprezintă o bună parte a celor 45% din lotul

[1]) A se vedea partea 1, în Buletinul penitenciarelor nr. 3 (43) 1980, pagina 67—72.

Scanned with OKEN Scanner

investiat, care sînt titularii unor dereglări neuro-psihice evidente. Se consideră niște nedreptățiți ai soartei, care ajung în detenție nu pentru faptele săvîrșite ci pentru că organele de anchetă au ceva anume cu ei. Verbal se afirmă ca niște răzbunători dar cum ajung în libertate nu-i interesează decît viața dezorganizată și traiul parazitar. Atitudinile disciplinate sînt urmate la perioade variabile de momente de furie, violență și agresivitate față de alți deținuți, iar uneori și față de cadre. Le place mult să fie flatați de ceilalți condamnați, să se impună ca lideri negativi, temîndu-se nu de fermitatea și asprimea măsurilor disciplinare ci mai ales de consecvența acestora. Preferă asprimea acțiunilor de imobilizare, decît singurătatea zilelor de izolare. Atunci cînd sînt totuși izolați caută prin orice mijloace să ajungă într-o colectivitate cît de mică, iar dacă nu reușesc adoptă atitudini prin care să atragă atenția celorlalți condamnați (țipă, sparg, se dedau la acte proprii de violență, sau agresivitate etc).

O altă categorie — și ultima în accepțiunea noastră — o constituie recidiviștii caracterizați printr-o atitudine aversivă atît față de pedeapsa aplicată cît și de executarea acesteia, recurgînd fie în mod direct, fie simulat la o serie de metode prin care să se sustragă de la regimul legal de deținere. De regulă ei simulează sau își provoacă diferite boli, refuză să muncească, încearcă să stabilească legături pe căi ilegale cu alți condamnați sau cu persoane din afară, fie în scopul obținerii unor foloase materiale, fie în vederea schimbului de informații pentru facilitarea ascunderii sau denaturări adevărului în cauzele în care sînt implicați, fie în alte scopuri.

Unii din ei sînt obsedați de ideea depistării posibilităților de evadare, recurgînd la o gamă variată de metode pentru a fi mutați de la un penitenciar la altul în căutarea unor așazise condiții lejere de muncă și a unor exigențe mai scăzute de disciplină. În sprijinul unor revendicări sau pentru intimidarea cadrelor recurg la expresii jignitoare și amenințări la adresa unor organe de stat, instigîndu-se reciproc într-o diversitate de acțiuni de încălcare ori eludare a normelor de regim. Majoritatea lor prezintă tulburări de comportament, sînt violenți, își produc autorăniri, motiv pentru care, de regulă, sînt folosiți la muncă numai în interiorul penitenciarelor.

În raporturile dintre ei, recidiviștii folosesc frecvent forța, șantajul și amenințarea pentru dobîndirea unei poziții de „frunte" în cadrul grupului, practică apologia infracțiunii și se laudă cu faptele antisociale (reale sau imaginare) săvîrșite.

Facem mențiunea, că din cele expuse pînă aici nu trebuie înțeles că acestora le-ar lipsi cu desăvîrșire valorile etice pozitive, că posedă tare negative ireversibile. Dimpotrivă este un adevăr de necontestat, faptul că ei au și o serie de însușiri pozitive, care depistate și exploatate în mod corespunzător duc la rezultate dorite, în sensul realizării unei reeducări reale la punerea în libertate.

Procesul de restructurare a conștiinței și de determinare a unei atitudini conforme normelor de conviețuire socialistă, la recidiviști este pe cît de dificil pe atît de complicat datorită unor multitudini de factori. Cînd vorbim însă de posibilitățile de transformare ale omului, în general, avem neapărat în vedere pe lîngă trăsăturile personalității sale și

Scanned with OKEN Scanner

structura mediului în care trăieşte, deoarece înţelegerea comportării cuiva, a trăsăturilor de caracter şi personalitate, nu poate exista decît prin situarea subiectului respectiv într-un context fizic şi social trecut, prezent şi viitor.

În această ordine de idei reţinem că în general oamenii cînd intră în relaţii — întîmplătoare sau organizate — devin într-o măsură mai mare sau mai mică alţii. Anumite funcţii psihice se intensifică, altele se inhibă ca efect al unui fenomen psihic interuman care îşi are specificul său, varietatea şi legitatea sa, deosebit de celelalte fenomene psihice pe care le trăieşte fiecare individ atunci cînd se află numai cu sine. De asemenea, avem în vedere faptul că în general colectivităţile în raport de numărul membrilor respectivi, de motivele care le determină acţiunile, de condiţiile de spaţiu, timp şi organizare, se prezintă ca unităţi ce se caracterizează prin procese psihice proprii. Nu trebuie deci ignorat că în penitenciare — în raport de situaţiile existente — se formează conştiinţe colective (pozitive sau negative) care dobîndesc consistenţă şi statornicie fiind conduse de motive, idei şi finalităţi permanente, care influenţează în mod direct şi nemijlocit strategia reeducativă organizată şi desfăşurată cu o anumită categorie de condamnaţi, în cazul nostru recidiviştii în vîrstă de peste 21 de ani.

Referindu-ne la aceasta, constatăm că însuşirile negative ce-i caracterizează se datoresc în bună parte structurii individuale a recidiviştilor privită sub aspectul gradului lor de cultură, instruire, moralitate — structură generată de o multitudine de factori. Ar fi greşit dacă am pune manifestările acestora numai pe seama factorilor care au acţionat asupra lor anterior condamnărilor sau dacă ne-am rezuma la simpla constatare că în general aceştia sînt răi şi greu educabili. Problema modului de manifestare a recidiviştilor trebuie privită în contextul tuturor factorilor sociali care au acţionat asupra lor, inclusiv a mediului penitenciar cu toate componentele sale, deoarece o bună parte au trăit o anumită perioadă din viaţa lor în penitenciare.

Concluzionînd, vom reţine faptul că pentru realizarea calitativă şi integrală a scopului executării pedepselor privative de libertate — şi anume reala reeducare a celor condamnaţi — este necesar ca toţi lucrătorii implicaţi în această acţiune de răspundere socială să cunoască în profunzime toate aspectele şi laturile fenomenului detenţional. Numai în deplină cunoştinţă de cauză putem stabili cele mai indicate măsuri, pentru reeducarea persoanelor care au comis fapte ansociale şi au fost condamnate la pedeapsa închisorii. În acest context, cunoaşterea unor aspecte criminologice, specifice recidiviştilor în vîrstă de peste 21 de ani, poate contribui la formarea unei imagini mai clare şi cuprinzătoare cu privire la direcţiile în care trebuie orientate acţiunile reeducative organizate cu o asemenea categorie de condamnaţi, în aşa fel încît scopul pedepsei cu închisoarea să fie pe deplin realizat, aducîndu-ne totodată contribuţia — alături de ceilalţi factori — la prevenirea recidivei.

locot. colonel Ilie VLADU
locot. colonel Nicolae MANOLE
locot. colonel Aurel BORCAN

Scanned with OKEN Scanner

Probleme de practică judiciară în materia dreptului familiei, cu referire specială la situația persoanelor condamnate definitiv, aflate în executarea pedepsei cu închisoarea.

În literatura juridică — parte din aceasta publicată chiar în paginile Buletinului penitenciarelor — s-a argumentat cu multă temeinicie caracterul profund reeducativ pe care legea îl consacră regimului executării pedepsei cu închisoarea. În mod justificat s-a demostrat cu această ocazie că, prin eforturile depuse de către toți factorii educaționali — între care un rol deosebit îl ocupă cadrele penitenciarelor, — se realizează o reală recuperare a condamnaților, aceștia reintegrîndu-se, după liberare, în viața socială activă.

În cadrul acestei activități complexe, al cărei scop îl constituie transformarea condamnatului într-un om util și devotat societății, nu sînt și nu pot fi omise aspectele ce privesc viața sa de famile.

Prin arestarea unuia dintre soți familia este temporar destrămată, însă căsătoria acestora continuă să existe. Într-adevăr, potrivit art. 37 C. fam. căsătoria se desface prin moartea unuia dintre soți, prin declararea judecătorească a morții unuia dintre aceștia sau prin divorț. De altfel prin art. 52 și 56 din Regulamentul privind executarea pedepselor, aprobat prin H.C.M. 2282/1969, se fac referiri exprese la dreptul consacrat condamnaților de a păstra legături cu familiile, iar prin art. 123 — 127 din același regulament se reglementează condițiile încheierii căsătoriei în timpul detenției.

Munca de reeducare implică o bună cunoaștere a fiecărui condamnat, deoarece numai astfel se poate acționa cu promtitudine și eficiență, cu tact și fermitate, în vederea treptatei eliminări, din conștiința infractorului, a trăsăturilor negative de caracter, dar și pentru formarea convingerii că, redevenind liber, are permanenta obligație de a dovedi că este un om util atît societății, cît și propriei sale familii.

În cadrul activităților desfășurate cu condamnații, credem că prezintă interes pentru cadrele penitenciarelor cunoașterea principalelor probleme rezultate din practica judiciară, în materia dreptului familiei, cu privire la situația specifică a persoanelor aflate în detenție.

1). **Drepturile părintești.** — Potrivit dispozițiilor art. 97 alin.1 și 2 din Codul familiei, ambii părinți au aceleași drepturi față de copii lor minori, urmînd ca drepturile părintești să fie exercitate numai în interesul copiilor.

Deși condamnarea la pedeapsa închisorii, cu executare în penitenciar, nu constituie și o implicită desfacere a căsătoriei, totuși detenția atrage după sine atît despărțirea în fapt a soților cît și executarea măsurilor accesorii prevăzute de art. 71 alin. 2 C. pen. (respectiv interzicerea drepturilor menționate la art. 64 C. pen. din momentul în care hotărîrea de condamnare a rămas definitivă și

Scanned with OKEN Scanner

pînă la terminarea executării pedepsei, grațierea totală sau parțială a restului de pedeapsă ori împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei [1]).

Întrucît art. 64 lit. d din C. pen. prevede interzicerea drepturilor părinteşti, condamnatul pe întreaga perioadă cît execută pedeapsa accesorie nu poate lua nici o hotărîre în sensul art. 98 — 101 din C. fam., cu privire la persoana, educația, domiciliul ori bunurile copilului său. Drepturile părinteşti sînt exercitate în acest timp de celălalt soț sau, dacă acesta nu mai este în viață, ori la rîndu-i este decăzut din drepturile părinteşti, se ia măsura punerii copilului minor sub tutelă, prin grija consiliului popular competent, în conformitate cu art. 113 şi următoarele din C. fam. .

2. **Bunurile comune ale soților.** Bunurile pe care soții le dobîndesc în timpul căsătoriei sînt comune, aparțin astfel ambilor, cu excepția celor expres prevăzute sub denumirea de "proprii" prin art. 31 C. fam., dintre care exemplificăm: cele dobîndite prin moştenire, bunurile de uz personal (de exemplu îmbrăcămintea) şi cele destinate exercitării profesiei (de exemplu uneltele unui meseriaş).

În cazul cînd unul dintre soți execută o pedeapsă în penitenciar, bunurile comune păstrează acest caracter al comunității, însă rămîn în stăpînirea exclusivă a celuilalt soț. De altfel, prin art. 35 din C. fam., se consacră regula cu caracter de principiu în sensul că soții administrează şi folosesc împreună bunurile comune şi dispun tot astfel de ele, oricare din soți fiind socotit că are şi consimțămîntul tacit al celuilalt.

Administrarea bunurilor de către celălalt soț trebuie făcută cu bună credință. În acest sens, instanța supremă a statuat că fapta unuia dintre soți, de a-şi însuşi sau dispune pe nedrept, de unul sau mai multe bunuri comune, aflate în deținerea sa exclusivă (cum este situația cînd celălalt soț este reținut ori arestat), săvîrşită cu intenție, adică avînd reprezentarea prejudiciului material cauzat celuilalt soț, unită cu voința producerii acestui rezultat, constituie infracțiunea de abuz de încredere prevăzută de art. 213 C. pen. În cauzele de acest fel, instanța investită cu soluționarea plîngerii formulată de soțul păgubit dispune restabilirea situației anterioare, în cazul în care bunul nu a fost înstrăinat, iar dacă bunul nu mai există, valoarea acestuia trebuie avută în vedere cînd, cu ocazia divorțului, se procedează la împărțirea bunurilor comune.[2])

Cînd un condamnat este prejudiciat prin fapta celuilalt soț cu privire la bunurile sale comune, în condițiile arătate mai sus el trebuie să se adreseze mai întîi comisiei de judecată de pe lîngă consiliul popular în raza căruia domiciliază celălalt soț, în termen de două luni, calculat de la data cînd a cunoscut comiterea acestei fapte (art. 30 al.2 din Legea nr. 59/1968) dar nu mai tîrziu de 5 ani de la data săvîrşirii (art. 122 litera d, C.pen.).

Procedura de împăciuire, în fața comisiei de judecată trebuie să se finalizeze, chiar dacă nu se realizează împăcarea soților cu privire la infracțiunea reclamată, în termen de o lună de la sesizarea acesteia. Apoi, în cursul unui alt

[1]) Tribunalul Suprem, secția penală, decizia nr. 2702 în Revista română de drept nr. 3/1974, pagina 150.

[2]) Plenul Tribunalului Suprem, decizia de îndrumare nr. 7/1974, Revista română de drept nr. 3/1975 pagina 34.

Scanned with OKEN Scanner

termen de o lună, dacă stăruie în trimiterea în judecată a celuilalt soţ, condamnatul se va adresa judecătoriei din raza teritorială a căreia domiciliază soţul reclamat art. 284 alin. 3 C. pr. pen.).

Prin art. 52 din Legea nr. 59/1968, privind organizarea comisiilor de judecată, se prevede că dispoziţiile procedurale ale acesteia se completează, în mod corespunzător, cu cele cuprinse în C. pr. pen.[3]).

Astfel, în Legea nr. 59/1968, neexistînd prevederi exprese în legătură cu situaţia celor aflaţi în detenţie, împotriva cărora s-a comis o infracţiune pentru care este obligatorie prealabila procedură de împăciuire la comisia de judecată — cum este cazul faptei prevăzute de art. 213 C. pen. — rezultă că se aplică atît pentru comisia de judecată cît şi pentru instanţă dispoziţiile speciale prevăzute la citare, cuprinse în art. 177 alin. 6 şi art. 291 alin. 8 din Codul de procedură penală (citare prin administraţia locului de deţinere pentru fiecare termen).

Într-un asemenea proces condamnatul are calitatea de reclamant, astfel că obligatorie este numai citarea şi asigurarea posibilităţii de a-şi formula şi a-şi administra probe, dar nu şi aducerea sa în instanţă, căci dispoziţiile art. 314 alin. 2 C. pr. pen. se referă numai la persoanele arestate, care au calitatea de inculpat. Desigur, instanţa poate dispune aducerea condamnatului reclamant în instanţă, dacă apreciază că prezenţa acestuia este necesară stabilirii adevărului în acţiunea penală pe care a provocat-o.

3. Probleme specifice privind divorţul. — Atît condamnatul cît şi celălalt soţ, poate cere desfacerea căsătoriei, dacă apreciază că se află în situaţia prevăzută de art. 38 C. fam. adică dacă există motive temeinice datorită cărora continuarea căsătoriei nu este posibilă, pentru cel care solicită desfacerea ei.

Analiza acestor motive se face, în toate cazurile, respectiv şi în situaţia cînd cel chemat în judecată pentru divorţ, se alfă în executarea unei pedepse, deoarece numai faptul executării pedepsei nu constituie prin el însăşi temei pentru desfacerea căsătoriei.

Desigur analizînd natura faptei penale care a atras condamnarea, conduita condamnatului anterior arestării, cauzele reale ale neînţelegerilor dintre soţi, instanţa stabileşte dacă sînt ori nu întrunite condiţiile prevăzute de art. 38 C. fam. În temeiul rolului activ pe care trebuie să-l realizeze, instanţa depăşeşte, în analiza pe care o face, cadrul motivelor invocate în acţiunea de divorţ, înlătură susţinerile aparente şi nereale, stabileşte adevăratele cauze ale neînţelegerilor existente şi analizînd situaţia soţilor, desface ori nu căsătoria, în raport şi cu cerinţa apărării intereselor copiilor minori rezultaţi din căsătorie.[4]).

Natura faptei penale care a atras condamnarea prezintă totuşi relevanţa şi poate constitui uneori o probă convingătoare, care justifică cererea de divorţ, în situaţiile pe care legea le prevede expres.

Astfel, prin art. 613[1] alin. 2 lit. b C. pr. civ. se prevede că preşedintele judecătoriei, primind cererea de divorţ, nu mai acordă termen

[3]) N. Volonciu, Drept procesual penal — Bucureşti 1972, pagina 310.

[4]) Plenul Tribunalului Suprem, decizia de îndrumare nr. 10/1969 în Revista română de drept nr. 1/1970, pagina 128, modificată prin decizia de îndrumare nr. 10/1974, Revista română de drept nr. 4/1975 pagina 38.

Scanned with OKEN Scanner

de gîndire, în camera de consiliu, ci fixsează direct termen de judecată în şedinţă publică, dacă soţul pîrît a fost condamnat pentru tentativă sau complicitate la tentativă de omor împotriva soţului reclamant, instigare la omor împotriva acestuia, vătămarea corporală gravă a soţului reclamant (art. 182 C. pen.), nedenunţarea acestor fapte ori favorizarea altora pe care le-a săvîrşit, sau dacă a fost condamnat pentru comiterea unei infracţiuni privind viaţa sexuală (art. 197 — 203 C. pen.).

Întrucît executarea pedepsei duce la temporara destrămare a familiei, iar în culpă pentru această consecinţă se află condamnatul, legiuitorul a stabilit că şi durata pedepsei constituie un element în raport cu care se apreciază temeinicia motivelor de divorţ, căci despărţirea în fapt, ca o consecinţă a încălcării legii, poate constitui o manifestare a condamnatului în sensul lipsei de afecţiune faţă de celălalt soţ.

Pornind de la acest raţionament art. 613 [1] alin. 2 lit. b C. pr. civ., prevede că nu se mai stabileşte termen de gîndire ci se fixează direct termen de judecată în şedinţa publică, dacă soţul pîrît a fost condamnat pentru una sau mai multe infracţiuni săvîrşite cu intenţie (altele decît cele menţionate mai sus), la pedeaspsa închisorii de cel puţin 3 ani, cu condiţia ca această cerere de divorţ să fie introdusă în timpul executării pedepsei.

Din modul de redactare a dispoziţiei menţionate, reţinem că soţul reclamant trebuie să facă dovadă că la data introducerii acţiunii de divorţ soţul se află în executarea unei hotărîri definitive de condamnare, prin care s-a stabilit o pedeapsă de cel puţin 3 ani (o singură pedeapsă ori mai multe în urma aplicării regulilor de la concursul de infracţiuni — respectiv şi prin sporirea rezultantei — totalizează cel puţin 3 ani). Întrucît legea se referă la o pedeapsă actuală, în curs de executare, rezultă că nu se pot invoca, pentru a se obţine judecarea într-un timp mai scurt — prin înlăturarea termenului de gîndire — pedepse care au fost deja executate. Existenţa unor astfel de pedepse, executate, păstrează însă calitatea unei situaţii de fapt, a cărei analiză se face în cadrul ansamblului temeiurilor pe care se sprijină soluţia dată în procesul de divorţ.[5]).

În situaţiile exprese şi limitativ prevăzute în dispoziţiile legale menţionate, deşi nu se acordă termen de gîndire, instanţa stăruie totuşi la primul termen de judecată în împăcarea soţilor (art. 616 alin. 2 C. pr. civ.).Pe de altă parte, faţă de dispoziţiile art. 616 alin. 1 C. pr. civ., rezultă că este obligatorie prezenţa, la fiecare termen a reclamantului, dar nu şi a pîrîtului în procesul de divorţ.

Cît priveşte pe pîriţii aflaţi în detenţie, art. 614 C. pr. civ., prevede că aceştia pot fi reprezentaţi, în procesul de divorţ de mandatari — avocaţi, ori celelalte persoane prevăzute de art. 68. alin. 5 şi 6 C. pr. civ..

Condamnatul care are calitatea de pîrît poate să-şi aleagă ori nu un mandatar, ori poate chiar să refuze a se prezenta în instanţă; cînd însă îşi exprimă interesul de a participa la dezbateri, ori cînd instanţa apreciază că prezenţa lui, la judecată este necesară stabilirii adevărului, condamnatului pîrît

---

[5]) Plenul Tribunalului Suprem, decizia de îndrumare nr. 5/1971, în Revista română de drept, nr. 6/1971, pagina 116; Tribunalul Suprem secţia civ. decizia nr. 1158/1972, în C.D. 1972 pagina 217; Tribunalul Suprem secţia civ. decizia nr. 74/1973 (nepublicată).

Scanned with OKEN Scanner

trebuie să i se asigure prezența, la fiecare termen pentru care a fost citat.

Situația reclamantului aflat în detenție este diferită însă de a pîrîtului, sub aspectul prezenței la proces. Într-adevăr, față de dispozițiile art. 616 alin. 1 C. pr. civ., privind obligativitatea prezenței în instanță a reclamantului la fiecare termen instanța sesizată cu acțiunea de divorț va dispune transferarea condamnatului reclamant la penitenciarul care deservește instanța respectivă (dacă reclamantul se află într-un alt penitenciar decît cel care deservește acea instanță).

4. **Situația copiilor născuți în perioada în care soțul se află în detenție.** — Prin art. 53 alin. 1 C. fam., se instituie o prezumție legală de paternitate cu formularea: „copilul născut în timpul căsătoriei are ca tată pe soțul mamei", iar art. 54 C. fam. prevede că paternitatea poate fi tăgăduită numai dacă „este cu neputință ca soțul mamei să fie tatăl copilului".

Starea de „neputință", prevăzută de art. 54 C. fam., privește existența unei situații obiective, care trebuie dovedită, pentru a se stabili dacă soțul s-a aflat într-o imposibilitate fizică de procreere, în perioada concepțiunii, împrejurare care trebuie confirmată prin probe științifice, fie că s-a aflat în alte asemenea situații obiective de imposibilitate de a avea legături cu soția în perioada respectivă. Prin art. 61 C. fam. se prevede că timpul legal al concepțiunii este cuprins între a trei suta și o sută optzecea zi dinaintea nașterii copilului. [6]).

Cînd soțul condamnat apreciază că nu este tatăl copilului și dacă dorește să tăgăduiască paternitatea, pentru a se constata că nu poate fi tatăl acestuia, trebuie să formuleze acțiune împotriva soției și să o înainteze judecătoriei în raza teritorială a căreia aceasta are domicilul.

Față de prevederile art. 55 din Codul familiei, acțiunea trebuie introdusă în termen de „6 luni de la data cînd tatăl a cunoscut nașterea copilului". Chiar dacă „neputința" de a fi tatăl copilului este evidentă, în lipsa unei acțiuni care are ca obiect tăgada paternității, starea civilă a copilului nu poate fi modificată. Cît privește stabilirea datei cînd a luat cunoștință de nașterea copilului, dacă vîrsta acestuia depășește 6 luni în momentul sesizării instanței, aceasta constituie o problemă de fapt, adică trebuie să rezulte din probatoriile administrate, fiind posibil să treacă o perioadă chiar relativ lungă din momentul nașterii copilului și pînă cînd pretinsul tată a cunoscut acest fapt. Interesul societății dar și al copilului este acela ca starea civilă să exprime o realitate, astfel că dovedirea datei reale cînd soțul a luat cunoștință de nașterea copilului, cît și administrarea probelor necesare rezolvării acțiunii formulate, constituie și o preocupare a instanței — în virtutea rolului activ pe care aceasta îl exercită.

Judecător doctor,
DORIN CLOCOTICI

---

[6]) Tribunalul Suprem secț. civ. decizia nr. 2518/1973 în C.D. 1973, pag. 260; Tribunalul Suprem secț. civ. decizia nr. 1504/1971 în C.D. 1971, pag. 146; Tribunalul Județean Timiș, decizia civ. nr. 557/1972, în Revista română de drept nr. 1/1973, pag. 161.

Scanned with OKEN Scanner

PE TEME ECONOMICO-FINANCIARE

Întreprinderile economice din subordinea D.P. raportează realizarea înainte de termen a sarcinilor pe întregul cincinal 1976–1980

Integrîndu-se în efortul general al oamenilor muncii din țara noastră, întregul personal din întreprinderile economice și unitățile de penitenciare, mobilizat de organizațiile de partid, acționînd în spiritul orientărilor și a indicațiilor date de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, comandantul nostru suprem, a imprimat activității desfășurate un caracter mai organizat, stimulînd inițiativa și acțiunile novatoare pentru soluționarea eficientă a problemelor legate de aplicarea noului mecanism economico-financiar, pentru îmbunătățirea neîncetată a fluxurilor de producție și realizarea ritmică a sarcinlor de plan.

Ca urmare a consecventelor preocupări manifestate la toate nivelele, pentru perfecționarea formelor și metodelor de muncă, generalizarea experienței pozitive, promovarea celor mai avansate soluții productive, creșterea nivelului de pregătire a cadrelor și îmbunătățirea conținutului activităților politico-educative și culturale organizate și desfășurate cu deținuții, în cadrul cărora rolul preponderent l-au avut acțiunile reeducative în sprijinul și pentru creșterea eficienței muncii productive, cadrele unităților și ale Direcției penitenciarelor au raportat realizarea integrală a planului la producția industrială pe întregul cincinal 1976-1980 încă din data de 22 septembrie 1980.

Aceste realizări care constituie în același timp și un element cu puternice rezonanțe mobilizatoare și stimulative spre eforturi susținute și rezultate tot mai bune, au fost obținute în condițiile luptei neîncetate pentru găsirea și aplicarea celor mai eficiente procedee tehnologice, folosirea integrală și cît mai rațională a timpului de lucru, reducerea consumurilor de materii prime, materiale și energie, într-un cuvînt pentru creșterea eficienței economice sub toate aspectele. Desigur că acest lucru a însemnat o permanentă atitudine prospectivă față de cerințele muncii, analize sistematice ale anumitor probleme actuale în strînsă corelare cu evoluția lor în perspectivă, o bună aprovizionare tehnico-

Scanned with OKEN Scanner

materială, folosirea judicioasă a mașinilor și utilajelor, cointeresarea oamenilor în obținerea unor rezultate superioare.

Eficiența practică a acestor activități, își găsește reflectarea în realizarea în avans a sarcinilor ce ne-au revenit pe întregul cincinal, care au însemnat un mare volum de muncă din partea fiecărui cadru, atitudine permanent activă față de cerințele procesului productiv, program de lucru prelungit în special pentru subofițeri, dar și pentru restul personalului, precum și efort constant pentru o adevărată și permanentă autodepășire. Este un succes care demonstrează spiritul de abnegație al cadrelor noastre, capacitatea lor organizatorică și puterea de mobilizare a organelor și organizațiilor de partid care au meritul de a fi găsit cele mai adecvate forme de stimulare spre atitudini combative față de aspectele de rutină, șablonism sau comoditate.

Avansul de 100 zile, dobîndit în realizarea sarcinilor actualului cincinal, a creat premise ca pînă la sfîrșitul anului să obținem o producție industrială suplimentară în valoare de peste 140.000.000 lei.

Aceasta se materializează într-un substanțial spor de producție constînd în: peste 10.000 garnituri mobilă în echivalent și mai mult de 50.000.000 lei produse metalurgice, la care se adaugă importante alte cantități de produse destinate exportului.

Cincinalul 1976—1980, ce se circumscrie etapei celor 15 ani deosebit de rodnici pentru întreaga viață politică, economică și socială a României, a purtat și în sectorul industrial al unităților subordonate Direcției penitenciarelor amprenta noului.

Odată cu dotarea unităților, prin extinderea unor capacități existente, oamenii muncii din întreprinderile economice, au militat cu consecvență pentru promovarea noului în producție, pentru introducerea celor mai avansate tehnologii.

În această perioadă, au fost reproiectate și asimilate noi sortimente de produse, ajungînd ca în anul 1980 produsele noi și reproiectate să reprezinte 46,6% din totalul existent în fabricație.

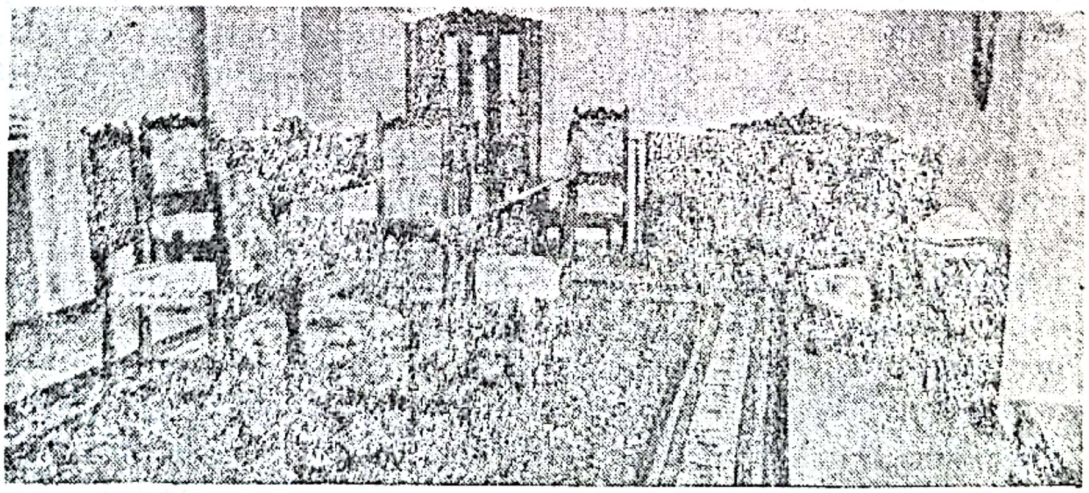

Linie modernă, eleganță — funcționalitate — Sufrageria „LUXOR"

Scanned with OKEN Scanner

Relevăm faptul că la această acțiune și în general la succesele de mai sus, un aport deosebit l-au adus colectivele de muncă de la întreprinderile în care muncesc lt. col. Lorinț Veniamin, maior Oargă Atanasie și cpt. Alexandrescu Marcel care față de numărul sortimentelor în fabricație au reînoit producția în proporție de 52—54% la sortimentele de mobilă, produse metalurgice, împletituri din răchită, pentru piața internă și export, constînd în: dormitoare și sufragerii „Luciana" și „Luxor", camere combinate „Belvedere" și „Georgiana", paturi pentru copii, diverse tipuri de scaune, etajere, vitrine, comode, biblioteci, dulapuri metalice, fișiere metalice cu 10 și 45 sertare, containere diferite, indicatoare pentru orientarea circulației pe drumurile publice, mobilier pe schelet metalic etc.

În același timp, oamenii muncii din întreprinderile economice s-au preocupat intens de aplicarea principiilor noului mecanism economico-financiar, fapt ce a condus la sporirea continuă a eficienței economice. Numai ca urmare a reproiectării produselor existente în fabricație în perioada 1979—1980 sau economisit peste 190 tone metal și 120 m.c. cherestea etc.

Rezultatele bune obținute atît în ceea ce privește latura economico-financiară cît și cele realizate pe linie tehnico-productivă au fost posibile și datorită faptului că în cadrul întreprinderilor economice s-a desfășurat o intensă și eficientă activitate de reeducare prin muncă și de calificare a persoanelor condamnate la pedeapsa cu inchisoarea.

Ca urmare a acestei activități la care și-au adus contribuția toate cadrele, numai în anul 1980 au fost calificați sau recalificați în atelierele întreprinderilor un număr important de deținuți, în meserii care să le faciliteze la liberare, reintegrarea în viața socială.

În prezent, toți lucrătorii din întreprinderile subordonate Direcției penitenciarelor și-au concentrat atenția în direcția pregătirii temeinice a primului an al cincinalului 1981—1985.

Un moment important în acest proces l-au constituit adunările generale ale oamenilor muncii care au dezbătut sarcinile ce revin întreprinderilor din planul național unic de dezvoltare economico-socială a României pe anul 1981, din orientările și indicațiile tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU în consfătuirile de lucru de la C.C. al P.C.R. din acest an, la ședința plenară lărgită a Consiliului Național al Oamenilor muncii, precum și la cel de al II-lea Congres al consiliilor populare.

În acest sens activitatea colectivelor de muncă este concentrată în direcția finalizării acoperirii cu comenzi a capacităților de producție, contractarea tuturor materiilor prime și a materialelor, lansarea în producție a primelor loturi pe anul 1981 la produsele cu ciclu lung de fabricație, precum și cunoașterea sarcinilor de plan pe secții, sectoare, ateliere și formații, în așa fel ca fiecare colectiv, fiecare muncitor să cunoască din timp îndatoririle ce-i revin, și cota sa de contribuție la materializarea planului pe întreprindere.

colonel Gheorghe ZAMFIR

Scanned with OKEN Scanner

PE TEME MEDICALE

— Din tematica de pregătire —
— pentru toate cadrele —

Primul ajutor în caz de înec, electrocutare, insolaţie, arsuri sau degerături

1. PRIMUL AJUTOR ÎN CAZ DE ÎNEC, ELECTROCUTARE ORI INSOLAŢIE

În înec, scopul primului ajutor este de a combate insuficienţa respiratorie.

Înecul se poate produce în două modalităţi : prin epuizare şi prin hidrocuţie.

Înecul prin epuizare se întîlneşte la cei care nu ştiu să înoate. Odată căzuţi în apă, aceştia încearcă să se menţină la suprafaţă prin mişcări dezordonate, obositoare. Cînd oboseala musculară şi epuizarea ajung la maximum, victima se scufundă. În timpul inspiraţiei, în căile respiratorii în loc de aer pătrunde apa care determină asfixia. Tot în această categorie intră şi cei care se îneacă deşi ştiu să înoate bine dar se depărtează prea mult de mal şi nu mai au putere să se întoarcă, precum şi naufragiaţii.

Înecul prin hidrocuţie are drept cauză suferinţa inimii şi a sistemului nervos central. Astfel, în momentul în care sare în apă rece, victima are o stare asemănătoare cu leşinul, pierzîndu-şi cunoştinţa, se scufundă brusc, fără să se zbată. Căile respiratorii se inundă şi apare asfixia. Este vorba de o anumită sensibilitate la apa rece, care se poate recunoaşte după o serie de semne care apar la intrarea în apă : înroşirea pielii, mîncărimi, senzaţie de căldură, dureri de cap, stare de slăbiciune. Cei care ştiu că la intrarea în apă fac asemenea tulburări trebuie să fie foarte prudenţi.

Pînă la oprirea respiraţiei, înecatul trece prin patru faze. În prima fază, prin apropierea reflexă a corzilor vocale, se produce o pauză respiratorie care durează aproximativ un minut. Apoi în funcţie de modul de reacţie al fiecărui individ la lipsa de oxigen, apare o perioadă de respiraţie neregulată, aritmică, urmată de convulsii şi în final de pierderea cunoştinţei. Această fază durează şi ea aproximativ un minut. Faza a treia se caracterizează prin oprirea respiraţiei, dispariţia reflexelor şi relaxarea completă a musculaturii, datorită epuizării totale.

Scanned with OKEN Scanner

În ultima fază apare pericolul opririi inimii, consecință a lipsei prelungite de oxigen și a suferinței celulelor nervoase din creier.

Instituirea rapidă a primului ajutor, în primele două faze, are mari șanse de reușită. În celelalte faze, după scoaterea din apă, victima trebuie asistată ca orice accidentat care nu mai respiră începîndu-se respirația artificială. Desigur, în cazul opririi inimii, se va face masaj cardiac extern.

În electrocutări, primul ajutor urmărește scoaterea victimei de sub influența curentului electric și menținerea funcțiilor vitale, în cazul în care acestea au avut de suferit.

Acțiunea curentului electric asupra organismului are efecte diferite de la individ la individ, precum și în funcție de intensitatea, tensiunea și frecvența curentului. Periculozitatea crește începînd de la intensitatea de 15—30 miliamperi și de la tensiunea de 25 volți. Curentul menajer (110—220 volți) poate provoca electrocutări. De asemenea, curentul alternativ este de patru ori mai periculos decît curentul continuu. Curenții de joasă tensiune (350—500 volți), datorită și utilizării lor pe scară largă, dau cele mai frecvente accidente mortale.

Efectele curentului electric sînt mai intense la cei suferinzi de boli care slăbesc rezistența organismului (anemii, debilitate, hipertiroidie, cardiopatii etc.) și, de asemenea, oboseala, emoțiile, frigul sau umezeala pielii sau a îmbrăcămintei măresc efectele nocive ale curentului electric.

Totodată, traseul curentului electric prin organism are o mare importanță. Cele mai grave electrocutări se produc atunci cînd victima apucă conductorul electric cu ambele mîini, în acest caz curentul trece prin inimă și poate provoca fibrilația sau oprirea acesteia. Trecînd prin creier, curentul electric poate determina pierderea instantanee a cunoștinței, cu căderea la podea. De aceea, electrocutările pot fi însoțite și de fracturi, dintre care cele mai frecvente interesează oasele craniului, bazinul și colul femural. Dacă firul electric este apucat cu două degete, curentul are o acțiune mai puțin dăunătoare, deoarece, scurgerea se face numai prin degetele respective.

Pericolul major al electrocutărilor este reprezentat de oprirea reflexă a respirației și a inimii. În astfel de situații, respirația artificială și masajul cardiac extern apar ca măsuri de mare urgență.

Primul gest al celui care acordă primul ajutor este eliberarea victimei din contactul cu sursa electrică. Această acțiune este destul de dificilă, accidentatul putînd strînge în mod reflex conductorul electric. Salvatorul se poate expune și el la electrocutare dacă nu ia unele măsuri de protecție. Procedeul cel mai simplu și eficace este oprirea curentului de la întrerupător sau deșurubarea contactelor de la tubul electric. Dacă acest lucru nu este posibil, se va încerca ruperea conductorului cu un băț, cu un topor sau cu o lopată cu mîner de lemn. În caz că nu se reușește întreruperea curentului se va trece la desprinderea accidentatului de conductorul electric. Pentru a nu risca să fie electrocutat, salvatorul trebuie să stea pe o scîndură sau alt material izolant și să nu atingă nici o parte neacoperită a victimei. El va folosi mănuși de cauciuc sau își va înfășura mîna și brațul într-o haină.

Scanned with OKEN Scanner

În cazul în care electrocutatul şi-a pierdut cunoştinţa, însă continuă să respire, se va supraveghea libertatea căilor respiratorii, prin evitarea căderii limbii, menţinînd capul accidentatului în extensie şi împingîndu-i înainte maxilarul inferior.

Dacă electrocutatul este conştient, i se va da să bea un pahar cu apă în care s-a dizolvat o linguriţă de bicarbonat.

În cazul opririi funcţiilor vitale se vor lua măsuri de reanimare. De instituirea măsurilor de prim ajutor în primele minute depinde în mare parte salvarea vieţii electrocutatului. Dacă instituirea acestor măsuri se face în primul minut de la producerea electrocutării (în cazul curenţilor de joasă tensiune) se obţin rezultate bune în 90% din cazuri.

Leşinul (lipotimia) este o pierdere bruscă şi de scurtă durată a cunoştinţei. El se datorează scăderii cantităţii de oxigen din creier printr-o defectuoasă irigaţie a sa cu sînge. De cele mai multe ori, cauza este de natură reflexă. nervoasă, fiind vorba de un spasm al vaselor de sînge cerebrale. Leşinul apare îndeosebi la bolnavii de nevroză astenică, anemie, debilitate, diabet etc. Între cauzele frecvente ce pot declanşa starea de leşin se numără : aerisirea insuficientă a încăperilor, starea de extenuare sau de oboseală prelungită, insomniile şi emoţiile intense. Leşinul poate fi, de asemenea, consecinţa unor insolaţii, hemoragii, intoxicaţii sau traumatisme în special în regiunea capului (bărbie, gît) sau în partea superioară a abdomenului.

Leşinul începe cu o senzaţie de slăbiciune şi ameţeală, vîjîieli în urechi şi poate merge pînă la pierderea sensibilităţii şi cunoştinţei. Bolnavul este palid, are transpiraţii reci, pulsul este accelerat, slab bătut, respiraţia este superficială, mîinile şi picioarele sînt reci.

Mai există o stare asemănătoare cu leşinul denumită **sincopă,** însă aici apar şi modificări ale bătăilor inimii, acestea putînd chiar să dispară. De asemenea, se poate opri şi respiraţia.

În acordarea primului ajutor va trebui să se înceapă prin sprijinirea oricărei persoane care se află pe punctul de a leşina, pentru a nu se lovi în cădere. Pentru combaterea insuficienţei circulatorii şi a anemiei cerebrale, bolnavul va fi culcat pe spate, cu capul mai jos decît restul corpului, cu picioarele ridicate, sprijinite pe o pernă sau pe un sul făcut din haine. În acest fel, sîngele poate ajunge mai uşor la creier. Se deschide fereastra sau se scoate bolnavul afară, la aer. Se desface tot ce ar putea împiedica circulaţia sîngelui : gulerul cămăşii, cravata, cureaua etc. Bolnavul va fi stropit cu apă rece pe faţă şi pe piept şi lovit uşor cu palmele pe obraz, ceea ce determină o excitaţie externă capabilă să-l readucă în simţire. În acelaşi scop i se vor da să respire substanţe volatile ca : oţet, parfum sau eter. Dacă bolnavul nu-şi revine, trebuie să i se facă fără întîrziere respiraţia artificială prin metoda „gură la gură".

După ce şi-a revenit complet, accidentatul nu va fi ridicat deoarece s-ar putea să reintre în starea de leşin. El va fi ţinut culcat încă minimum 15 minute sau, dacă este nevoie, chiar mai mult, pînă la dispariţia senzaţiei de slăbiciune care persistă de obicei după leşin.

În acest timp, bolnavul va fi supravegheat cu atenţie. I se pot da băuturi calde, cum ar fi : ceai concentrat sau cafea tare.

Scanned with OKEN Scanner

Uneori, cel care a suferit un astfel de accident este atît de palid şi are pulsul şi respiraţia atît de slabe, încît pare fără viaţă. În asemenea cazuri, trebuie continuată aplicarea cu perseverenţă a măsurilor de prim ajutor pînă cînd bolnavul îşi revine.

În caz de leşinuri care se repetă sau de sincopă, trebuie chemat medicul pentru a completa măsurile de prim ajutor cu mijloace mai complexe cît şi pentru descoperirea cauzei care generează şi întreţine aceste stări.

Insolaţia este un accident produs de acţiunea directă şi prelungită a razelor solare asupra capului şi cefii. Apariţia insolaţiei este favorizată de o adaptare insuficientă la soare, de efortul fizic sau de debilitatea organismului.

Forma uşoară a insolaţiei se caracterizează prin dureri de cap, moleşeală, senzaţie de înfundare a urechilor, greaţă, înroşirea puternică a obrajilor şi rărirea pulsului. Cînd insolaţia este de gravitate medie, durerea de cap are o intensitate foarte mare, pulsul şi respiraţia se accelerează, apare o încleştare a maxilarelor, se instalează rigiditarea cefii.

Cel care acordă primul ajutor va aşeza accidentatul la umbră, în poziţie culcată cu faţa în sus, cu capul mai sus decît restul corpului, îi va desface cravata, cordonul sau centura şi îi va pune comprese reci pe frunte, pe ceafă şi pe piept. Dacă accidentatul nu varsă, i se vor da să bea băuturi dulci, ceai sau cafea. La nevoie, se va face respiraţie artificială. După ce victima şi-a revenit, nu va fi lăsată pentru moment să-şi reia activitatea la soare.

Principala măsură de prevenire a insolaţiei este acoperirea capului cu o pălărie uşoară sau cu o şapcă de pînză albă sau din paie. Această măsură trebuie luată în timpul excursiilor, al expunerilor îndelungate la soare pe litoral, al oricăror munci în bătaia razelor solare. Se pot folosi şi mijloace improvizate de apărare contra soarelui cum ar fi un coif de hîrtie sau o batistă înnodată la colţuri.

2. PRIMUL AJUTOR ÎN ARSURI ŞI DEGERĂTURI.

Arsurile sînt leziuni provocate de căldură (lichide fierbinţi, vapori sau corpuri incandescente), de soare, de electricitate, de unele substanţe chimice, caustice, sau de iradiaţii. Leziuni asemănătoare arsurilor pot provoca rosăturile încălţămintei.

Gravitatea unei arsuri este în funcţie de întindere şi de locul ei. Arsurile care depăşesc 10% din suprafaţa pielei trebuie tratate la spital.

În funcţie de profunzimea lor, arsurile pot avea trei grade diferite.

Arsura de gradul I este caracterizată prin durere şi înroşirea pielii în regiunea lezată. Ca exemplu pentru arsurile de acest gen putem da efectul expunerii prelungite la razele solare, fără o acomodare prealabilă.

Arsura de gradul II interesează straturile mai profunde ale pielii şi se caracterizează prin apariţia de flictene (băşici) pline cu un lichid transparent, gălbui. Ca exemplu putem da arsurile provocate de lichide fierbinţi sau de corpurile încinse. Cînd arsura este întinsă şi mai profundă, lichidul din flictene poate deveni roşiatic din cauza sîngelui pătruns prin distrugerea peretelui vascular.

Scanned with OKEN Scanner

Arsura de gratul III este mai profundă, interesînd grăsimea de sub piele,mușchii, vasele și nervii, pielea fiind complet distrusă, carbonizată.

Arsurile de gradele II și III sînt considerate plăgi.

Marele pericol în cazul arsurilor este infecția. În lipsa unor măsuri de protecție, arsurile de gradul II și III se infectează foarte repede.

Tot atît de importantă este și regiunea lezată prin arsuri. Astfel, cele mai periculoase sînt arsurile feței și ale mîinilor. Înghițirea de acizi sau de sodă caustică produce arsuri la nivelul gurii, esofagului și stomacului, iar arsurile provocate de vapori (explozii, incendii) pot prezenta riscul lezării căilor respiratorii și al asfixiei.

Nu trebuie neglijat răspunsul general al organismului, caracterizat prin posibilitatea apariției șocului, în funcție de întinderea, profunzimea și regiunea lezată. În acest domeniu contează foarte mult felul de producerea accidentului (ex. : bătrînii, copii și bolnavii cronici suportă mai greu agresiunea arsurilor și pot intra repede în stare de șoc).

Primul ajutor urmărește ușurarea durerii pentru evitarea stării de șoc, iar prin aplicarea unui pansament corect, să se prevină infectarea plăgii.

În arsurile de gradul I este suficient ca pielea înroșită să fie badijonată cu alcool dublu rafinat. În general, nu este nevoie de pansament.

În arsurile de gradul II, păstrarea intactă a flictenelor poate asigura provizoriu evitarea infecției. Crăparea lor poate duce la infectarea lichidului din interior. De aceea, pansamentul devine necesar. Este bine ca pe regiunea lezată să se aplice un unguent cu antibiotice de tipul unguentului cu tetraciclină sau al decadermului. Pericolul este și mai mare în cazul cînd flictenele s-au spart și țesuturile profunde au rămas descoperite. În aceste cazuri, singurele persoane competente pentru a aplica tratamentul necesar sînt cadrele medico-sanitare.

În arsurile grave, de gradul III, cu plăgi profunde și tegumentele carbonizate, primul ajutor constă din acoperirea cu tifon steril a rănilor (dacă nu avem materiale putem folosi cearceafuri sau prosoape curate). În cazul că accidentatul are hainele aprinse, va fi acoperit cu o pătură sau va fi rostogolit pe jos pentru stingerea flăcărilor. Se face apoi transportul de urgență la o unitate medicală de specialitate.

Nu se tușește, nu se strănută și nu se vorbește deasupra plăgii din cauza pericolului de a declanșa o infecție.

Se va evita dezbrăcarea accidentului. Fac excepție de la această regulă situațiile în care hainele victimei sînt îmbibate cu substanțe fierbinți sau cu substanțe corosive și cînd este necesar să se facă o stropire abundentă cu apă rece. De asemenea, în cazul că țesăturile sînt din materiale sintetice, care continuă să ardă fără flacără, este bine să ne folosim de nisip sau de extinctoare, luînd, bineînțeles toate măsurile de precauție pentru a nu agrava starea bolnavului. Nu se va arunca niciodată apă peste produsele inflamabile aprinse.

Tratamentul de urgență ale arsurilor chimice comportă, în primul rînd spălarea cu apă călduță a pielii venite în contact cu substanța respectivă, continuîndu-se apoi pe toată suprafața corpului. Aceste spălări

Scanned with OKEN Scanner

cu apă trebuie să dureze cel puțin 10—15 minute, în cazurile obișnuite și cel puțin 30 de minute în arsurile cu acid clorhidric.

În nici un caz nu vom folosi soluții alcaline pentru neutralizarea acizilor, fiindcă sărurile formate pot fi mai caustice decît acizii diluați prin spălare.

În cazul arsurilor cu substanțe alcaline, se poate folosi, după spălare, aplicarea unor pansamente înbibate în acid acetic (oțet) soluție 1%.

Nu se recomandă folosirea unor substanțe grase ca ulei, unt, smîntînă și altele pentru ungerea suprafețelor arse, deoarece în acest mod se îngreunează aplicarea ulterioară a unui tratament corect.

Atragem atenția asupra importanței deosebite pe care o are calmarea durerii în cazurile de arsuri. Durerea violentă și de un tip aparte poate predispune la apariția șocului. De aceea, este bine să încercăm administrarea de antinevralgice sau algocalmin. În același timp, pentru atenuarea stării de spaimă a accidentatului putem administra unele medicamente : bromoval, extraveral, pasinal sau meprobamat.

Degerăturile sînt leziuni determinate de agenți fizici care produc înghețarea țesuturilor, perturbînd activitatea circulației sanghine și inervației sectorului sau segmentului respectiv. Acest gen de leziuni poate fi ușor prevenit printr-o îmbrăcăminte adecvată sezonului rece precum și prin scurtarea perioadelor de expunere la intemperiile respective. Ele sînt de asemenea favorizate și de stările de ebrietate avansată cînd organismul poate reacționa paradoxal prin vasodilatație generală facilitînd o pierdere de temperatură marcantă a întregului corp. Trebuie reținut în același timp că îmbrăcămintea și încălțămintea necorespunzător ajustate (prea strîmte) care stînjenesc normala circulație sanghină constituie un factor favorizant în producerea degerăturilor.

Primul ajutor acordat la locul accidentului celor afectați de degerături constă în scoaterea lor din mediul congelant sau rece, și plasarea de îndată într-o încăpere suficient de încălzită, înlăturarea îmbrăcămintei care jenează circulația (cisme, curele, elastice, etc.) administrarea unor băuturi calde (ceaiuri) și activizarea circulației prin frecții ușoare. Este total contraindicat efectuarea unor frecții cu zăpadă, gheață sau diverse pomezi ori substanțe iritante. În completare la primul ajutor pentru astfel de situații se va administra și o alimentație substanțială, bogată în calorii.

După aceea se va face transportul accidentatului în poziție culcat, pe targă la cel mai apropiat post de prim ajutor unde i se vor aplica metode terapeutice adecvate care nu pot fi efectuate decît de personal medical calificat.

locot. col. medic Marian STĂNCULESCU

Scanned with OKEN Scanner

RECOMANDĂRI TEMATICE
pentru Buletinul penitenciarelor pe anul 1981

Tematica Buletinului penitenciarelor are la bază, sarcinile rezultate din documentele celui de al XII-lea Congres al P.C.R., operele, cuvîntările și indicațiile Comandantului nostru suprem, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, Hotărîrea Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. din 1976, legislația execuțional-penală, ordinele conducerii Ministerului de Interne și ale Direcției penitenciarelor, prevederile Dispozițiunilor de învățămînt și ale planurilor tematice de pregătirea cadrelor.

I. PREGĂTIREA ȘI EDUCAREA CADRELOR — CONDIȚIE ESENȚIALA ÎN ÎNDEPLINIREA MISIUNILOR

— Cunoașterea și aplicarea în practică a sarcinilor care ne revin din hotărîrile de partid, operele Secretarului general al P.C.R., tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, legile statului, ordine și regulamente.

— Perfecționarea continuă a pregătirii politico-ideologice, garanție a înțelegerii depline și a îndeplinirii exemplare a sarcinilor și misiunilor.

— Educarea cadrelor în spiritul dragostei și devotamentului nețărmurit față de patrie, partid și popor.

— Aplicarea cu consecvență și fermitate a principiilor și normelor muncii și vieții comuniste, ale eticii și echității socialiste, cultivarea cinstei, sincerității și corectitudinii, datorie fundamentală a fiecărui ofițer și subofițer de penitenciare. Cultivarea la cadre a vigilenței, fermității și conspirativității.

— Comuniștii, prezențe active în toate misiunile importante.

— Perfecționarea stilului și metodelor de muncă, condiție a calității și eficienței întregii activități.

— Aplicarea neabătută în munca de penitenciare a principiului umanismului socialist, condiție primordială a realizării scopului pedepsei privative de libertate.

— Activitățile politico-educative și culturale în deplină concordanță cu exigențele cerințelor muncii și vieții cadrelor noastre și a membrilor lor de familie.

— Metode și forme de aprofundare a caracterului practic-aplicativ al pregătirii de specialitate a cdrelor : corelarea strînsă a tematicii de studiu cu problemele actuale ale muncii, îmbinarea noțiunilor teoretice cu organizarea și desfășurarea unor momente operative, forme de bază în imprimarea deprinderilor specifice misiunilor.

— Metodica organizării și desfășurării unor forme de instruire și pregătire a cadrelor (ședințe de tragere, aplicații practice, alarme de exercițiu etc.).

— Practica disciplinară ca instrument de menținere și îmbunătățire a spiritului de ordine și corectitudine în rîndul efectivelor de cadre.

— Sarcini ce revin cadrelor de penitenciare pe linia cunoașterii și aplicării în practică a noului mecanism economico-financiar.

— Pregătirea militară, fizică și de autoapărare — factori importanți în sporirea capacității de luptă și a rezistenței cadrelor. Metode și mijloace specifice de autoapărare.

— Forme și modalități de participare a cadrelor de penitenciare la acțiunile organizate în cadrul Festivalului național „Cîntarea României" și „Daciadei".

— În scopul perfecționării pregătirii cadrelor, în fiecare număr vom publica conspecte, lecții, documentare și alte materiale din tematica învățămîntului de specialitate și militar pe anul 1981. Broșurile, filmele, diapozitivele și lucrările de specialitate realizate în cadrul Direcției penitenciarelor, în scopul pregătirii și instruirii personalului, vor fi prezentate în paginile publicației, cu indicații referitoare la modul de folosire și valorificare.

Scanned with OKEN Scanner

II. ORGANIZAREA ŞI CONDUCEREA ACTIVITĂŢILOR DE REEDUCARE A DEŢINUŢILOR

— Forme şi metode de aplicare eficientă în activitatea de reeducare a sarcinilor izvorîte din documentele Congresului al XII-lea al P.C.R. şi din Hotărîrea Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. din decembrie 1976. Obţinerea unei calităţi noi, superioare în munca de penitenciare.

— Munca, factor de bază în reeducarea deţinuţilor. Asigurarea cadrului optim de realizare a reeducării prin muncă ; rolul întrecerilor şi al consfătuirilor de producţie în formarea la deţinuţi a interesului faţă de muncă şi a ataşamentului faţă de activitatea creatoare productivă.

— Şcolarizarea, calificarea şi recalificarea deţinuţilor, premize ale integrării lor sociale.

— Cunoaşterea deţinuţilor. Metode folosite în procesul de cunoaştere. Folosirea elementelor cunoaşterii în diferenţierea activităţilor politico-educative şi culturale întreprinse cu deţinuţii. Metode de influenţare a deţinuţilor în scopul formării unor concepţii şi atitudini conform principiilor eticii şi echităţii socialiste. Starea şi practica disciplinară a efectivelor de deţinuţi în sprijinul reeducării acestora.

— Activităţile politico-educative şi culturale desfăşurate cu deţinuţii şi rolul lor în schimbarea concepţiilor şi a comportării condamnaţilor pe timpul detenţiei şi după liberare. Mijloace şi metode folosite pentru determinarea participării conştiente a fiecărui deţinut la propria reeducare şi la influenţarea pozitivă a celorlalţi (comisiile de disciplină, colectivele pentru redactarea gazetelor volante etc.).

— Acţiuni de reeducare a deţinuţilor tineri ; problematica specifică unei asemenea categorii, forme, metode şi mijloace de reeducare a acestora.

— Acţiuni de influenţare şi reeducare a deţinuţilor greu educabili, problematica specifică acestei categorii, formele, metodele şi mijloacele adecvate de reeducare. Pregătirea deţinuţilor pentru punerea în libertate şi eficienţa reintegrare socială. Analiza cauzelor revenirii în penitenciar.

— Rolul şi locul educatorului şi al celorlalte cadre din penitenciar în ansamblul acţiunilor întreprinse pe linia reeducării deţinuţilor.

— Contribuţia colectivului de sprijin al activităţilor de reeducare, la perfecţionarea metodelor, mijloacelor şi formelor reeducative.

III. ACŢIUNEA DE REEDUCARE A MINORILOR DIN ŞCOLILE SPECIALE DE MUNCĂ ŞI REEDUCARE

— Formarea şi dezvoltareea concepţiilor şi atitudinilor pe coordonatele demnităţii, ale principiilor eticii şi echităţii socialiste, ale ataşamentului faţă de muncă şi valorile sociale, a respectării legilor şi normelor de convieţuire socială. Metodologia cunoaşterii minorilor şi a diferenţierii activităţilor reeducative desfăşurate cu aceştia.

— Forme, metode şi mijloace de influenţare, formare şi consolidare a personalităţii pozitive. Atragerea minorilor la propria reeducare.

— Instruirea practică-productivă, asigurarea condiţiilor optime de afirmare şi stimulare a interesului faţă de bunurile materiale create şi a conştiinţei valorii lor sociale. Munca productivă în ateliere, mijloc de formare a deprinderilor necesare unui mod de viaţă corect şi civilizat.

— Şcolarizarea, calificarea şi temeinica pregătire profesională, condiţii de bază ale resocializării. Pregătirea minorilor pentru liberare şi integrare socială. Metodica unor activităţi reeducative specifice minorilor.

IV. DIN EXPERIENŢA MUNCII DE PENITENCIARE

— Prevenirea evenimentelor negative, prin cunoaşterea şi înlăturarea la timp a cauzelor care le produc. Controlul permanent al activităţilor subordonaţilor. Continua perfecţionare a activităţii de organizare şi planificare a muncii.

Scanned with OKEN Scanner

— Implicaţiile formativ-educative ale activităţii de folosire a unor deţinuţi la muncă fără pază şi în sistemul de pază şi supraveghere cu ajutorul altor condamnaţi.

— Prezentarea unor fapte de vigilenţă şi fermitate în executarea misiunilor ; iniţiative valoroase în realizarea srcinilor profesionale ; metode şi experimente care contribuie în mod direct la creşterea eficienţei muncii.

— Aplicarea hotărîrilor de partid şi a legilor ţării cu privire la perfecţionarea conducerii şi planificării economico-financiare în cadrul întreprinderilor speciale şi atelierelor de producţie interioară ; îmbunătăţirea tehnologiilor de fabricaţie ; reproiectarea şi asimilarea de produse noi ; folosirea eficientă a spaţiilor productive ; mobilizarea şi valorificarea tuturor rezervelor interne.

— Autofinanţarea unităţilor de penitenciare. Sarcini concrete specifice fiecărui loc de muncă pentru aplicarea eficientă a principiului autofinanţării ; mobilizarea tuturor resurselor de venituri şi înlăturarea cheltuielilor neeconomicoase şi neoportune ; asigurarea condiţiilor tehnico-materiale pentru îndeplinirea normelor şi a retribuţiei planificate de către toţi deţinuţii folosiţi la muncă; realizarea de economii la materii prime şi materiale, energie electrică şi combustibili ; prevenirea pagubelor materiale.

— Perfecţionarea activităţii comisiilor de propuneri pentru liberarea condiţionată.

— Gospodăriile agricole ajutătoare : sarcini, iniţiative, realizări.

— Despre activitatea cabinetelor medicale.

V. ANALIZE, INVESTIGAŢII, STUDII

— Aspecte teoretice şi practice privitoare la executarea pedepsei cu închisoarea ; concluzii ale unor investigaţii ; studii şi analize în domeniul detenţiei ; probleme de practică judiciară în legătură cu regimul execuţional penal ; forme şi metode moderne din practica executării pedepselor privative de libertate din alte ţări.

— Fenomene şi tendinţe actuale, forme, metode şi mijloace moderne şi eficiente în direcţia realizării scopului pedepselor privative de libertate.

— Probleme de psiho-pedagogie cu aplicaţiune specială la condiţiile detenţiei.

— Prezentarea unor studii sau lucrări de specialitate din ţară şi de peste hotare referitoare la diferite aspecte ale muncii de penitenciare.

— Lucrări prezentate de unele cadre la cursurile postuniversitare, convocări profesionale, cursuri de reciclare etc. şi care s-au impus prin valoarea conţinutului lor.

Tematica Buletinului penitenciarelor pe anul 1981, va fi completată şi cu alte aspecte rezultate din activitatea practică a unităţilor, din preocupările cadrelor noastre pentru continua perfecţionare a pregătirii lor multilaterale în scopul creşterii eficienţei întregii activităţi execuţional-penale.

CONSILIUL DE CONDUCERE
AL BULETINULUI PENITENCIARELOR

Tiparul executat la Întreprinderea poligrafică „Buletinul Oficial" — c. 12.165

Scanned with OKEN Scanner

Un indicator al eficienței reeducării prin muncă — pentru muncă

suplimentar 50.000.000 lei confecții metalice

Pînă la sfîrșitul anului 1980, în unitățile economice ale Direcției penitenciarelor s-au realizat suplimentar produse în valoare de peste 140.000.000 lei.

Eforturile tuturor cadrelor de penitenciare, direcționate prioritar pe linia reeducării prin muncă — pentru muncă a persoanelor condamnate la pedeapsa cu închisoarea, susținute cu măsuri eficiente de organizare a activităților productive, de instruire profesională, școlarizare și acțiuni complexe cultural — educative, sînt concretizate și în realizarea la data de 22 septembrie a.c. a sarcinilor de plan ce au revenit unităților economice ale Direcției penitenciarelor pentru cincinalul 1976-1980.

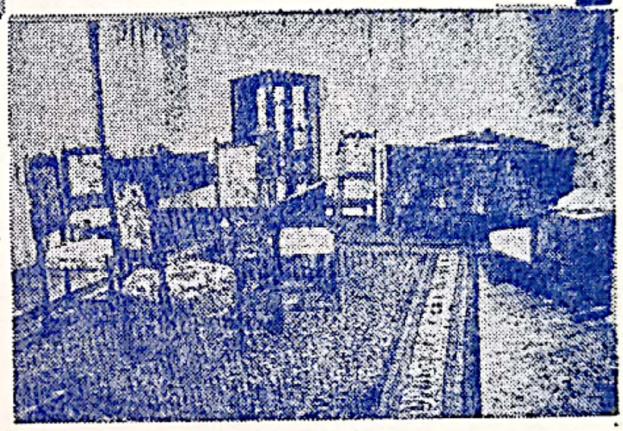

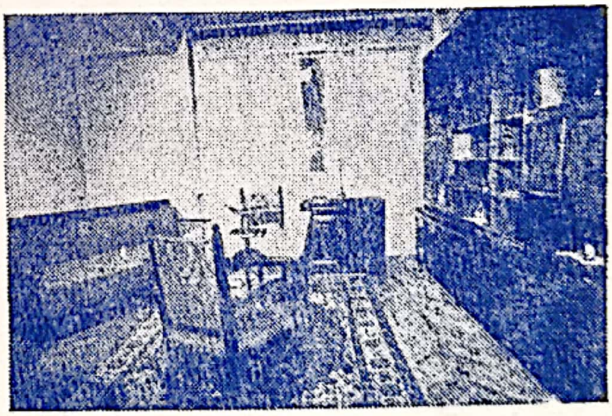

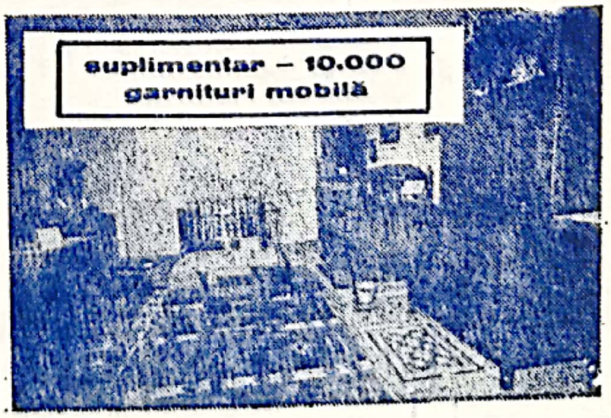

suplimentar — 10.000 garnituri mobilă

Scanned with OKEN Scanner